APOSTOLATSKI CENTAR "SAV TVOJ"

Službenica Božja Marija Cecilija Baij

ŽIVOT SV. IVANA KRSTITELJA

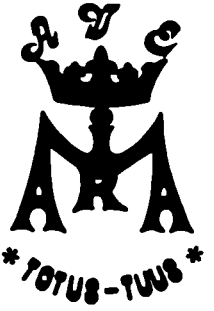

Zdravo Marijo,
Zlatna.
Kraljice mira,
prepuna sjaja
Zvijezdo što kroz tminu vodi
život moj.
Sav se danas predajem Tebi,
Krasna,
Majko moja i Majko
Krista Kralja
Da uvijek budem Njegov i uvijek
Sav-Tvoj.

Naslov izvornika: *La vita di san Giuseppe*, Casa di Nazareth, Apostolato del T.O.F.I., Sesto san Giovanni (Mi), 1997.

Imprimatur + Fiorino Tagliaferri, biskup, Viterbo, 24. srpnja 1922.

Prijevod: p. Miljenko Sušac s.m.m. – misionar monfortanac

Nakladnik: Apostolatski centar «Sav Tvoj»
Priprema i tisak: Apostolatski centar «Sav Tvoj»

Lektura: Miroslava Lucić

Naklada: 1000 kom

ISBN: 978-953-7668-30-3

Narudžbe na adresu:

Apostolatski centar "Sav Tvoj"
Porečka 62
10 000 Zagreb
Tel/fax: 01/23 70 332
Tel: 01/23 71 822

Službenica Božja Marija Cecilija Baij

ŽIVOT SV. IVANA KRSTITELJA

Zagreb, 2013.

Uvod

Ne ćemo nikada biti dovoljno zahvalne monsinjoru Petru Bergamaschiu, pažljivom istraživaču djela Marije Cecilije Baij: *Nutarnji život Isusa Krista; Nutarnji život sv. Josipa; Nutarnji život sv. Ivana Krstitelja; Život službenice Božje Marije Cecilije Baij.* Na žalost prerana smrt nije mu dopustila da objavi *Razgovore* i veliki epistolar.

Benediktinke od Presvetog Sakramenta

ŽIVOT SV. IVANA KRSTITELJA

Uvod koji piše službenica Božja 29. kolovoza 1742.

Budući da sam trebala početi pisati život slavnog svetoga Ivana Krstitelja kako bih učinila to po poslušnosti, ispovijedam da osjećam veliku odbojnost prema tome i da sam zbunjena jer se osjećam nedostojnom. Trebala bih biti kao neki nebeski serafin da bih mogla govoriti o tako velikome Svecu, ali moja dužnost poslušnosti me potiče da prihvatim to i nadvladam sve poteškoće. Sve što ću pisati o svetome prethodniku Isusa Krista shvatila sam u molitvi. Već dugo vremena sam potaknuta da pišem dok na kraju nisam razgovarala sa svojim duhovnikom koji mi je naredio da sve pišem iz svete poslušnosti što činim sa svim svojim neznanjem i nesposobnošću u svemu i jako sam nespretna u govoru. Toliko više da se ne služim bilo kakvim drugim spoznajama osim samo o onome što

mi je objavljeno u svetoj molitvi. Želim nadati se da će moja mala nastojanja zadobiti oproštenje mojih grijeha po zaslugama Isusa Krista i slavnoga sv. Ivana Krstitelja od kojega se nadam uživati veliku zaštitu. Ako će nešto biti dobroga, sve je od Boga, ako će nešto biti što nije dobro u ovome, to je od mene same. Toga se jako bojim jer sam nedostojna i nesposobna činiti bilo kakvo dobro te molim Božju pomoć i onu sv. Ivana Krstitelja pišući ovo djelo. Također molim jednu dobrohotnost i praštanje od onih koji ovo budu čitali.

1. poglavlje: Odlike roditelja sv. Ivana Krstitelja i sve ono što je prethodilo njegovom začeću

Ne ću dugo pisati o porijeklu roditelja sv. Ivana Krstitelja niti o njihovu bogatstvu i plemenitosti nego ću samo napisati ono o čemu sam imala spoznaju, dok je sve drugo svima poznato. Roditelji sv. Ivana Krstitelja bili su, dakle, osobe pravedne i bogobojazne i oni su očekivali dolazak Mesije, obećanoga izraelskom narodu. Slijedili su patrijarhe i proroke i trajno molili Previšnjega da bi se udostojao na svijet poslati Otkupitelja. Uzdisali su i žalostili se zbog svoje nesreće jer tako su smatrali neplodnost sv. Elizabete. Već mnogo godina je sv. Zaharija žarko molio Nebo da se udostoji blagosloviti ga, a s njegovim molitvama su se sjedinjavale molitve njegove žene, svete Elizabete. Skupa su davali obilnu milostinju s tim ciljem, ali vidjevši da im milost da dobiju dijete ne dolazi, izgubili su gotovo svaku nadu jer su već bili u poodmakloj dobi. Sv. Zaharija se već

pomalo počeo hladiti u svojim molitvama i prošnjama. Više nije molio za to sa onim žarom i brigom kao što je to činio proteklih godina i više je žudio za obećanim Mesijom tj. molio za njegov dolazak. Tako nije bilo sa sv. Elizabetom, koja je, vidjevši da je neplodna, još više povećavala svoje gorljive molitve jer je znala da Bogu ništa nije nemoguće i da produljene molitve nikada ne ostaju neispunjene u vezi onoga što se moli kod Boga, poglavito kada ono što se moli služi na veću slavu Božju. Zbog toga je Elizabeta nastavljala moliti Boga za željeno dijete i poticala muža da ne odustaje od gorljive molitve. Često ga je poticala sa nadom da će zadobiti željenu milost. Oni su imali u vrijeme gorljive molitve krjeposti na visokom stupnju i među njima nikada nije došlo do nesporazuma i protivština ili svađe bilo koje vrste. Njihovo ponašanje bilo je sasvim uređeno tako da su izgledali kao dva utjelovljena anđela. Zbog toga su bili jako ljubljene i ugledne osobe i tko je s njima razgovarao, bio je zadivljen njihovim krjepostima i dobrotom, te su se čudili kako to Bog ne da ovim dvoma svetim supružnicima plod blagoslovljenih njihovih molitava. Konačno nakon mnogo godina i dugih molitava Bog ih je htio utješiti dajući im željeno dijete. To je bilo u godini u kojoj je i sama zemlja bila jako plodna i najstarije osobe nisu se sjećale da su vidjele tako veliku plodnost te godine. Tako je naše dvoje svetaca imalo mogućnost da u Hramu prikažu bogatije darove negoli obično. Sveta Elizabeta više nego obično osjećala je u to vrijeme u svojoj duši poticaj na povučenost, a njeno srce se još

više raspaljivalo ljubavlju prema Bogu. Govorila je o svojim osjećajima Zahariju, a sveti starac, koji je bio jako prosvijetljen, kako bi još više zapalio njeno srce Božjom ljubavlju, često je govorio o Svetom pismu. Međusobno su dugo razgovarali o divnim djelima koje je Bog činio. Tako je Bog pripravio ova dva srca velikih duša da zadobiju posebnu milost koju im je htio udijeliti darujući im jednog sina koji će biti najveći među rođenima od žene, kao što je to kazao naš Spasitelj svojim riječima. Kad se približilo sretno vrijeme začeća, jednoga dana dok se molila više nego obično sa gorljivošću svome Bogu, Elizabeta je pala u divnu ekstazu u kojoj su joj bila objavljena mnoga otajstva o djelima velikoga sina kojega će u svoje vrijeme roditi. Bila je potaknuta da se na to pripravi postovima, milostinjom, molitvama jer dijete koje će začeti bit će veliko pred Bogom i ljudima. Bila je potaknuta da čuva tajnu u svome srcu da bi sve te stvari koje su joj objavljene s Neba bile nagrada njenoj vjernosti i ustrajnosti u molitvi za toliko željeno dijete. Kada se sv. Elizabeta vratila iz ekstaze, počela je provoditi sve što joj je rečeno i izgarala je u zahvaljivanju svome Bogu. Anđeo objavi i Zahariji da će njegova Elizabeta začeti sina, a on će ga nazvati imenom Ivan. Ali Zaharija nije povjerovao riječima anđela te je zbog te svoje nevjere izgubio dar govora, tj. zanijemio je. Svetac je to trpio sa potpunim predanjem i svoju nijemost je prihvaćao kao muku za svoju premalu vjeru dobro znajući da Bog običava kazniti i najmanje propuste. Anđeo objavi sv. Elizabeti kaznu koju je Bog odredio njenom mužu jer

nije vjerovao navještenju anđela o sretnom začeću i ona je to u predanju prihvatila kao što je to Bog odredio. Počela je moliti kako bi ublažila Božji srdžbu da oprosti svetome starcu njegovu nevjeru. Ali Bog je htio da sv. Zaharija kuša tu muku sve dok se ne rodi dijete da se na taj način pripravlja primiti prosvjetljenja s Neba jer kada mu se razveže jezik da ta prosvjetljenja objavi svijetu u pjesmi koju je ispjevao:

«Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov.»

Sv. Zaharija i sv. Elizabeta bili su zadovoljni i prihvaćali su volju Božju i ono što je On odredio i bili su jako sretni zbog sigurnosti obećanoga djeteta. Nisu prestajali slaviti i zahvaljivati Bogu, skupa su se vratili u Hram, gorljivo se molili i davali velike milostinje zahvaljujući Bogu za tako veliku milost koji ih je tako velikim darom obdario i utješio, ne samo njih nego i svu njihovu rodbinu za koju će motrenje toga djeteta biti velika utjeha i izazivat će radost i divljenje.

2. poglavlje: Ponašanje sv. Zaharije i sv. Elizabete nakon začeća Ivana Krstitelja i pohod Blažene Djevice Marije njihovoj obitelji

Sv. Elizabeta, kada je vidjela da je trudna sinom koji je obećan, nije prestala ljubazno zahvaljivati Svevišnjemu i dijete koje je nosila u svome krilu prihvatila je kao veliko blago darovano joj s Neba. Nije propuštala niti trenutak a da ne bi zahvaljivala svome Bogu i molila milost da ga sretno rodi iako se nije trebala bojati nikakvih poteškoća u trudnoći jer joj je Bog dao posebnu milost koja će

joj pomoći svo vrijeme trudnoće. Ipak, sv. Elizabeta je bila jako ponizna i smatrala se nedostojnom te milosti te je gorljivo molila. Osjećala je veliku ljubav prema djetetu koje je nosila u svome krilu i željela ga ispuniti svim krjepostima. Zbog toga se sama vježbala u činima poniznosti. Trudila se svim snagama biti sjedinjena sa svojim Bogom. Kako bi to zadobila, odvajala se od stvorenja i samo se s Bogom družila u najdubljoj dubini svoga srca. Elizabeta je bila jako prosvijetljena i poučena od Duha Svetoga i vjerno je vršila Božja nadahnuća, neprestano je postila. Zbog sklonosti koje je imala prema pokori i postu i povučenosti moglo se zaključiti da će sin kojeg nosi u svome krilu biti jako povučen, da će provoditi strogi život za Boga. Ona je o svemu tome govorila Zahariji i usprkos toga što on nije mogao govoriti, svetica mu je govorila puno stvari kako bi ga utješila. Sv. starac je plakao od radosti i sam se povlačio u neprestanu molitvu i budući da nije mogao govoriti, najviše vremena je provodio u molitvi i čitanju Sv. pisma. Puno puta je davao Sveto pismo i svojoj ženi da ga čita i u tome nalazio mnoge utjehe pogotovo kada bi čitao Davidove psalme i proroke o dolasku Mesije. Tako su ovi sveti supružnici provodili vrijeme. Sv. Elizabeta između ostalog nije imala nikakvih poteškoća niti smetnji u svojoj trudnoći i nosila je Ivana sa radošću i utjehom. Rado bi se lišavala svih jela, poglavito onih povezanih s mesom i mlijekom. Voće i povrće su joj jako prijali. Tako je bila u snazi i odličnoga zdravlja. I to je prepoznavala kao posebnu Božju milost. Zbog

toga Mu je često zahvaljivala u molitvi. Tako su ovi sveti supružnici napredovali u ljubavi prema Bogu i u prakticiranju svetih krjeposti. Već je prošlo šest mjeseci od začeća njihovoga sina pa su bili počašćeni i dostojni da u pohod prime veliku Majku Božju Mariju. To je bila posebna milost koju im je Bog učinio iako oni to nisu očekivali niti tražili. Još nisu znali da se Božja Riječ utjelovila u Mariji. Sv. Elizabeta je počela osjećati više nego obično posebnu radost duha i nije znala otkuda joj to dolazi. Imala je nadahnuća koja su joj obećavala neki veliki događaj i dar koji će joj Bog udijeliti, ali nije imala ideje i zamisli o tome što je to Bog odredio. Jednoga dana kada je bila više nego obično raspaljena ljubavlju prema Bogu, osjećala je veliku radost. Upravo tog sretnog dana primila je u svoju kuću Majku utjelovljene Božje Riječi. Sv. Elizabeta je bila obaviještena o dolasku dvojih hodočasnika, Marije i Josipa, te se požurila da ih primi. Posebno se radovala Mariji koja je bila njena rođakinja. Vijest, koju je primila da je Marija i Josip dolaze pohoditi, izazvala joj je neizrecivu radost jer je znala da je ova njena rođakinja bila kći žene koja je također bila neplodna dugi niz godina, tj. sv. Ane i da je ona po posebnoj milosti zadobila nju od Neba kao dar roditeljima. Isto tako već je čula, proširio se glas o velikoj svetosti i krjepostima mlade rođakinje te je s radošću požurila primiti je i prihvatiti je u svoju obitelj. Kad je Elizabeta vidjela Mariju, ostala je zadivljena i bez riječi. U jednom trenutku motrila je uzvišenost, čednost i ljepotu svoje rođakinje i osjetila je kako je ispunja radost

i jedno strahopoštovanje. Dok je sv. Elizabeta bila tako sva zadivljena, Djevica Marija je pozdravi govoreći:

«Mir s tobom, rođakinjo moja i majko dostojna velikoga prethodnika obećanog Mesije.»

Na te riječi Elizabeta se napuni Duha Svetoga i nebeskoga svjetla te shvati da je njena rođakinja bila Majka obećanoga Mesije i da Ga je nosila u svom prečistome krilu. Osjetila je kako joj se raduje dijete u utrobi i u tom istom trenutku Ivan Krstitelj je bio oslobođen istočnog grijeha te mu je Bog pospješio upotrebu razuma. Ivan se klanjao utjelovljenom Božjem Sinu u krilu Presvete Djevice Marije i ukazivao Mu je čast kao svom uzvišenom Kralju i već tada, iako u krilu svoje majke, prikazao se potpuno Njemu na službu da će izvršiti svoju ulogu prethodnika. Sveta Elizabeta čuvši samo pozdrav svoje rođakinje uskliknu:

«Kako to da Majka moga Gospodina k meni dolazi?»

Sve to se dogodilo samo između Marije i sv. Elizabete jer je samo njoj bilo dano u tom trenutku da spozna tajnu utjelovljene Riječi u krilu svoje rođakinje. Sv. Elizabeta je čuvala tu tajnu u svome srcu, a samo Marija je shvatila riječi svoje rođakinje. I sv. starac Zaharija je osjećao veliku radost u duhu i srcu, a budući da nije mogao govoriti, gestama je iskazivao svoje poštovanje s naklonima i pozdravio Mariju i sv. Josipa i iskazivao im je na poseban način radost poglavito Josipu jer je bio zaručnik Elizabetine ljubljene rođakinje. Zatim se sv. Elizabeta povukla u sobu s Majkom Božjom, a sv. Josip sa sv. Zaharijom je ostao sa osobama koje su ih

posluživale. Te osobe su govorile umjesto Zaharije i pričale su Josipu ono što se dogodilo sv. starcu kako je zanijemio. U međuvremenu Elizabeta kao majka Mesijinog prethodnika bila je u društvu Marije, majke utjelovljene vječne Riječi te su međusobno razgovarale o velikim otajstvima koja su se dogodila. Elizabeta je pričala ono što je osjećala prije njenog dolaska i kod samog dolaska, sve što se događalo u njenom duhu, veliku radost njenog srca. Ispripovjedi Mariji kako je dijete koje nosi kliktalo od radosti i kako joj je bilo objavljeno sa svom jasnoćom da je Marija sretna majka utjelovljene Riječi, Majka obećanoga Spasitelja. Presveta Marija je slušala što joj govori Elizabeta i tada je ispjevala svoju poznatu pjesmu: «Veliča duša moja Gospodina i raduje se duh moj u Bogu Spasitelju mome što milostivo pogleda na neznatnu sluškinju svoju. Gle! Odsad će me blaženom zvati svi naraštaji». Elizabeta je na koljenima slušala što je Marija pjevala i dobro je shvaćala velika otajstva koja su bila sadržana u tome. Sve više se divila veličini Majke Božje, njenoj mudrosti, krjeposti i milosti. U svome srcu je zahvaljivala Bogu za velike darove koje joj je udijelio te je često ponavljala:

«Kako to da je Majka moga Spasitelja došla pohoditi me?»

Dok su sretne majke pripovijedale o čudesnim djelima Previšnjega, utjelovljena Božja Riječ se družila sa svojim prethodnikom. Budući da je sv. Ivan Krstitelj bio oslobođen od istočnoga grijeha, bio je prijatelj Božji, Božja Riječ se radovala zbog milosti i slave stvaranja sv.

Ivana i zbog toga što je Bog učinio tako posebne stvari i posebna djela. Dijete Ivan se u duhu družilo s velikom radošću sa utjelovljenim Bogom, slavio Ga, zahvaljivao za tako velike darove koje mu je udijelio. Tako su iz materinjih krila međusobno u duhu komunicirali i zahvaljivali nebeskom Ocu.

3. poglavlje: Život u kući sv. Elizabete za vrijeme dok je Marija kod nje boravila i milosti koje su primili sv. Zaharije, sv. Elizabeta i prethodnik sv. Ivan Krstitelj

Presveta Djevica Marija ostala je u kući sv. Elizabete tri mjeseca koja su nedostajala do poroda njene rođakinje kako bi je tješila i obogatila milostima Ivana Krstitelja, posvetila cijelu kuću u kojoj su bile i neke osobe koje su posluživale Zahariju i Elizabetu. Majka Božja je svima htjela dati uzor herojskih krjeposti i usprkos tome što samo gledati Mariju za dušu je bio jedan veliki poticaj za ljubav prema krjepostima, Marija im je htjela pokazati i drugim primjerima da se potrude više nasljedovati od onoga što su vidjeli i čuli od nje. Marija je najviše bila poučena o molitvi koju je najčešće obavljala sa sv. Elizabetom kako bi je poučila u toj svetoj vježbi molitve. Nije htjela lišiti dijete Ivana utjeha koje je on kušao u prisutnosti svoga Boga, utjelovljenoga Boga kojega je ona u sebi nosila. Iako su Ivan i Isus bili u utrobama svojih majki jako su uživali u uzajamnoj prisutnosti. Spasitelj je sve više i više prosvjetljivao i obogaćivao Ivana u kojemu je sve više rasla ljubav i zahvalnost prema Bogu i vidjevši da je tako obdaren i tako čašćen od

utjelovljene Riječi koja je htjela boraviti u njegovoj kući najviše je vremena provodio u gorljivim činima ljubavi i zahvalnosti prema Bogu. Isto je činila i sv. Elizabeta. Iako je Marija najviše vremena provodila u molitvi, ipak znala je pronaći vrijeme družiti se sa svojom rođakinjom i da joj poslužuje sva brižna i pažljiva da pospremi kuću u svemu kako bi poštedjela svoju rođakinju napora. Majka Božja je htjela u kući provoditi i kontemplativni i aktivni život. Sve je bilo neugodno sv. Elizabeti jer je dobro znala tko je bila ona koja je nju posluživala, tako da se trudila i činila sve što je mogla da odgovori Mariju od toga, ali nije uspijevala jer Presveta Djevica je bila u tim prigodama posebno ponizna i puna ljubavi. Zaharija i sve osobe koje su bile u kući ostajale su zadivljene vidjevši kako jedna tako mlada žena tako rijetke ljepote i tolike časti se ponižava na takav način i služi sa toliko milosrđa i točnosti ne samo Elizabetu u svim prigodama, nego i sve osobe koje su bile u kući. Oni su motrili Marijinu rijetku čednost, poniznost, ljubav s kojom je sve činila i sve su više bili zadivljeni i to im je bilo na pouku te su osjećali jedan veliki poticaj da nasljeduju uzor. Kada bi Marija ponekada govorila o veličinama Božjim i o njegovim atributima, molili su je da to čini ne samo u prisutnosti svoje rođakinje, nego i svih drugih koji su bili u kući. Ona je to činila s toliko milosti i gorljivosti da je raspaljivala ljubav u srcima svih koji su je slušali. Njene riječi su duboko prodirale u duše svih, posebno sv. Elizabete i Ivana Krstitelja kojega je nosila u svom krilu koji je zaigran radošću iz njenoga krila dao

to naslutiti jer je sama Božja utjelovljena Riječ govorila po Marijinim ustima Marija je sve izgovarala poučena Sinom Božjim kojeg je nosila u svom krilu. Ivan je slušao te riječi s toliko pažnje i pobožnosti da se u duhu klanjao a njegova majka Elizabeta, koja ga je nosila, shvaćala je, da njen sin u krilu prepoznaje svoga Boga i Majku Božju te da zbog toga kuša veliku utjehu i zahvaljuje Bogu i Mariji. Presveta Marija je tada koristila prigodu kako bi objavljivala mnoge tajne o tome kakav će biti prethodnik kojeg Elizabeta nosi u svome krilu, a ona je to slušala sa suzama u očima od nježnosti i radosti, te je često govorila:

«Pa kada smo mi to zaslužili da imamo sina i da on ima tako velike milosti?»

Na taj način je rasla sve više u zaslugama, a Marija je molila Sina Božjega kojega je nosila u svome krilu da im daruje uvijek nove milosti i darove. Za vrijeme dok je Marija boravila u kući svoje rođakinje đavao se nije usuđivao približiti kako bi, kao i obično, sijao svoje razdore i napasti, kao što je to puno puta činio u prošlosti, posebno među onima koji su ih poslužívali iako je sv. Elizabeta sve činila kako bi ga poniženoga odagnala po krjepostima koje je prakticirala. Đavolski neprijatelj je bjesnio od srdžbe, ali vidio je da je u svemu nemoćan i lišen snage, jako se bojao, ali ništa nije mogao otkriti. Nije mogao zadovoljiti svoju radoznalost niti je mogao iskazati svoj bijes. Sve je činio ne bi li prouzročio smrt djeteta kojega je sv. Elizabeta nosila u svom krilu bojeći se da će jedno dijete koje je tako čudesno zadobiveno od

Boga u svoje vrijeme boriti se protiv njega. Ali ma kako se trudio pakleni neprijatelj, nikada nije mogao doći do toga da zadobije bilo što od onoga što je želio. Naprotiv, kao što sam rekla, u vrijeme dok je tamo boravila Majka Božja i utjelovljeni Sin Božji, nije se mogao niti približiti, bio je protjeran većom snagom. Zbog toga je bjesnio još više. Kuća sv. Elizabete je tada bila ispunjena anđeoskim duhovima koji su bili u pratnji njihovoga Kralja i njihove Kraljice te je izgledala kao raj jer sve osobe koje su tu boravile vodile su neku vrst anđeoskog života. Tako su prošla tri mjeseca u kojima je Marija boravila u toj sretnoj kući sa velikom radošću vidjevši da njenoga Boga svi ljube i svi Ga slave posebno Ivan i njegova majka Elizabeta. Presveta Djevica Marija je često ponavljala svoju pjesmu koju je ispjevala: «Veliča duša moja Gospodina». Poticala je i svoju rođakinju da pjeva tu pjesmu, a Ivan koji je bio u Elizabetinom krilu bi to popratio i nastojao shvaćati ta otajstva koja su bila opjevana u pjesmi. Presveta Djevica Marija je sve to shvaćala i jako uživala i zahvaljivala Previsokome.

4. poglavlje: Rođenje sv. Ivana Krstitelja i ono što se dogodilo nakon odlaska Majke Božje

Kad je došlo vrijeme da sv. Elizabeta porodi svoje dijete, svoga sina, ona se pripravljala na poseban način kako ju je učila Majka Božja Marija sa gorljivim činima ljubavi i više molitve nego obično i svetim razgovorima s Marijom. Elizabeta je željela čim prije roditi sina koji je plod čuda koje je nosila u svom krilu ne kako bi si

olakšala težinu zbog trudnoće, kao što je to obično kod žena, jer Elizabeta se radovala tim naporima, nego je željela da se njen sin čim prije rodi kako bi ga stavila u naručje Majke Božje i kako bi on bio još više posvećen te da dijete čim prije svojim vlastitim očima vidi Majku obećanoga Mesije te da je časti i da ga Marija prikaže Bogu. I Krstitelj je želio čim prije izaći iz krila svoje majke da bi se mogao s više slobode klanjati svome utjelovljenome Bogu i častiti njegovu Majku Mariju kako bi se mogao odmoriti u naručju one koja je bila Prečista Djevica. Dijete je imalo jednu posebnu ljubav prema čistoći koju je dobilo još u materinom krilu. Zbog toga kao da je svo željno govorilo:

«Kada će doći onaj sretni dan kad ću biti dostojan odmoriti se u naručju Prečiste Djevice i Bezgrješne Djevice Marije, Majke Mesije? Kada će moje oči vidjeti Mariju koja nosi Onoga kojega i sama Nebesa ne shvaćaju?»

Tako je dijete Ivan željelo izaći na svjetlo dana kako bi se u svemu vježbao u čašćenju Boga i Presvete Majke Božje. I usprkos tome što još nije bio sposoban činiti vanjske čine kao što su klanjanje, on je to ipak činio u nutrini i nikada nije prestajao i sve je nadoknađivao svetim željama. Kada je došao sretni dan njegovog rođenja, Ivan Krstitelj je tražio dopuštenje i blagoslov Sina Božjega utjelovljenoga za kojeg je znao da je krilu Marijinom. Utjelovljena Božja Riječ ga blagoslovi i dade mu dopuštenje, a Ivan se u majčinom krilu nakloni, pokloni i zahvali i kao da izreče da dolazi na

ovaj svijet samo zato da vrši volju Božju te kako bi ispunio svoje poslanje prethodnika koje mu je povjerio Bog. Ivan je čudesno iskazao mnoge čine svome Bogu kad se rađao. Bili su to čini zahvalnosti, slave, prošnje. Kada je došlo vrijeme da se rodi, sva se Zaharijina kuća ispunila radošću i utjehom a posebno srca Elizabete i Zaharija. U tom trenutku Marija je bila u molitvi. Molila je Boga za sretan porod svoje rođakinje i dijete Ivan je molilo za svoju majku da joj se umanje boli i u tome je bio uslišan. Elizabeta je porodila svoga sina s malo muke i malo porođajnih bolova tako da je ta sveta žena i tada kao i obično s duhom bila sjedinjena s Bogom kao u neprestanoj molitvi i uzdizanju duha pa i za vrijeme poroda bila je sva u duhu sjedinjena s Bogom i prikazivala mu one ne prevelike patnje koje je kušala kao zadovoljštinu za svoje propuste. Kad se dijete rodilo, sretna majka Elizabeta je bila oslobođena svake patnje i bila je puna radosti jer je rodila sina koji je sin čuda Božjega koje je Bog za njih učinio i koji je trebao biti prethodnik Mesije i koji će služiti Njegovoj slavi. I sveti starac Zaharija je bio ispunjen novom radošću kao i svi oni koji su bili prisutni. Kad je Ivan rođen, duboko se poklonio svome Bogu, zahvalio Mu i sav Mu se prikazao. Vidjevši ga svi prisutni bili su zadivljeni zbog ljepote djeteta, njegove cjelovitosti, čednosti i ozbiljnosti izraza lica. Bili su zadivljeni i zbog utjehe koju su osjećali govoreći međusobno:

«Što će biti od ovako divnoga djeteta? Vidi se da je Bog s njime, da ga On podržava i vodi.»

Odmah se raširio glas o porodu djeteta i o tome što se dogodilo i o onome što su osjećali prisutni, tako da su mnoge osobe došle čestitati sv. Elizabeti. Tko bi vidio Ivana, bio bi zadivljen i slavio je Boga što je poslao na svijet jedno takvo dijete i svi su znali da će činiti velika djela, da će Bog po njemu htjeti učvrstiti i obnoviti sve osobe njegove kuće, rodbine te je svatko zadivljen govorio:

«Što će biti od ovoga čudesnog djeteta?»

Dijete Ivan je željelo čim prije vidjeti Majku Sina Božjega i molilo je Boga da nadahne Mariju da odmah dođe. Marija je primila u svoje prečiste ruke Ivana koji se nije rodio kao i sva druga djeca u stanju istočnoga grijeha, nego je bio toga oslobođen i posvećen u majčinom krilu po pohodu utjelovljenog Božjeg Sina kojeg je ona nosila u svome krilu. Uistinu, odmah nakon njegova rođenja odnijeli su dijete Ivana Majci Sina Božjega koja je bila u molitvi. Novorođeno Dijete čim je bilo u Marijinoj prisutnosti, u sebi se klanjalo Spasitelju svijeta kojega je ona nosila i častilo je Majku Božju, blago naklonilo svoju glavu i izvana i srcem je molilo blagoslov i milost da ga ona primi. Marija ga je primila sa prevelikom ljubavlju, privila ga na svoje krilo i tim činom je Ivan bio jako posvećen i ispunjen milošću. Kliktao je vidjevši da je tako ljubljen od Majke Božje i zahvaljivao je svome Bogu. Marija je dijete Ivana prikazala Bogu, a on je iskazivao mnoge čine slave, zahvalnosti, blagoslivljanja, prošnje, prikazanja i bio je jako obogaćen milostima i prosvijetljen u spoznanju

Božjih otajstava i veličine Boga i Majke Božje. Osjećao je neizrecivu radost zbog toga što je bio u naručju Majke Božje, kušao je slasti raja. Izgledalo mu je kao da je istovremeno i u naručju utjelovljenoga Sina Božjega. Iskazivao je nutarnje čine zahvaljivanja, prikazivanja, slave i prošnje! Ivanu nije bilo drago kada su ga uzeli iz Marijinih ruku, ali je pristajao uz volju Božju. Marija ga je malo držala, a zatim vratila njegovoj majci. Ivan je ponovno zahvaljivao i molio za njen blagoslov, a Marija je sve to shvaćala. Milovala je na razne načine Ivana, ali sve je činila sa puno opreza, mudrosti i milosti kao što to priliči Majci vječne i utjelovljene Mudrosti. Kada su dijete Ivana uzeli iz Marijinih ruku, njemu je izgledalo kao da mu se cijepa srce jer je u njenom krilu boravio Onaj kojeg je ljubio više od samoga sebe i koji je za njega bio više nego njegova duša i njegovo srce. Iako su odvojili Ivanovo tijelo od Marijinih ruku, on je ostao tamo u svom duhu i u svom srcu, tj. ostao je s Marijom u duhu i u srcu. Kada je Elizabeta nosila dijete, primila ga je s radošću srca znajući da ga je već Marija držala. Privila ga je svome krilu i svome srcu kao veliko blago, kao dar koji je velikodušno primila od Boga znajući sve što će se morati dogoditi te ga je gledala s ljubavlju i poštovanjem usprkos trajnog prikazanja Bogu. Željela ga je podojiti i odgajati, uzdizati kako bi mogao poslužiti planovima Božje mudrosti. Elizabeta je često prikazivala nutarnje čine predanja Bogu. Ako bi se Njemu svidjelo da joj oduzme sina, bila je spremna darovati Mu ga i prikazati unatoč ljubavi, velike ljubavi

koju je imala za njega jer ga je ljubila kao sina, kao Mesijinog prethodnika. To je činio i Zaharija, njegov otac, koji iako još nije progovorio, u dubini svoga srca bio je spreman žrtvovati se Bogu nutarnjim činima. I on je gledao Ivana sa puno ljubavi, sa suzama koje su mu kapale zbog nježnosti i primio ga je u svoje naručje. Ivan je rado bio u naručju svojih roditelja, ali je njegovo srce željelo prisutnost utjelovljenoga Božjega Sina i Majke Božje jer je već kušao kako je slatko biti u njenim svetim rukama. Utjelovljeni Sin Božji htio je utješiti Ivana za ono kratko vrijeme koje će još biti u njihovoj kući te nadahnuo Mariju da odmah pođe i potraži ga kako bi tješio Ivana svojom prisutnošću. Marija je odmah pošla potražiti Elizabetu u njenoj sobi i radovala se s njome te su skupa zahvaljivale Bogu za primljene milosti. Marija se zadržala s Elizabetom u svetim razgovorima a svetica je bila jako utješena i radovala se tom društvu. Marija je zatim ponovo uzela Ivana u naručje, u svoje prečiste ruke, i dijete je bilo svo sretno i zadovoljno jer je bilo u društvu sa Marijom i utjelovljenim Sinom Božjim. Marija je pomagala svojoj rođakinji sa svom ljubavlju tako da je starica Elizabeta bila zadivljena poniznošću i ljubavlju Majke Sina Božjega i Pomazanika te je zahvaljivala Bogu. Nastavljale su Boga slaviti a Presveta Djevica je zadobila velike zasluge zbog služenja svojoj rođakinji, tim više jer je to služenje bilo popraćeno dubokom poniznošću i savršenom ljubavlju. Ponekada bi Majka Božja uzimala u svoje naručje Ivana i zatim bi se povukla u svoju sobu te bi pjevala pjesme Bogu a dijete

je tamo bilo i slušalo s puno pažnje i blagim naklonom glave kao znak poštovanja. Moglo se s pravom reći:

«O sretnog li djeteta koje je, čim se rodilo, bilo dostojno da se odmori na rukama Majke Sina Božjega utjelovljenog i da sluša njene pohvale u jednom takvom skladu i harmoniji koje je ona pjevala Bogu!»

I uistinu, za to kratko vrijeme u koje su se tamo zadržavali Ivan je bio jako prosvijetljen i poučen o Božjim stvarima te je shvaćao zasluge Majke Božje. Kada je zatim došao dan Ivanovog obrezanja, Marija ga je primila u naručje i ponovno prikazala Bogu. Tada se i dijete prikazalo i bilo spremno trpjeti obrezanje iz ljubavi prema Bogu. Tražilo je blagoslov utjelovljenog Sina Božjega i Majke Božje koji su mu ga dali. Zatim je Marija dala dijete Elizabeti i povukla se na svoje uobičajene molitve i molila za dijete koje je trebalo biti obrezano. U međuvremenu rodbina je pripravila sve potrebno za obrezanje Ivana. Puno naroda je došlo prisustvovati obrezanju tog sina Zaharijinog kojeg je na tako čudesan način dobio od Boga. Pitali su koje će ime dati djetetu, a Elizabeta i Zaharija već su znali ime koje mu je bilo dano s Neba kada je anđeo navijestio da će se dogoditi njegovo začeće. Sv. Elizabeta je pitala Mariju koja je potvrdila da se treba zvati Ivan. Zbog toga sv. Elizabeta reče da bude Ivan, a svi su bili začuđeni zbog tog imena jer se nitko od njihove rodbine nije tako zvao. Pitali su i Zahariju i budući da je još bio nijem, on napisa:

«Ivan mu je ime.»

Svi su bili zadivljeni, svatko je vjerovao da je to dijete čuda Božjega te da i njegovo ime treba biti različito i mora biti dano prema volji Božjoj. Ivan je bio obrezan i bilo mu je dano ime koje je objavljeno s Neba. Kad su mu dali ime, Ivan je kliktao zbog radosti a svi su bili zadivljeni i čudili se tim znakovima koje su vidjeli na njemu. Svi su čestitali njegovoj majci jer je Bog učinio tako velike stvari, veliko milosrđe koje je iskazao prema njoj i njenom sinu. U trenutku obrezanja dijete Ivan prikaza Bogu patnje i kaplje krvi koje je prolijevao sa željom da prolije svu svoju krv za slavu Božju iz zahvalnosti za sve ono što prima od Boga. Pokazao se spremnim ispuniti u svemu svetu volju Božju i sretno dijete je tada primilo nove milosti i nova prosvjetljenja od Boga kako bi više spoznalo Božju veličinu. Dok su svi čestitali ocu i majci i slavili Božju dobrotu što im je dao jednog takvog sina, i Presveta Djevica je došla čestitati Zahariju i Elizabeti. Odmah su joj dali dijete, ona ga je primila ponovno u svoje ruke s puno ljubavi. Ivan je želio biti dostojan da se prepusti u zagrljaj prečiste Marije. Dok su svi bili usredotočeni i divili se Mariji svatko je istovremeno osjećao i jedan poticaj na ljubav prema Bogu vidjevši osobu tolike časte, ljepote, čednosti i poštovanja. Tada je Zaharija bio prosvijetljen nebeskim svjetlom i ispunio se radošću Duha Svetoga. Jezik mu se razvezao i uskliknuo je svoju poznatu pjesmu:

«Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov što pohodi i otkupi narod svoj.»

I sa jednim proročkim svjetlom navijestio je dolazak

Spasitelja i ono poslanje koje je bilo određeno za njegovog sina kojega je dobio na čudesan način. Nakon što je starac Zaharija završio svoju pjesmu punu proroštava i otajstava, svi su skupa slavili Boga i čudili se tako velikim stvarima koje su čuli:

«Što će biti od ovoga djeteta za kojega Bog čini tako velika čudesna djela?»

Sveta Elizabeta slušajući svoga muža kako govori i naviješta velika otajstva sa proročkim duhom, plakala je zbog utjehe duha koju je osjećala, toplo zahvaljivala svome Bogu. Često je ponavljala:

«Kako to da si sve ovo meni udijelio o veliki Bože! Kako to da ja, jedno takvo bijedno stvorenje, dobivam Tvoje tako velike darove? Kako si mi to učinio ako ne po Tvojoj beskrajnoj dobroti koja se udostojala pohoditi i utješiti Tvoju službenicu sa toliko milosti i darova!»

I još je govorila:

«I što da učinim za Tebe, moj Bože, koji si me toliko obdario i izabrao među tolikim drugim ženama?»

Sveta žena je sva izgarala iz zahvalnosti zbog ljubavi i časti prema svome Bogu i molila majku Mesije da dostojno zahvaljuje Bogu jer je njoj izgledalo nemoguće da bi to mogla sama učiniti kako bi to trebalo. Dijete Ivan, koji je bio u rukama Marijinim pun utjehe, pažljivo je slušao pjesmu svoga oca i gorio u svome srcu u duhu. Ivan je više od svih drugih prisutnih, iako je bio dijete, shvaćao otajstva i istovremeno zahvaljivao Bogu. Kušao je veliku utjehu vidjevši svoga oca tako obdarenog od Boga. Nakon što je starac Zaharija završio pjesmu, Ivan

je zahvaljivao Bogu i blago naklonio glavu utjelovljenoj Riječi. Svi su se tome divili. Marija je jako uživala i radovala se kada je čula pohvale i slave iskazane Bogu koje je molio sav okupljeni narod te je i ona zahvaljivala i slavila Boga. Nakon što su se dogodila ta velika otajstva i nakon što su svi skupa slavili Boga i čestitali Zahariji i Elizabeti, svi su poučeni otišli. Majci Mariji, Majci Pomazanika, iako oni nju nisu poznavali osim kao rođakinju Elizabete, svi su zahvaljivali. S jednim pozdravom punim poštovanja udaljili su se jer kad su samo vidjeli Marijinu čednost, nitko se nije usuđivao njoj približiti i s njom započeti razgovor. Svi su otišli a zatim su pripovijedali o onome što se dogodilo u Zaharijinoj kući i sve osobe koje su to čule radovale su se i zahvaljivale Bogu jer je na takav način utješio tu obitelj koja je u prošlosti bila jako ožalošćena zbog neplodnosti svete Elizabete. Zatim su roditelji djeteta Ivana i Marija ostali sami te su mogli slobodnije razgovarati o otajstvima pjesme koju je Zaharija ispjevao. Slavili su Boga na poseban način. Tada je Zaharija razgovarao sa Marijom, Majkom Mesije, i zahvaljivao s puno ljubavi za sve ono što je učinila njemu i njegovoj ženi Elizabeti i posebno za ono što je učinila njihovom sinu. Ljubazno je zamolio Mariju da se udostoji Bogu zahvaljivati u njegovo ime za tolika velika dobročinstva koja im je dao. A Marija, koja je bila najponiznija, govorila je njemu da zahvaljuje za nju svome Bogu jer ju je toliko obdario. Na utjehu Zaharije i Elizabete ponovno je Marija ispjevala svoju pjesmu:

«Veliča duša moja Gospodina».

Zaharija je slušao tu pjesmu na koljenima i shvaćao otajstva koja su u njoj opisana. I mali Ivan je slušao sa naklonom glave i kliktao od radosti dok je bio u naručju velike Kraljice i Majke Sina Božjega. To je bio jedan dan prepun slave i zahvalnosti za cijelu Zaharijinu kuću i nije moguće to ispripovijedati. Samo Elizabeta i Zaharija bi mogli objasniti i objaviti svijetu ono što su kušali i kako su njihova srca bila prepuna radosti i plamtjela u duhu. Tako su s razlogom mogli blagoslivljati sve patnje i muke koje su trpjeli u prošlosti zbog Elizabetine neplodnosti jer je to za njih postala posve velika radost i neizreciva utjeha po rođenju njihovog sina Ivana, preteče budućeg Mesije. Tada su više nego ikada shvaćali kako njihove duge i gorljive molitve nisu pale u prazno i da su ustrajali u molitvi za sina usprkos najmanjim nadama. Shvaćali su da su sa sinom kojeg su dobili i primili tako velike darove i milosti koje nikada prije nisu viđene u prošlosti. Nakon što se dogodilo što smo ispripovijedali Marija je dala dijete Ivana Zahariji koji ga je uzeo očinskom ljubavlju sa suzama u očima i privio na svoje grudi prikazivajući Bogu da se na njemu ispuni Njegova presveta volja. Zatim se Marija povukla, a Zaharija je ostao sam sa Elizabetom i djetetom Ivanom i nije se mogao zadovoljiti gledajući ga i nije prestajao slaviti Boga što im je dao takvog sina i što im je dao tako velike darove i milosti koje nikada nije mogao niti zamisliti. Ali u ovome svijetu radosti i duhovna dobra nikada nisu odvojena od neke gorčine jer je naš Bog sačuvao za Nebo samu radost i uživanje bez gorčina i

muka. Tako se dogodilo i našim svecima jer je Marija navijestila svoj odlazak. Volja je Božja da se mora vratiti u Nazaret, u svoj dom. Sv. Josip, njen zaručnik, došao je da je sa sobom povede po objavi anđela koji mu je to naložio u snu i kazao mu kako je Elizabeta porodila svoga sina. Zato je on morao poći i sa sobom uzeti svoju prečistu zaručnicu Mariju. Sv. Josip se odmah uputio i došao je točno na vrijeme kada je u Zaharijinoj kući bila velika radost. Dolazak Josipa bila je velika utjeha za sve, ali čuti da mora sa sobom povesti svoju dragu zaručnicu kod svih je prouzročilo žalost jer su shvatili da će biti lišeni one koja je bila njihova velika utjeha. Više od svih malo dijete Ivan je kušao gorčinu što je morao biti lišen utjehe da bude u rukama Marijinim koja je u svom krilu nosila Onoga koga Nebesa ne mogu obuhvatiti tj. utjelovljenog Sina Božjeg s kojim se on zadržavao u slatkim duhovnim komunikacijama. Presveta Marija vidjevši da su ožalošćeni govorila im je da se utješe potičući ih da sve predaju u ruke Božje. Ipak se sv. Josip zadržao još koji dan s Marijom u njihovom društvu jer je tako naložio utjelovljeni Sin Božji koji je govorio to po ustima svoje Majke i htio da bude utjeha malom Ivanu i njegovim roditeljima. Sv. Josip je imao produhovljen izgled i donosio je veliku utjehu svima koje je susretao. Zatim su sv. Josipu ispripovijedali sva velika djela koja je Bog učinio kod Ivanovog rođenja i obrezanja, a on se radovao sa Zaharijom čuvši da mu je Bog vratio govor i slušao je Zaharijinu pjesmu koju je on ponovno izmolio i shvaćao otajstva koja su u njoj zapisana, ali nije shvatio

još do kraja da je Presveta Djevica Marija ona sretna Djevica u kojoj se utjelovio Sin Božji i da je već začela po Duhu Svetome.

5. poglavlje: Marijin odlazak iz Zaharijine kuće

Kad je došao čas da se Marija mora vratiti u Nazaret, svoj dom, ona je bila sva raspaljena ljubavlju prema Bogu. Bio je prisutan i sv. Josip, njen zaručnik sa malim Ivanom kada je ona tražila od Zaharije i Elizabete dopuštenje da se vrati kući jer je Bog tako htio. Molila ih je ponizno da joj oproste ako nije sve dobro učinila sa svom marljivošću kako je to trebalo. Ona koja je Kraljica krjeposti shvaćala je ograničenost ljudske prirode. Njena rođakinja Elizabeta sa suzama u očima je kleknula pred njene noge i molila oproštenje i zahvaljivala za svu pomoć koju je iskazala u njenoj kući. Ali Marija nije htjela dopustiti da Elizabeta klekne jer je smatrala da se samo pred Bogom kleči. Zaharija je zaplakao jer je trebao biti lišen tako velike utjehe, a mali Ivan je više od svih drugih bio žalostan i prikazao je svome Bogu svu tu svoju malu patnju predajući se u volju Božju. Marija je dobro znala da odlazeći sa sobom nosi njihova srca koji su se toliko vezali uz nju te im je bila jako zahvalna. Obećavala je da ih ne će zaboraviti te da će ih se sjećati u svojim molitvama iako će biti tjelesno daleko jedni od drugih, da će biti uvijek sjedinjeni u duhu. Po zadnji puta je primila maloga Ivana u svoje prečiste ruke i ponovno ga prikazala Bogu. Ivan je tada na nama nedokučiv način razgovarao s utjelovljenom Riječju, molio Ga da prihvati

njegovu žrtvu samoga sebe koju je ponovno prikazivao, zahvaljivao je utjelovljenom Bogu, slavio Ga, blagoslivljao i molio da mu trajno pomaže. Naklonio je blago glavu i molio Njegov blagoslov koji mu je utjelovljeni Sin Božji obilno udijelio. Isto je činio i prema Mariji koja je u svom proročkom duhu vidjela i shvaćala sve ono što je dijete Ivan činio u svojoj nutrini. Nakon što su Zaharija i Elizabeta prestali plakati, Marija zamoli Zahariju da ponovi pjesmu koju je ispjevao u prisutnosti sv. Josipa, njenog zaručnika, te da skupa slave i zahvaljuju Bogu. Sv. Josip je sav pažljiv slušao i motrio što se događa i osjetio je veliku utjehu vidjevši kako svi vole njegovu prečistu zaručnicu. Ipak je i on imao ne malu muku vidjevši takvu žalost na rastanku tj. da će oni biti lišeni prisutnosti njegove zaručnice Marije i utjehu koje je ona donosila. Svetac bi se htio lišiti te utjehe da je njima ostavi, ali je morao slušati naloge Previšnjega te je osjećao samilost prema njihovoj patnji, ali i utjehu jer je sa sobom vodio svoju predragu zaručnicu. I ona je bila ožalošćena vidjevši žalost cijele obitelji. Iako su bili ožalošćeni, Zaharija je počeo pjevati svoju pjesmu Bogu iz poslušnosti prema Mariji. Svi su ga pažljivo slušali i svatko je slavio i zahvaljivao Bogu u vlastitoj duši. Kada je završila Zaharijina pjesma, zamolio je Mariju da ona otpjeva svoju pjesmu, onu koju je pjevala kada je došla u njegovu kuću tj. «Veliča». Marija je to ispjevala sa toliko duha i milosti da je to bilo svima na veliku utjehu te su se svi obradovali i slavili i blagoslivljali Boga, a više od svih sv. Josip jer je njega zapala ta sretna sudbina

da ima za zaručnicu Mariju toliko bogatu zaslugama, tolikim povlasticama pred dragim Bogom. Sveta Elizabeta i Zaharija su jako preporučili svoju rođakinju sv. Josipu iako su znali da to ne treba jer ona koja je bila ideal svakoj krjeposti nije imala potrebu da se nju preporučuje. Ipak to su učinili kako bi iskazali pažnju, naklonost i zahvalnost prema Mariji. Ponizni Josip je bio zbunjen na te prošnje i odgovorio je da njega preporuče njegovoj zaručnici jer je on potreban toga, a ne ona jer je ona sveta i presveta, dostojna svake časti i poštovanja. Tako su se naši sveci natjecali u činima krjeposti. Prvo je to činila Djevica Marija. Prije nego je pošla htjela je sa sv. Elizabetom razgovarati nasamo kao sa svojom ljubljenom rođakinjom u prisutnosti maloga Ivana i htjela je to činiti kako bi se klanjali utjelovljenoj Riječi koju je imala u svome djevičanskom krilu. Povukao se sv. Josip, povukao se i sv. Zaharija koji je govorio Josipu o mnogim krjepostima koje je prakticirala njegova zaručnica Marija i o tome da je tako sretan što je nju od Boga dobio za vjernu družicu, Djevicu s tolikim zaslugama. Dok su oni međusobno razgovarali, sv. Elizabeta je bila s Marijom i molila njen blagoslov, molila je da je utješi i da dopusti da se klanja utjelovljenom Sinu Božjem kojeg je nosila u krilu. Isto je htio i njen mali sin Ivan i Marija ih utješi. Sveta Elizabeta se prostrla po zemlji i duboko klanjala Mesiji u djevičanskom krilu Marijinom i prikazala se potpuno Njemu. I mali Ivan ponovno se sav Njemu prikazao, ponovno Ga molio za blagoslov skupa sa svojom majkom. Kada su primili

blagoslov utjelovljene Riječi, podigli su se a sveta Elizabeta je zahvaljivala Majci Božjoj za milost koju su dobili, za darove koji su udijeljeni njoj i njenom sinu i zatim su se pozdravili zadnji puta. Elizabeta je uistinu mislila da ne će biti više te sreće da vidi svoju ljubljenu rođakinju jer je bila poodmakla u godinama i nije bila u mogućnosti pohoditi je u Nazaret, a Marija se više ne će vraćati u ono planinsko gorje jer je učinila ono što je Bog odredio za posvećenje prethodnika Pomazanika. Presveta Marija se zaputila sa Josipom i ostavili su ovu obitelj sretnu i posvećenu, a posebno malog Ivana, prethodnika Mesije, koji je ostao ispunjen milošću i blagoslovom. Cijela njihova obitelj je ostala utješena zbog milosti koju je primila od utjelovljene Riječi i Presvete Majke Božje, ali su bili žalosni vidjevši da će biti lišeni tako velikoga Blaga iako su bili potpuno sjedinjeni s voljom Božjom. Tim više jer pouke koje je Marija davala svojoj rođakinji su se urezale u njen duh i sjedinjenje s voljom Božjom je bilo ono što je Majka Božja više od svega drugoga preporučavala. Naš Ivan je više od drugih trpio zbog odlaska utjelovljene Riječi i Majke Božje, ali se više od drugih sjedinio s voljom Božjom i počeo je prihvaćati ono što je čuo od Majke Božje i ono što mu je utjelovljena Riječ objavila. Dijete je bilo stalno u šutnji, imalo ozbiljno lice i već je izgledalo kao da je u zreloj dobi i kliktalo je samo kada ga je njegova majka držala u naručju i govorila sa Zaharijom o divnim krjepostima i povlasticama Majke Božje i milostima koje je Božja velikodušnost njima darovala. Tada se moglo vidjeti

maloga Ivana kako je bio sav radostan i sretan. Njegovi roditelji koji su to primijetili svakodnevno su mu priuštili tu utjehu jer je bio njihovo ljubljeno dijete. Na poseban način njegov otac je započinjao govoriti o Svetome pismu i prorocima i onome što je bilo prorokovano o dolasku budućeg Mesije. Vidjevši da se njegov sin jako radovao tome i da je bio utješen, često je objašnjavao i komentirao te odlomke koji su govorili o dolasku Mesije. Kada bi završili svoj govor, mali Ivan bi uvijek naklanjao glavu u čin zahvalnosti čemu su se njegovi roditelji divili. Za to su zahvaljivali Bogu kao i za sve drugo što su primjećivali kod svoga sina. Njegova majka primijeti da dijete svaki puta nakon što bi čulo govoriti o Bogu više nije bilo sposobno dojiti, nego kao da je bilo sito i odbijalo je majčino mlijeko. Pa i kada bi bio duže vrijeme lišen mlijeka, nije ga htio piti, nego je bio kao sav zanesen motrenjem veličine Božje i razmišljajući o onome što je čuo od svojih roditelja. Život njihovog sina je bio čudesan u svemu i njegovi roditelji su provodili vrijeme u neprestanom zahvaljivanju. Osobe su nastavile dolaziti u Zaharijinu kuću kako bi vidjele to čudesno dijete i dolazile su samo radi toga da vide tog sina tako divnog i čudesnog. A dijete Ivan se nije udostojao gledati sve, nego samo one koji su bili u milosti Božjoj i ako bi se događalo da bi došla neka osoba koja je bila u teškom grijehu, vidjelo se da je dijete jako žalosno i kako iz njegovih očiju izlaze suzice i on se nije udostojao gledati te osobe. Oni čija je duša bila otežana grijehom zbunjivali su se i u svojoj nutrini su osjetili velike poticaje na

pokoru dok je dijete za njih puno molilo. Bog nije dopuštao njegovim roditeljima da to primijete kako ne bi govorili o savjestima tih grješnika, nego su oni smatrali da mali Ivan to čini kako ga ne bi ometali u njegovom miru. Samo onaj koji je bio u grijehu primjećivao je način na koji se dijete ponašalo prema njemu. Zbog toga je osjećao nutarnje poticaje i prekoravanje svoje savjesti. Uistinu, bilo je onih koji su imali iskustvo nakon što su se kajali za svoje grijehe, ponovno se vraćali vidjeti dijete i tada bi ih on vedro gledao i oni bi bili utješeni i potaknuti na sveti život. A kada bi se dogodilo da je dolazila neka osoba pohoditi Ivana koja je u duši imala grijeh protiv šeste zapovijedi tj. nečistoću, tada dijete Ivan ne samo da nije htjelo gledati tu osobu, nego nije niti htjelo biti u njenoj prisutnosti i plakalo bi sve dok ga majka ne bi udaljila od te osobe. Osoba koja je bila zaražena tim sramnim grijesima bila je zbunjena, dobro je shvaćala u svojoj nutrini da je njen grijeh to što je uzrokovalo takvo stanje djeteta i da mu je zato bila mrska. U tim prigodama, budući da Ivan nije mogao odgovarati riječima jer još nije znao govoriti, on je te osobe opominjao ozbiljnošću svoga lica a molio je svoga Boga da se udostoji prosvijetliti ih da shvate svoje bijedno stanje u kojem su se nalazili. Sveto dijete Ivan je iznad svega ljubilo čistoću još od majčinskoga krila i kao takav se prikazivao svome Bogu, svim srcem bi dao svoj život samo da se odstrani nečistoća sa ovoga svijeta. I zaista biti će mučenik jer će opomenuti Heroda protiv toga poroka koji je tako ogavan u Božjim očima koji je

sama čistoća, koji je oduvijek na poseban način ljubio čiste duše. Naš Ivan se radovao svaki puta kada bi pored njega bila mala i nevina dječica. Tada je bio sav radostan i naklanjao bi se iz krila svoje majke i stavljao svoju glavicu nad njihove uživajući u njihovoj čistoći i nevinosti koja još nije bila zaražena niti mislima protiv tako lijepe krjeposti. Zbog toga sva njegova zabava bila je družiti se sa malom djecom. Njegova majka je bila jako prosvijetljena i to dobro primjećivala i često je dopuštala da se njen Ivan tome raduje, tako da je dopuštala da neko malo i nevino dijete dođe u njihovu kuću kako bi on mogao uživati u njegovu društvu. Tada bi mali svetac Ivan slutio prednosti svete čistoće i sve se više zaljubljivao u tu lijepu i rijetku krjepost i dobro je shvaćao kako je njegov Bog ljubi do te mjere da je htio postati Tijelom u krilu najčišćem od svih djevica. U vrijeme kada je imao sreću biti u rukama Presvete Djevice Marije toliko je u njemu porasla ljubav prema toj lijepoj krjeposti da je želio društvo samo onih koji su bili djevci i djevice i prikazivao se spremnim proliti svoju krv u obranu čistoće. Iako je bio posvećen još u majčinom krilu, sve je činio što je mogao da očuva tako lijepu i rijetku krjepost.

6. poglavlje: Ponašanje svetoga Ivana prema svojim roditeljima u vrijeme djetinjstva i ljubav koju je imao prema pokori i drugim krjepostima

Dijete Ivan je raslo na način da je to bilo čudesno i za njegove roditelje i one koji su ga vidjeli. Svaki mjesec

činilo se da je narastao kao da je prošla godina dana, dakle nije trebao biti u povojima. Ivan je jako želio biti slobodan od povoja kako bi mogao držati svoje malo tijelo u činu poštovanja prema Bogu. Još više, to dijete je puno raslo u koracima jednoga velikana, giganta u duhu, u ljubavi prema najvišem dobru a to je Bog. Tolika je bila njegova podložnost svojim roditeljima da se nikada nije usuđivao učiniti nijednu gestu da im pokaže kako je želio biti slobodan od povoja, nego je bio sav podložan njihovim odlukama. Njegova majka se nije toliko brinula da ga oblači usprkos toga što je već porastao bojeći se da će u tako mladoj dobi trpjeti. Bog je pak htio tješiti Mesijinog prethodnika i dopustio je više puta da ga jedan anđeo oslobodi od povoja za vrijeme kad se njegova majka odmarala. Elizabeta je to primijetila i dobro je vidjela i znala da njen sin to sam ne može učiniti i shvatila da je to bila volja Božja da svoga sina brzo oslobodi povijanja i sve što se dogodilo rekla je Zahariju, svome mužu, te su skupa odlučili da trebaju dati slobodu svome djetetu i osloboditi ga tih povoja iako je još jako malo. Govorili su međusobno:

«Tko zna što će Bog htjeti od ovoga našega sina?»

Sa puno radosti svoga Ivana su prestali povijati, a on je mogao svoje malo tijelo zalagati tada u činima klanjanja i poštovanja prema svome Bogu. On je bio tako pažljiv da i u najmanjem ne bude neugodan svojim roditeljima i nije se bunio kad je trpio neku muku ili patnju kako oni ne bi ni najmanje bili ometani. Trebao ih je kao svece, kao što su uistinu i bili, i kao dvije duše jako drage njegovom

Bogu, koji su primili velike Božje darove. Ivan je ljubio uzdržljivost i uzimao je mlijeko samo dva puta na dan tj. ujutro i navečer. Poslije i samo jedanput i to nikada od drugih osim od svoje majke. Ponekada bi se dijete Ivan htjelo suzdržati oduzimanjem mlijeka, ali dosta je bilo da ga njegova majka Elizabeta zamoli i odmah bi uzimao mlijeko iako u malim količinama i ono što je tražila od njega poslušnost majci. Elizabeta nikada nije pila vino niti jela meso za vrijeme dok je bila trudna s Ivanom i u vrijeme kad ga je dojila i bilo je to jedno veliko čudo da jedna žena u tako velikoj poodmakloj dobi i s tako malo tjelesne snage uspijeva dojiti dijete jer je provodila tako pokornički život. Ali Božja milost koja sve može podržavala ju je i davala joj snage dok je ona govorila da nikada nije imala toliko snage kao u tom periodu u kojem je nosila i dojila svoga sina Ivana jer je Bog htio da se u svemu jedan tako čudesan sin razlikuje od svih drugih koji su rođeni od žene. Mali Ivan je jako želio da ga njegova majka odbije od mlijeka, ali i u tome se potpuno predavao u volju Božje providnosti i sa svojim željama je čekao što će Bog odrediti. Sa gorljivošću bi govorio:

«Kada ću, o moj Bože, započeti život pokornika kao što to priliči poslanju za koje si me odabrao?»

Ivan je tako provodio vrijeme u gorljivim željama jer tada nije mogao drugo. Sveta Elizabeta nakon četrdeset dana od rođenja djeteta pošla je na očišćenje u Hram kao što je to nalagao zakon i Zaharija je išao s njom i poveli su svog sina kako bi sve učinili kako je zakon nalagao.

Tada su dali velike darove u Hram i poslužiteljima u Hramu, pokazali su velikodušnost prema Bogu i prema ljudima a i izraz zadovoljstva njihove zahvalnosti. Svi su se divili djetetu Ivanu i svećenik koji ga je prikazao Bogu kad ga je primio u svoje ruke, osjetio je neizrecivu utjehu. Oni su htjeli da tu službu obavi Zaharija, njegov otac, koji je bio svećenik, ali Zaharija nije na to pristao, radije je ustupio mjesto onome na koga je tada bio red da prikazuje žrtve u Hramu. Gospodin je to dopustio kako bi prosvijetlio onoga koji je trebao obaviti tu službu prikazanja da upozna osobine djeteta i da ga pohvali i uzvjeruje da će jednoga dana biti prorok. A svećenik koji je obavljao službu to reče njegovim roditeljima i srdačno im čestitao na tome. Gospodin je to dopustio na utjehu svetoj Elizabeti koja je u prošlosti bila prezrena zbog svoje neplodnosti te je sada Bog htio da bude čašćena i hvaljena, ne samo zbog svoga sina, nego i zbog njezinih divnih osobina. U toj prigodi mali Ivan je ponovo prikazao samoga sebe Bogu sa svom ljubavlju svoga srca i molio je Njegovu milost za sebe i za svoje roditelje kako bi se mogla u svemu izvršiti volja Božja. Prikazanje samoga sebe koje je dijete učinilo bilo je jako drago Bogu i On ga je ispunio novim milostima. Bog se pokazao velikodušnim u svojim darovima i prema roditeljima djeteta. Nakon što je sv. Elizabeta ispunila ono što je zakon nalagao ženama prilikom očišćenja, njen sin ju je ljubio sa još više naklonosti i pokazivao još vedrije lice svojoj majci. Elizabeta je to brzo primijetila jer je bila sva brižna i pažljiva u motrenju ponašanja svoga

sina. I za sve što je kod njega primjećivala zahvaljivala je Bogu, slavila Ga a dijete, iako malo, imalo je tako veliku čednost da je njegova majka morala biti jako pažljiva s njime kada je imao potrebe u toj nježnoj dobi. Vidjela bi njegovo lice jako uzvišeno što bi pogađalo i samu njegovu majku. Nikada Elizabeta nije dopuštala da se neka druga žena približi da mu iskaže pažnju i naklonost kao što se to obično radi djeci u toj dobi, a niti ona se nije kao majka usuđivala to činiti. Spoznajući zasluge svoga sina ponašala se prema njemu sa puno poštovanja. Sa svojim ocem Zaharijom Ivan je bio slobodniji u ovom. Iako malen nikada nije podizao oči i gledao radoznalo osobe oko sebe, poglavito ne žene, a bio je jako obazriv prema svojoj majci i govorio je sam sebi:

«Moje oči su meni bile darovane i stvorene, bile su dostojne vidjeti Majku moga Spasitelja i kako mogu gledati nešto drugo? Nadam se da će doći taj sretni dan kada će moje oči vidjeti Spasitelja svijeta. Zbog toga se ne trebam truditi niti dopustiti svojim očima da motre zemaljske stvari.»

Zbog toga je dijete Ivan činio velika mrtvljenja u svom pogledu, lišavao se svega onoga što bi mu moglo donijeti utjehu kod gledanja. Iako su te utjehe bile bezazlene i nevine, nije htio dopustiti svojim očima, koje su trebale gledati utjelovljenog Boga, da se zabavljaju gledajući stvorene stvari i nije se zabavljao bilo kakvim zemaljskim stvarima. To je činio cijelim svojim bićem. Budući da ga je Bog poslao na svijet da navijesti dolazak Mesije i pripravi narod na Njegov dolazak, nije se trebao miješati

ni s čim osim činiti ono što je na veću slavu Božju i baviti se onime što je Božje. Tako je naš svetac rastao u krjepostima i zaslugama, a svojim trajnim mrtvljenjem se pripravljao primati uvijek nove milosti i nova svjetla. I njegovi roditelji su rasli u zaslugama zbog krjeposti koje je prakticirao njihov sin a i zbog krjeposti koje su oni sami prakticirali.

7. poglavlje: Što je sveti Ivan učinio u noći kada se rodio Sin Božji i kako se ponašao nakon Njegovog rođenja

Dijete Ivan je nastojalo živjeti na način kao što smo već opisali i trudio se rasti svaki dan u ljubavi prema svome Bogu i imao je veliku želju da može činiti nešto za Boga. Imao je također jednu veliku želju da se čim prije dogodi rođenje Sina Božjega i nadao se da će o tome dobiti prosvjetljenje. Večer prije Božića dijete Ivan nije se moglo odmarati, nego je bio u šutnji sjedinjen sa svojim Bogom. Imao je jednu svetu želju da sazna koja se novost događa, zašto se ne može odmoriti. Govorio je sam sebi:

«Možda moj Bog hoće nešto od mene? Tko će znati da li se u ovoj noći događa rođenje moga Spasitelja jer se već ispunilo vrijeme od devet mjeseci nakon Njegovog utjelovljenja!»

Tada Mu se Ivan želio klanjati, da Ga služi, a još više da Ga vidi. Tako je proveo vrijeme do ponoći u želji da motri i klanja se utjelovljenom Bogu. Tada je vidio jednu veliku svjetlost a bio je to anđeo koji mu je donio

željenu vijest da se rodio Spasitelj svijeta. Tada se mali Ivan podigao na svoj krevetić najbolje što je mogao i poklonio se duboko utjelovljenom Sinu Božjemu. Sv. Elizabeta je bila prosvijetljena o tome jer joj je njena rođakinja Marija to obećala. Elizabeta se podigla, prostrla se na zemlju i klanjala se novorođenom Mesiji, a i mali Ivan je bio u činu klanjanja i njegova ga je majka u takvom stavu pronašla. Uzela ga je i položila na zemlju, a dijete Ivan je lice okrenulo prema zemlji i to u onom smjeru gdje je bio novorođeni Spasitelj. Prostro se na zemlju, klanjao Mu se i potpuno posvećivao. Njegova majka je bila zadivljena činom svoga sina i shvatila je da se upravo na toj strani svijeta rodio Spasitelj te se i ona okrenula u tom pravcu i klanjala se skupa sa svojim sinom. Sv. Elizabeta je plakala zbog utjehe, a i dijete Ivan je lijevao suze jer je bio dostojan da u duhu vidi svoga Spasitelja kako plače u štalici na slamici i on je zaplakao od nježnosti i ljubavi. Plakao je kako bi se pridružio svom utjelovljenom Bogu. Bio je zadivljen i čudio se vidjevši svoga Spasitelja u jednoj štalici u takvom siromaštvu. Častio je i Presvetu Djevicu Mariju i čestitao joj rođenje Mesije koji je plod njenog krila. Ponovno se posvetio svome Bogu i zadržao se dosta vremena u motrenju veličine utjelovljenog Sina Božjega. Bilo je pravedno da Ivana zapadne tako lijepa sudbina jer je u povijesti često i tolikim drugim svecima bila udijeljena milost da se u duhu nađu na nekim drugim mjestima. Puno više trebalo je da Mesijin preteča pohodi štalicu kod rođenja Isusa Krista te uživa u radosti anđela u toj sretnoj noći.

Nakon nekog vremena Elizabeta je htjela staviti Ivana da se ponovno odmara i spava, ali je primijetila da je kao van sebe. Zbog toga je mislila da dijete uživa u nekom daru nebeske milosti te ga je ostavila i nije ga htjela ometati. Sveta Elizabeta je nastavila sa svojim molitvama. U međuvremenu Ivan se u duhu zadržavao u svetoj štalici u Betlehemu i uživao u pohodu svome Otkupitelju koji se rodio i motrio što se događa. Vidio je veliko siromaštvo te je i on još više zavolio tu lijepu krjepost. Ivan je motrio patnje novorođenoga Spasitelja svijeta i sve ono drugo u čemu Ga je mogao nasljedovati. Govorio je sam sebi:

«Ako je moj Bog došao na svijet da nam da primjer kako trebamo živjeti i koga svi trebamo nasljedovati, još najviše Ga moram nasljedovati ja koji sam pozvan biti Njegovim prethodnikom te moram duše pripravljati na dolazak obećanoga Spasitelja.»

Ivan je odlučio u svom duhu u svemu nasljedovati Isusa, u onome što će mu dopustiti njegovi roditelji i njegova mlada dob. One noći Ivanu su udijeljene mnoge milosti i bio je jako prosvijetljen o otajstvu Isusovog rođenja a njegov duh je plivao u moru utjehe. Iako je trpio neke gorčine vidjevši svoga utjelovljenog Boga u tolikoj bijedi, u tolikom siromaštvu i lišenog neophodnog. On je osjećao kako mu se duša razdire od samilosti, ali kako je shvaćao da je to volja Božja, podlagao se potpuno volji Božjoj s velikom željom da Isusa nasljeduje u svemu i da već od tada počne željeti i provoditi pokornički život. Nakon nekoliko sati mali Ivan se povratio iz ekstaze i

duboko uzdahnuo s osjećajem gorčine jer je vidio svoga Boga u tolikom siromaštvu i trpio je Ivan jer je vidio da je dijete Isus bilo položeno na slamicu u jaslama za životinje. Majka Elizabeta je uzela Ivana i stavila ga spavati, a on je duboko uzdahnuo jer je vidio da je on u jako udobnom krevetiću, dok je njegov ljubazni Spasitelj na slamici. Sveta Elizabeta se čudila vidjevši da se njen sin tako ponaša i mislila da je doživio u svom duhu prosvjetljenje u vezi nekog velikog otajstva te se trudila ne uznemiravati ga, nego ga ostavila u potpunoj slobodi i ta sveta žena je imala veliki obzir prema svome sinu. Mali Ivan sa svom nježnošću srca prema Spasitelju govorio je:

«O moj ljubljeni Otkupitelju, Ti si na slamici, a ja sam na ovom udobnom krevetiću i odmaram se. Doći će sretno vrijeme kada ću Te moći nasljedovati i kada će tvrda zemlja biti moj ležaj, kada ću biti lišen svega i slijediti Te u siromaštvu i u drugim neugodnostima koliko mi to bude moguće i koliko mi Ti to dopustiš.»

Od tada pa unaprijed mali Ivan je počeo postiti. Ponekada bi bio po cijele dane bez majčinog mlijeka. Majka je shvaćala da njen sin želi provoditi život u suzdržljivosti. Zbog toga Elizabeta nije silila svoga sina da uzima mlijeko i da doji. Počela je hraniti maloga Ivana kruhom prokuhanim u vodi kao što se to običavalo činiti u toj mladoj dobi. I tada je Ivan pokazivao da je zadovoljan, da je njemu po volji da jede tu hranu i sve je drugo odbijao. Tako malo-pomalo počeo se suzdržavati od mlijeka i želio je gajiti duh pokore. Što je bilo još

čudesnije, divno je rastao na čuđenje svih koji su ga vidjeli a da nije jeo drugu hranu osim kruha i vode. Izgledao je tako lijepo i odličnoga zdravlja kao da je jeo najbiranija jela. Zato nitko nije mogao niti zamisliti da se on suzdržava od hrane i da dijete to čini u tako mladoj dobi. Njegova majka, koja je u svemu bila razborita, sve je činila u šutnji, a mali Ivan je u tome uživao jer se njegova majka ponašala sa velikim poštovanjem i jer je pristajala na njegove želje. Često je zahvaljivala Bogu što joj je dao jednog takvog sina, a on je zahvaljivao Bogu što je dobio jednu takvu majku, tako razboritu. Ivan je bio radostan kada je vidio toliko poštovanje svoje majke prema njemu koja se suzdržavala i od nekih nježnosti koje su majke obično činile prema svojoj djeci u toj mladoj dobi. Zbog toga je Ivan iskazivao još veću ljubav prema njoj, gledao je radosnim očima, ali je to činio samo prema njoj, a ne prema bilo kojoj drugoj ženi. Što je sve više rastao, ponašao se još strože u tome, a nikada to nije činio sa svojom majkom jer je znao da je sveta i krjeposna. Zbog toga ju je gledao sa onom postojanošću i pažnjom koju je ona toliko željela. Sveto dijete kako je sve više odrastalo, nije htjelo popuštati u tom stilu života u kojem je započelo i zato nikada nije popuštalo u nutkanjima osoba iz kuće kao što se to obično čini s djecom kada im se daje nešto jesti prema prohtjevima i zahtjevima njihove dobi. Sveti Ivan je odbacivao sve i nije uzimao druge hrane osim one koju mu je davala njegova sveta majka, a ona je dobro poznavala ukus svoga sina i nikada nije mijenjala hranu

osim što mu je ponekad davala neko voće kada je već bio sposoban jesti sam. Kada je dijete Ivan prohodalo, divno ga je bilo motriti kako se klanja svome utjelovljenom Bogu čemu se njegova majka divila skupa sa Zaharijom. Roditelji su nastojali nasljedovati svoga sina. Zbog toga su međusobno razgovarali o onome što su primijetili kod njega. Smatrali su da su njegovi vidljivi čini klanjanja usmjereni prema Bogu kome se on klanja u duhu i istini. Sveti roditelji su nastavljali svaki dan sjećati se dobročinstava koje su primili iz velikodušne Božje ruke i razmatrali su razne odlomke Svetoga pisma. To su uvijek činili u prisutnosti svoga sina Ivana jer su shvaćali da i on razumije sve. Kad su govorili o milostima koje su primili, mali Ivan bi se klanjao do zemlje i sklopljenih ruku, očiju uprtih u nebo zahvaljivao bi Bogu a njegovi roditelji bi činili to isto. Ivan je bio prvi u zahvaljivanju na milostima i bio primjer na divljenje svojih roditelja i na njihovu veliku utjehu. Dijete Ivan je počelo, koliko mu je bilo moguće, skrovito dizati se noću i duboko se klanjati Bogu i utjelovljenom Sinu Božjem. To je posebno činio u trenutku kad se rodio Mesija uvijek sa suzama od nježnosti i samilosti zbog patnji koje je Spasitelj trpio u toj svetoj noći. Iako je sv. Elizabeta to primijetila, nije mu to nikada dala do znanja, nego ga je ostavljala u slobodi znajući da ga Bog vodi u svemu u njegovom životu i da je Božja ruka s njime te ga je vodila i pomagala u svemu. Dijete se počelo povlačiti i nije htjelo više biti u društvu s ljudima koji su dolazili vidjeti njega i njegovu majku jer su svi primjećivali njegovu ljepotu, a Elizabeta je

sve to motrila i govorila da je njen sin povučen u miru i da ga ne želi uznemiravati. Tako je dijete Ivan u svemu bio čudesan. Način njegova života bio je na veliku utjehu njegovim roditeljima i oni su trajno zahvaljivali Bogu što im je dao takvog sina kakvoga nikada nije imala niti jedna majka na svijetu. Iako su mu roditelji bili sveti, Ivan je pokazivao jednu posebnu sklonost prema samoći, povučenosti, a i kod razgovora s njima bio bi sav usredotočen na motrenje veličine svoga Boga i na čudesna djela utjelovljene Riječi Božje te se rado zadržavao s njima kada su govorili o Božjim stvarima. Zbog njegove velike ljubavi prema samoći i povučenosti roditelji su shvaćali da je njihov sin pozvan na šutnju i samoću. Stoga su često međusobno govorili:

«Tko zna što će biti od ovoga našega sina? I što mu je odredio Bog? Zbog toga trebamo živjeti potpuno nenavezani na njega jer on sigurno ne će boraviti s nama.»

I tako su ti sveti supružnici prikazivali velikodušno Bogu to svoje stanje i potpunu slobodu i nenavezanost i davali Bogu slobodu da On učini što hoće sa njihovim sinom. Oni su dobro znali da ga je Bog dao njima ne da bi bio u njihovoj kući s njima kako bi dalje vodio kuću i obitelj nego da bi služio na veću slavu Božju i da bi pripravljao duše na dolazak Mesije. Đavao je bjesnio vidjevši jedno takvo dijete a još više jer je vidio da mu ne može postavljati zamke kako bi uznemiravao njega i roditelje i učinio da se protive Ivanu. Uistinu sugerirao je mnoge stvari roditeljima protiv načina života koji je

Ivan htio, protiv njegove pokore, uzdržljivosti koje je provodio u tako mladoj dobi. Htio je to spriječiti. Budući da nije mogao drugo, sugerirao je takve misli roditeljima, ali sv. Zahrije i sv. Elizabeta nikada nisu pristajali na te đavolske sugestije te je on posramljen odlazio od njih u svim svojim pokušajima. Đavao je bio uznemiren i bijesan zbog dolaska budućeg Mesije na svijet, ali nije shvaćao, nije mogao sve razumjeti, vidio je čudesne i divne krjeposti Majke Božje, njenoga Sina Božanskoga, vidio je krjeposti roditelja Ivanovih i kako je Ivan čudesan u djelima koje čini ali nije mogao razumjeti pa je zbog toga još više bjesnio. Prvo je osjetio jednu jaku silu koja ga je tlačila i koja ga je priječila da napastuje njih te je bio bijesan. To ga je još više mučilo jer nije mogao shvatiti gotovo ništa od onoga što se događa niti im je mogao na bilo koji način naškoditi, niti se približiti djeci Ivanu i Isusu i zbog toga je bio trajno uznemiren. Naš Ivan je sve znao i zbog toga je zahvaljivao Bogu i svojom molitvom i pokorom je nastojao sve više poniziti tog paklenog neprijatelja. Govorio je sam sebi:

«Doći će vrijeme, o oholi neprijatelju, kada ćeš biti potpuno poražen i lišen snage protiv prave Božje djece i ne ćeš više imati vlasti nad stvorenjima stvorenima na sliku Božju.»

I mali Ivan je gorljivo želio da se čim prije dogodi otkupljene kako bi tolike siromašne duše bile spašene i ne bi padale u vječnu propast. U njemu je rasla sve više želja da vrši ulogu prethodnika jer Božja dobrota ga je odredila za to poslanje. Tako je dijete raslo u zaslugama

i krjepostima i sve je više bilo po volji Bogu i roditeljima i onima koji su imali sreću upoznati ga i zadržavati se s njim, a to je bio jako mali broj osoba koje su bile jako jako krjeposne.

8. poglavlje: Ljubav i poniznost svetoga Ivana u njegovoj mladenačkoj dobi

Još od majčina djetinjstva naš svetac je bio urešen krjepostima jer je bio posvećen od Isusa u utrobi. Bio je obogaćen mnogim milostima koje će mu poslužiti u velikom poslanju i prakticiranju krjeposti. Poniznost i ljubav su bile krjeposti koje je imao još od najmlađe dobi. Sveto dijete vidjevši da ga je dragi Bog tako obdario, ponizivao se u ponor svoga ništavila i priznavao je sve kao čisti Božji i velikodušni dar bez da ga je on na bilo koji način ikada zaslužio. Zbog toga sveto dijete Ivan još od kada je u majčinom krilu čuo riječi Elizabete, svoje majke, koja je rekla Mariji: «Otkuda to meni?» Ivan je svojim učinio taj nutarnji stav Elizabete. Još od kada je bio u povojima često bi u duhu govorio svome Bogu:

«Otkuda meni sve ovo?»

Priznavao se nedostojnim Božjih darova. Kada ga je Marija, Isusova Majka, držala u naručju, iako je osjetio jako veliki užitak, ipak se ponizivao i bio zbunjen i imao nisku misao o sebi i htio se poniziti sve do malenosti i ništavila i kada bi to bilo moguće, poništio bi se. Kada je narod dolazio čestitati sv. Elizabeti i kada su govorili o divnim osobnostima njezinog sina, sveto dijete se zarumenjelo i jako zbunjivalo, ispovijedalo je da je

nedostojno tolikih milosti koje mu je Bog udjeljivao. Nakon tako velike zbunjenosti kako još nije govorio, podizao bi oči prema nebu u čin zahvalnosti da bi na takav način dao svima naslutiti da sve ono što je Bog u njemu djelovao i činio da je to bila čista Božja velikodušnost i da on nije na bilo koji način to zaslužio. Sveto dijete Ivan nikada nije imao misli ispraznosti vidjevši da je toliko različito od druge djece, nego je uvijek priznavalo da je nedostojno i toplo je zahvaljivalo svome Bogu, te uvijek je ponavljalo:

«Otkuda meni sve ovo?»

Imao je sreću roditi se od tako bogatih, ali plemenitih i svetih roditelja. Otac mu je bio svećenik, a majka poštovana i čašćena od svih zbog svojih rijetkih krjeposti. Ipak nikada se zbog toga nije niti najmanje oholio, niti je imao razloga uznositi se i ponositi, nego se služio svime time da se još više ponizi priznajući se nedostojnim svega i zahvaljivao je Bogu za sve pa ga je sve to poticalo još više da odgovori Bogu na ljubav velikodušno. Ponekada se Ivan htio potpuno istrošiti u tom svom čašćenju Boga. Kao što sam već kazala, on je gorljivo želio čim prije doći do dobi kako bi mogao činiti više u čašćenju svoga Boga, kako bi mogao djelima svjedočiti svoju velikodušnost i odgovarati na Božje milosti koje je primio da bi bio na službi svome Gospodinu. Nije bila manja ljubav koja je gorjela u srcu djeteta Ivana prema Bogu i prema bližnjemu kad je dijete Ivan razmišljalo o pošasti grijeha i pustoši koje je grijeh činio u tolikim neopreznim dušama i tada bi gorko plakalo. Njegova

majka Elizabeta je to primjećivala jer ujutro bi znala naći mjesto gdje je dijete ležalo potpuno mokro od suza. Imao je samilosti prema jadnim grješnicima. Svega bi se lišavao kako bi im pomogao u njihovim potrebama. Kad su dolazili kući tražiti milostinju, dijete je radosno išlo pomoći im. Zbog toga je majka dobro shvaćala misao svoga sina te je davala velikodušne milostinje i nikada nije siromaha otpustila a da mu nije dala ono što je molio i prosio. Često je mali Ivan govorio sa velikim osjećajem svome Bogu da bi se iz sveg srca lišio svega samo da pomogne siromasima te je bio jako posramljen vidjevši da je njegova kuća u obilju kad su tolike osobe bile u potrebi te kada bi mu dob to dopuštala, u kratko vrijeme sve bi razdavao kao milostinju. Naš svetac je rastao i sa proročkim duhom spoznavao je potrebe svih, bilo duhovne bilo vremenske. Zbog toga je molio sa svom brigom da Bog providi potrebnima u njihovim poteškoćama. Ali najviše se trudio za duhovne potrebe jer mu je bilo jako teško podnositi uvrede koje su grješnici Bogu iskazivali. Koliko je suza prolio moleći milosrđe kod Božje velikodušnosti za duše koje su bile ropkinje grijeha. Kako njegov Bog više ne bi bio vrijeđan, svo je vrijeme provodio u trajnoj molitvi. Naše sveto dijete je bilo obdareno od utjelovljenog Sina Božjega da Ga motri svaki dan u duhu i zadržava se s Njim neko vrijeme te je učilo istinsku mudrost i način kako se treba ponašati prema Bogu i bližnjemu, i prema samome sebi u toj dobi. Spasitelj je poučavao Ivana i u dušu mu udahnjivao osjećaje koje je On sam kušao. Zbog toga je sveto dijete

Ivan postao savršen nasljedovatelj djeteta Isusa. U toj dobi nije imao sreće vidjeti Ga svojim tjelesnim očima, ali imao je preveliku sreću motriti Ga u duhu i zadržavati se s Njim jako puno vremena da ga Božanski Otkupitelj podučava u prakticiranju svih krjeposti. Nije bilo sveca koji je u tako mladoj dobi uspio doseći taj stupanj svetosti kao sveti Ivan. Bio je prosvijetljen u svem znanju. Nije imao mogućnosti studirati, svojim znanjem je nadvisivao, sve učitelje zakona jer svoju mudrost i znanje je naučio na Izvoru svega znanja. Bilo je to uliveno znanje tako da je sv. Ivan bio prorok, učitelj, mučenik, neoskvrnjeni djevac i svetac. Još od majčinskoga krila bio je posvećen, ispunjen svim povlasticama koje su bile potrebne za poslanje za koje ga je Bog odredio.

9. poglavlje: Elizabeta i Zaharija su saznali da Herod progoni Mesiju i da je pogubio nevinu dječicu te smrt Zaharije, oca Ivana prethodnika

Dok su naši sveti Elizabeta, Zaharija i Ivan živjeli u svome miru i u velikoj utjehi uzajamnog druženja, do njih je došla vijest da je Herod spletkario oko života novorođenoga Spasitelja te su osjećali tako veliku bol da je Zaharija bio jako potišten. Još više se žalostio kada je čuo da je okrutni Herod naložio da se ubiju svi dječaci u Betlehemu kao i u svim mjestima pored njega. Sveti starac je jako molio Boga da ne dopusti da vidi tako veliki pokolj nevinih, da ga prije oslobodi tjelesnih veza. Još više je proročkim duhom znao da je došla punina vremena s dolaskom Mesije na svijet. Bog je utješio

svoga slugu jednom kratkom bolesti te je brzo Zaharija umro i njegova duša je pošla u limb gdje je čekala sretnu vijest otkupljenja ljudskoga roda. U toj prigodi mali Ivan je osjećao žalost zbog jednog tako dostojnog oca, ali dijete kao da je već bilo jako mudro i razborito te nije htjelo napustiti svoga oca u vrijeme bolesti i nije ga ostavljalo dok njegova duša nije napustila njegovo tijelo. Za svetoga starca Zahariju bila je velika radost vidjeti da je jedan takav sin s njim u društvu. Iako dijete još nije govorilo, sama njegova prisutnost je bila dovoljna da utješi starca na umoru. Dijete je palo na zemlju i zamuckujući molilo blagoslov svoga umirućeg oca. On je to učinio sa puno nježnosti i ljubavi. Zatim je zagrlio dijete i privio ga na svoje očinsko krilo i rekao mu u proročkom duhu da će ga čekati u limbu te da će Ivanov dolazak u limb već biti blizu oslobođenja iz tog zatočeništva po blizini otkupljenja. Tako je Ivan već od tada znao da će umrijeti prije svoga Spasitelja. Sveto dijete je bilo jako zadovoljno i nije pokazivalo svoju patnju zbog gubitka oca. Sva se kuća žalostila, na poseban način sv. Elizabeta jer je izgubila tako lijepo društvo krjeposnoga starca punog zasluga, ali se tješila mišlju da će brzo poći za njim jer je bila u poodmakloj dobi i u svemu se sjedinjavala s voljom Božjom. Neke osobe su dolazile kako bi iskazale sućut sv. Elizabeti i svatko je htio vidjeti njenog sina, ali ona, koja je poznavala Ivanovu želju da bude povučen, ispričavala se govoreći da dijete želi biti na miru, da ne želi da mu se smeta osim za neke osobe koje su bile jako krjeposne i dobre. Elizabeta je tada dopuštala da budu

primljene kod njenog sina, a dijete je sve prihvaćalo kao naloge i zapovijedi svoje majke znajući kako je ona bila promišljena i razborita. Svi oni koji su pohodili sv. Elizabetu govorili su joj i preporučivali da odvede sina na sigurno jer su progonstva kralja Heroda sve više rasla i da će se proširiti i na ta mjesta. Elizabeta je bila jako ožalošćena i nije znala što činiti te je žarko molila Boga. Ona je dobro znala da njen sin kao prethodnik Mesije ne će biti pogubljen u tom progonstvu. Ipak je smatrala dobrim da ga odvede na sigurno. Jednoga dana dok se molila gorljivije nego obično, Bog ju je prosvijetlio i dao joj da jasno shvati što treba učiniti tj. da trebaju ostaviti svoju kuću i poći u pustinju i da tamo budu sve dok ne prestane progonstvo. Sveta Elizabeta je pristala na Božju zapovijed iako je zbog toga osjećala muku, sjedinila se potpuno s voljom Božjom u onome što je trebalo učiniti. Dok je Elizabeta bila ožalošćena, Ivan ju je tješio i govorio zamuckujući:

«Ne boj se, majko moja, Bog je s nama i to nam je dosta.»

Ivan je osjetio veliku radost vidjevši da je došlo željeno vrijeme da može udovoljiti svojim željama da trpi glad i žeđ, oskudicu iz ljubavi prema Bogu. Zbog toga je pokazivao svojoj majci da je jako radostan i smiješio se što nije činio u prisutnosti drugih ljudi. U svojoj nutrini Ivan je zahvaljivao Bogu koji se udostojao utješiti ga tako rano i smatrao je poželjnim trpjeti nešto iz ljubavi prema utjelovljenom Bogu koji je već toliko trpio njemu za ljubav u tako mladoj dobi. Sveta Elizabeta je uredila

sve stvari u svojoj kući, dala je velike milostinje, ostavila je vjerne osobe da čuvaju sve do njenog povratka. Te osobe sve su učinile točno kao što je ona tražila. Elizabeta se bojala i sumnjala da će umrijeti u pustinji iako se povjeravala i vjerovala svome Bogu i prihvaćala što bi On dopustio. Bila bi zadovoljna da se ispuni Njegova sveta volja i da se spasi život njenog malog Ivana kojeg je ljubila i gledala kao blago koje joj je darovano iz Božje ruke.

10. poglavlje: Sveta Elizabeta odlazi iz svoje kuće u pustinju i sa sobom vodi sina Ivana kako bi ga spasila od smrtne opasnosti

Sveta Elizabeta je uredila sve stvari u kući i čuvši o progonima kralja Heroda koji su svaki dan sve više rasli bez da se on na bilo koga obazirao, odluči napustiti svoju kuću i povesti svog malog sina. Društvo im je činio jedan vjerni sluga koji je s njima živio u kući. Uputili su se u pustinju a kad su došli do mjesta u pustinji, vratio se kući, ali su mu naložili da o svemu strogo šuti i da nikom ne govori o njihovoj tajni kada ga budu pitali. Rekli su mu da se vrati u pustinju kada prestane Herodovo progonstvo i kada se sve smiri i završi. Vjerni sluga je sve izvršio kao što mu je bilo rečeno. Ostavio je Elizabetu sa sinom, a oni su se povukli duboko u pustinju i u toj velikoj šutnji i samoći potpuno se predali u ruke Božje providnosti. Elizabeta je bila u muci samo zbog svoga sina, ali on ju je jako tješio pokazujući da je radostan što je u toj samoći daleko od buke svijeta. Svetica se tješila vidjevši

svog sina tako radosnog. Elizabeta je znala da se njena rođakinja Marija nalazi u Egiptu među nevjernicima jer je tamo morala poći kako bi spasila život Isusov te se tješila vidjevši da je sudjelovala u toj njenoj žalosti te da spašava život Kristovom prethodniku. Trpila je tu velike muke. Svetica nije nikada imala gorčinu prema onome koji je bio uzrok njenih patnji niti se žalila na Herodovu tiraniju, nego se klanjala Božjim dopuštenjima. U pustinji se još više posvetila, ponijela je zapise Svetoga pisma. Budući da je bila dosta poučena, često ih je čitala svome sinu prosvijetljena Duhom Svetim a Ivan bi shvaćao sva otajstva upravo po Duhu Svetome koji je njega prosvjetljivao, otajstva koja su bila zapisana u Pismima. Tako su najviše vremena provodili u toj velikoj i strašnoj samoći uz veliku radost svoga duha. Napravili su malu sjenicu gdje su se noću povlačili kako bi se zaštitili na neki način od hladnoće i noćnog zraka. Često su ih pohodili anđeli koje je slala Presveta Djevica Marija i oni su poticali Elizabetu da dobro trpi. Često su anđeli donosili hranu koju je Marija slala Elizabeti i malom Ivanu kako bi se mogli održati u životu. Nije lako ispripovijedati koliko je mali Ivan uživao u tom mjestu pokore i samoće kada je rado trpio glad i žeđ i sve drugo u tom mjestu koje je bilo lišeno svega potrebnog i u kojem su mogle boraviti samo divlje zvijeri. Bilo je dosta tih divljih zvijeri, ali nisu nikada uznemirivale naše svece, naprotiv prema njima su se nekada ponašale kao najkrotkiji jaganjci. Elizabeta je provodila puno vremena u molitvi, razmatrala je o Božjoj veličini i o

divnim djelima Njegove providnosti a dijete Ivan je ostajao sav zanesen u kontemplaciji te je provodio cijele dane a da se nije kretao tako da je i njegova majka bila zadivljena. Nije ga se usuđivala nikada smetati iako je trpjela vidjevši da toliko vremena provodi bez hrane. Ipak mu nije smetala u njegovim molitvama. U ljetno vrijeme je vidjela da se Ivan izlagao suncu, a za vrijeme zime trpio je hladnoću, ali ona nikada nije svome sinu iskazivala bilo koji prijekor, niti samilost kako ga ne bi ometala u njegovim molitvama. Dobro je znala da je Ivan štićen od Neba i da ga Božja ruka vodi i podržava. Tako su naši sveci provodili život u ovoj strašnoj pustinji, a sveta Elizabeta nije ostavljala pustinju sve dok nije bila obaviještena s Neba i to je bilo kad se Spasitelj vratio iz Egipta nakon Herodove smrti. Kroz svo to vrijeme Bog nije dopustio da se Elizabeti i Ivanu istroše haljine i bilo je čudesno: kako je Ivan odrastao, tako su rasle i haljine na njemu što je bilo na čuđenje i samim našim svecima. Zbog toga su zahvaljivali Bogu. U pustinji je Elizabeta osjećala koliko je velika Božja briga za Njegovu djecu. Iako je bila u poodmakloj dobi i odrasla u kući uz toliko udobnosti, ipak joj u pustinji nikada nije bilo loše, niti dosadno, nego je bila radosna. I u trpljenju je imala veliku utjehu jer tijelo trpi, a duh je bio jako utješen i obnovljen čestim Božjim pohodima koji ju je ispunjao radošću i utjehom. Elizabeta je imala puno prilika iskušati Božju dobrotu i ljubav koju On ima prema svojim slugama i vjernicima. Zato nije prestala o tome govoriti sinu Ivanu a u tim njihovim svetim razgovorima raspaljivalo bi se

njihovo srce ljubavlju i zahvalnošću prema Bogu koji ih je tako velikodušno darivao. U ovoj užasnoj pustinji vrijeme im je brzo prolazilo da nisu ni primjećivali jer su provodili puno vremena u kontemplaciji i svetim razgovorima tako da su im dani izgledali kao trenutci. Vidjelo se da Ivan divno odrasta, tako da je njegova majka bila začuđena. Kada je poodrastao, u svojim razgovorima s majkom govorio je samo o Bogu. Govorio bi na božanski način tako kada bi ga majka slušala, bila bi sva u suzama i utješena. Bila je zadivljena veličinom mudrosti svoga sina i dobro je shvaćala da ga je samo Nebo poučilo, da je Duh Sveti bio njegov učitelj, da ga je učio i utjelovljeni Sin Božji kojega je Ivan u duhu često posjećivao i od Njega primao velika prosvjetljenja i pouke. Elizabeta je to dobro primjećivala jer je dobar dio toga i sama osjetila jer se u molitvi i njeno srce raspaljivalo svetom ljubavlju i bila je prosvijetljena Božjim otajstvima. Počevši od spoznaje koje je ona imala mogla je samo zamisliti ono što je dobivao njen sin jer je bio izabran od Boga za tako uzvišeno poslanje kao što je biti prethodnik obećanog Mesije te je njen sin trebao biti obogaćen znanjem, svjetlom i posebnom svetošću. Đavao je bjesnio vidjevši da je Ivanov život spašen i nije znao što činiti. Ponekad bi napadao slugu koji ih je otpratio u pustinju da on to razglasi, ali budući da je sluga bio rijetke dobrote i vjernosti, sačuvao je svoju tajnu i ma kako ga đavao napastovao, nikada nije o tome govorio. Đavao je želio da u pokolju nevine djece stradaju i Ivan i Isus jer su ga toliko mučili i osjetio je

jednu silu koju su imali protiv njega tako da je ludovao, ali ništa nije mogao učiniti. Između ostalog osjetio je i jednu snagu koja je bila iznad njegovih snaga te se nije mogao približiti djetetu Ivanu ni njegovoj svetoj majci. I kada se sveta Elizabeta vratila iz pustinje a Ivan ostao sam, Bog će đavlu dopustiti da napastuje i napada Ivana svojim đavolskim sugestijama. To je dopuštao kako bi đavao ostajao još više zbunjen te bi tada još više bjesnio, kao što ćemo to kasnije ispripovijedati. Dok je sav pakao bjesnio, naši sveci su bili u pustinji i uživali u svome miru ljubeći i slaveći Boga. Bili su tako obogaćeni u duši zaslugama da će kroz svu vječnost uživati te plodove.

11. poglavlje: Kad je prestalo Herodovo progonstvo Elizabeta se vratila svojoj kući a sveti Ivan je ostao u pustinji

Kad je prestalo Herodovo progonstvo, anđeo je o tome obavijestio sv. Elizabetu koja je bila u pustinji sa Ivanom i podnosila mnoge teškoće, ali je istovremeno uživala u svome duhu lijepe Božje utjehe. Svetica bi ostala tu ostatak života, ali budući da je bila spremna sjediniti se s voljom Božjom, nije odabrala ono što se njoj sviđalo, nego ono što je bilo po volji Božjoj, što se Bogu sviđalo, te je vjerno izvršila ono što je Bog nalagao. Obavijest koju je anđeo donio bila je njoj na utjehu. Uzdahnula je kada je čula vijest da je prestalo progonstvo kralja Heroda i da je prestao pokolj nevine dječice, ali bilo joj je i na veliku patnju kada je saznala od anđela da se treba vratiti bez svog ljubljenog sina Ivana koji je

trebao ostati sam u ovoj užasnoj pustinji jer je Bog tako želio. Ova vijest je kao jedan mač probola njeno srce i sveta žena nije mislila ni na što drugo nego da ostaje bez svoga ljubljenog sina u zadnje vrijeme svoga života jer se nadala utjehi da će ga imati blizu sebe kada joj se smrt bude približavala. Za svetu Elizabetu to je bio jako bolan i težak rastanak i to je bio jedan mač boli koji je nosila u svom srcu sve do smrti. Iako je bila sva sjedinjena s voljom Božjom, istovremeno je trpjela veliku bol. Isus joj je htio dati jedan dio one boli koju će Njegova Presveta Majka Marija trpjeti još od početka kad joj je bilo prorokovano od starca Šimuna:

«I tebi će mač probosti dušu.»

I bilo je uistinu pravedno da Elizabeta nasljeduje Mariju jer je sudjelovala i u nebeskim darovima radosti koji su joj udijeljeni kada ju je Marija pohodila. Tako je trebalo i da sudjeluje u njenim patnjama, da i ona trpi mač boli lišenosti svoga jedinoga sina znajući da ga ostavlja na mjestu gdje će on jako trpjeti. Kad je njen sin Ivan čuo poruku koju je donio anđeo, jako je uživao u dubini svoje duše jer je to uistinu bila i njegova želja, želja njegovog srca te je zahvaljivao Bogu za tako veliki dar koji mu je davao. Ivan nije propustio utješiti svoju svetu majku, sugerirao je puno toga njoj na utjehu i molio Boga da ublaži patnje njegove majke. Bog je dopustio da Elizabeta osjeća tu patnju i bol kako bi joj dao prigodu za još veće zasluge. Dok je svetica kušala duboku bol, više se predavala srcem i sjedinjavala s voljom Božjom i tako je zadobivala još više zasluga kod Boga. Elizabeta

se zadržala još neko vrijeme u društvu svoga sina čekajući slugu koji je trebao doći odvesti je njenoj kući, a on je došao odmah nakon Herodove smrti i to je bilo u trenutku kada je Djevica Marija polazila iz Egipta da se vrati u svoju domovinu, u Nazaret. Elizabeta je sve znala te je govorila:

«Majko Mesije, rodice moj,a vraćaš se svojoj kući, ali nisi lišena svoga sina Isusa. I ja se vraćam kući, ali sa mnom nije više moj sin Ivan. Prihvaćam što Bog odredi, neka bude Njegova volja. Samo ako se ispuni Njegova volja, ja sam zadovoljna i žrtvujem svoga sina i svoju utjehu Bogu i prihvaćam bol dragovoljno kako bih vršila volju Božju.»

Tako se sveta Elizabeta sjedinjavala s voljom Božjom i vježbala u činima herojskih krjeposti. Nije govorila ni jednu riječ žaljenja iako je njena bol bila beskrajna niti se ikada bunila protiv zapovijedi Svevišnjega nego se u svemu pokazala kao nasljedovateljica svoje rođakinje Presvete Djevice Marije. Ona je provodila u djelo sve pouke koje je od nje čula tijekom tri mjeseca kada je boravila u njenoj kući, te se tako jako okoristila milostima koje joj je Bog udijelio. Elizabeta nije bila navezana na svoga sina, ali je sa svojom uobičajenom razboritošću i velikodušnošću razgovarala s njim kao što je to činila i u prošlosti. Jako je željela u ono malo vremena što joj je ostalo da bude s njime da se zadržava s njim u svetim razgovorima. Ipak nije dopustila da je savlada majčinska ljubav ni vlastito zadovoljstvo. Ostavila je sinu slobodu i nije ga htjela priječiti u njegovim molitvama i zadržavanju

sa Bogom u kontemplaciji nebeskih stvari i Božanskih atributa. Da, sv. Elizabeta se često divila svome sinu, a on to nije primjećivao te je sama sebi govorila:

«Dragi moj sine, za malo vremena morat ću te ostaviti u ovoj samoći. Ne ću više imati sreće vidjeti te i s tobom razgovarati! Tako je kratka bila moja utjeha, kako sam malo godina mogla uživati u tvome društvu. Nadam se da ću moći uživati tvoje društvo kroz svu vječnost kada ćemo imati sreću da budemo uvedeni u radost našega Boga!»

Tako se sv. Elizabeta tješila s nadom u vječnu radost. Dijete Ivan je uživao vidjevši svoju svetu majku tako sjedinjenu s voljom Božjom. Iako je znao da je jako ožalošćena, ipak je u svojoj boli bila potpuno sjedinjena s voljom Božjom. Ivan se radovao vidjevši kod nje takvu postojanost, razboritost kao što je on to i htio te da nije dala nikakvog oduška svojoj majčinskoj strasti. Na kraju je stigao i sluga koji je donio vijest da je kralj Herod mrtav te bi se Elizabeta sigurno mogla vratiti svojoj kući sa svojim ljubljenim sinom jer je progonstvo prestalo. Mogla bi uživati u društvu svoga sina bez ikakvoga straha. Kod dolaska sluge svetica je bila još više pritisnuta boli, ali se odmah predala u volju Božju, kao što je to uvijek činila. Oprostila se sa svojim sinom te usprkos svim nježnostima majčinske ljubavi koja ju je poticala na suze i plakanje, ipak je bila jaka i nije pokazivala nikakvu slabost. Preporučila je svoga sina Božjoj providnosti sigurna da će ga Nebo štititi u toj još nježnoj dobi. Sin se prostro do njenih nogu kako bi primio njen majčinski

blagoslov. Između ostalog ljubazno joj je zahvalio za sve ono što je trpjela njemu za ljubav, uvjeravao je o velikoj nagradi koju joj je Bog velikodušno pripremio. Obećao je da će je trajno imati u svojim molitvama, pokazao svu zahvalnost za sve što je primio od nje i molio da ga preporuči Bogu da može savršeno izvršiti Božju volju i poslanje koje mu je Bog namijenio. Neko vrijeme su se zadržali u svetim razgovorima i na kraju Elizabeta je dala sveti blagoslov svom ljubljenom sinu i ostavila ga govoreći:

«Sine, ostani u miru. Ja te ostavljam s Bogom i u rukama Božje providnosti. U ovom životu ne ćemo se više vidjeti. Zbog toga ti preporučam svoju dušu da po tvojim molitvama sretno završe moji dani, da se vidimo u drugom svijetu, u limbu gdje ćemo skupa čekati Otkupitelja.»

Ove i druge slične riječi govorila je sv. Elizabeta dajući svoj majčinski blagoslov Ivanu, uputila se svojoj kući gdje je sveto živjela preostali dio svoga života. To je bilo dosta kratko vrijeme, ali prepuno zasluga jer je trajno prikazivala sebe Bogu i svoga jedinoga sina i ma koliko bila prožeta patnjom, sve se više sjedinjavala s Božjom voljom i zahvaljivala Bogu što je sve odredio na veće dobro. A Bog nije propuštao tješiti je, često joj je slao anđela da joj kaže novosti o njenom ljubljenom sinu koji se sve više posvećivao u samoći i šutnji. Elizabeta je u tome jako uživala, radovala se i zahvaljivala Bogu. Nakon što se vratila iz pustinje, ostatak života joj je bio kratak. Provela ga je uglavnom u samoći povučena

u jednu sobu bez kontakta sa stvorenjima tako da je ni kućne sluge nisu previše uznemirivale bez potrebe. Toliko se udubila u samoću, tišinu i povučenost da kad je trebalo razgovarati o nekim stvarima, to je činila sa puno odbojnosti. Elizabeta je nastavila i u kući trajno sjedinjene s Bogom koje je zadobila u pustinji, po trajnoj kontemplaciji u kojoj se vježbala i prakticirala je sve čine svih krjeposti ispunjena zaslugama zbog godina koje je dobro provela. Umrla je na dobrom glasu kao dobra osoba i otišla u limb gdje je ostala dok se nije ispunilo otkupljenje ljudskog roda. Tu su bile i druge duše koje su čekale da ih Spasitelj oslobodi.

12. poglavlje: Što se događalo nakon što je Ivan ostao sam u pustinji i ono što je trpio u samoći te kako se ponašao s Bogom još u svojoj dječačkoj dobi

Dijete Ivan je ostao u pustinji bez svoje majke i potpuno predan u ruke Božje providnosti. Ponovno je učinio prikazanje samoga sebe Bogu govoreći:

«Evo me, Bože moj, u ovoj samoći, ovdje sam dok se to Tebi bude sviđalo. Učini od mene ono što želiš. Ja izjavljujem da sam spreman vršiti Tvoju volju. Raspolaži sa mnom prema Svojoj dobrohotnosti.»

Djetetu Ivanu je izgledalo da je dužan sve više činiti za Boga koji je zapovjedio da sam ostane u pustinji te je govorio:

«Trebam provoditi pokornički život, puno trpjeti jer je Bog tako odredio da se zadržavam u ovoj samoći bez ljudske pomoći.»

I uistinu, sveto dijete je po cijele dane bilo u molitvi, navečer bi se hranilo biljem, neki puta malim životinjama koje bi našao u pustinji a nekada bi bio lišen i toga i postio bi po cijele dane. Divlje životinje su dolazile i zadržavale se s njime i bile su kao krotki jaganjci i one su padale do nogu sveca. Divio im se sa puno samilosti i zatim ih otpuštao blagoslivljajući ih. Ostajao bi zadivljen vidjevši da ga divlje životinje dolaze posjetiti jer u vrijeme kada je bio sa svojom majkom, nisu se nikada njemu približile. S vremenom se navikao na njih. Neki puta se zadržavao s njima pripovijedajući o veličini Stvoritelja i sve te divlje životinje pokazale su se krotkima i slušale pažljivo njegove riječi. Tada bi Ivan govorio svome Bogu:

«O moj Gospodine, kada ću biti dostojan propovijedati ljudima i navijestiti im dolazak Mesije? Sada propovijedam životinjama ali nadam se da će doći vrijeme da propovijedam vjernicima i naviještam dolazak Spasitelja.»

Pakleni neprijatelj je bjesnio vidjevši na svijetu jednu tako novu stvar i mislio je što će biti od toga djeteta i bojao se da će zaratiti s njime. Zbog toga je htio da ga divlje životinje rastrgaju jer mu nije uspjelo da ga Herod ubije, ali svi njegovi pokušaji bili su uzaludni. Ono što ga je najviše mučilo bilo je to što se nije mogao približiti svetom dječaku jer je osjećao jednu jaču silu koja ga je držala podalje. Zbog toga je poticao divlje životinje da mu se približe ne bi li ga rastrgale, ali vidjevši da su bile u njegovoj prisutnosti krotke i s poštovanjem, đavao bi

još više bjesnio. Najviše što je Bog dopuštao životinjama bilo je da ispuštaju krike i to je još više zbunjivalo đavla jer dijete kada bi čulo te strašne životinjske krike, nije se uznemirivalo, nego bi se sa svim povjerenjem i pouzdanjem preporučivalo Bogu. Tada bi neprijatelj osjetio kako ga tlače molitve djeteta Ivana te bi odstupao bjesniji nego prije. Ponekada bi potakao neke ljude da idu u pustinju loviti divlje životinje koje su tamo bile i u tim prigodama ne bi li se pronašlo dijete i odvelo ga van, ali Bog nije nikada dopustio da mu se bilo tko približi. Sve zasjede koje je neprijatelj činio bile su razotkrivene tako da je sveti Ivan mogao uživati svoj mir u toj dobi i uživati u Bogu i u toj samoći i pustinji. Svetom djetetu se događalo da se često divio nebu i zadržavao se puno vremena motreći divna Božja djela te bi uzdišući govorio:

«Kada će se, o moj Bože, otvoriti vječna vrata da uđe Kralj kraljeva, a s Njim i Njegovi podanici? Kada ćemo doći da Te licem u Lice uživamo, da gledamo Tvoje divno Božansko Lice?»

Ivan je to molio ne samo za sebe, nego i za proroke i patrijarhe koji su bili u limbu i to je molio s toliko gorljivosti i želje da mu se srce u grudima raspaljivalo te je gorljivo uzdisao svetim uzdisajima i željama, tako da je postao predmet divljenja i samih anđela jer u onoj samoći i šutnji bili su mu jako blizu. Anđeli su ga branili u toj nježnoj dobi od nepogoda godišnjih doba. Kada je sunce više grijalo, dijete je bilo zaštićeno od njegovih zraka kao jednom vrstom malog oblačića i to ga je štitilo od pretjerane topline i vrućine i on je kušao jednu vrst

osvježenja. Dobro je znao da su ga anđeoski duhovi tješili na taj način i to po volji Božjoj te je bio zahvalan i zahvaljivao je za sve milosti. Sate i sate bi provodio čitajući Sveto pismo i razmatrao o dolasku budućeg Mesije na svijet, a njegov duh je jako uživao čitajući jer je dobro shvaćao sve te odlomke pa i one najuzvišenije jer ga je Duh Sveti poučavao. Nije bilo ni jedne stvari koja mu je bila teška u duhu. U toj još nježnoj dobi bio je već mudri učitelj, bez napora i poteškoća sve je shvaćao. Zbog toga je dane provodio a da gotovo to nije ni primjećivao. Često se klanjao utjelovljenom Bogu dubokim klanjanjem, uživao da iskazuje poštovanje Bogu jer u toj dobi nije mogao drugo činiti. Ponekada bi naglas pjevao himan «Blagoslovljen» koji je ispjevao njegov otac Zaharija i to bi pjevao sa puno užitka u duši i motrio bi otajstva koja su u njemu sadržana, zahvaljivao Bogu koji se udostojao to objaviti svijetu po njegovom ocu. Puno puta razmišljajući o ljudskoj bijedi Ivan se žalostio i gorko plakao zbog gubitka duša koje su slijedile đavolske sugestije i kada je sveto dijete razmišljalo o tome, provodilo je dane u suzama i ništa nije jelo. Tada bi mu Gospodin slao anđele da ga ohrabre svojim pjesmama i donose mu voće kojim se hranio. Puno puta Bog mu je učinio te milosti u toj dječačkoj dobi jer nije imao pomoć od bilo kojeg stvorenja. Neki put Bog mu je davao nutarnje utjehe, toliki osjećaj sitosti da mu je izgledao da je jeo najukusnija jela te je najtoplije zahvaljivao svome Bogu. Neki puta su razne vrste životinja i ptica dolazile svetom djetetu te

su oko njega letjele u jatima i obradovale bi ga svojim skladom. Kada bi mu se više približile, dječak Ivan bi ih uzimao i milovao, zatim bi motrio Božju mudrost koji je stvorio sve s toliko reda i različitosti i divio se sad jednom sad drugom stvorenju i slavio Stvoritelja. Kada bi dijete podizalo glas, ptice bi ušutjele i slušale ga, a kada bi on zašutio, one bi propjevale skupa u slatkom i harmoničnom pjevu. Bog je to često dopuštao kako bi olakšao život djetetu. Neki puta motreći različitost njihovih pjesama dječak je padao u ekstazu i sate i sate nije bio sposoban za bilo što drugo. Bio je kao van sjetila. Tada bi ptice oko njega učinile kao jednu vrst krune i pjevale su dok ih dječak ne bi otpustio. Kad se vraćao sebi, on bi naklonio glavu, a one kao da su htjele njegov blagoslov. Dječak im ga je davao, a one bi sve radosne odletjele. Ivan je ostajao sam, zahvaljivao i slavio Boga, klanjao Mu se do zemlje dubokim klanjanjem. Uvečer bi se povlačio unutar svoje male kolibe koju je napravio sa svojom majkom da se zaštiti od nevremena i tu bi bio neko vrijeme na zemlji, malo se odmarao, a zatim bi se dizao na molitvu. Sve dok je živio, Ivan je u pola noći molio i iskazivao poštovanje Spasitelju koji se u taj sat rodio na svijet i nastavljao bi svoje molitve sate i sate motreći siromaštvo utjelovljene Božje Riječi kod rođenja i uživao bi jer bi Mu on tada bio u društvu u toj pustinji siromašan, nepoznat, te bi govorio:

«Ja trpim, to je dobro, ali da je trpio Spasitelj svijeta, to je previše! I što je sve trpio On koji je toliko uzvišen! Koja se patnja može usporediti sa onom Sina Božjega?»

Zatim bi govorio Bogu:

«O moj Bože, kako je malo ovo što ja trpim u usporedbi s onim što si Ti trpio, Ti koji si moj Spasitelj!»

Sve ono što je dječak trpio izgledalo mu je malo, želio je trpjeti još više. Zbog toga bi često noću molio u pustinji da bi trpio hladnoću nije se povlačio u svoju kolibu, nego je ostajao na otvorenom i tako trpio hladnoću. Neki puta Bog bi dopustio da ga sami anđeli odnesu u kolibu da ga zaštite od kiše i hladnoće. Neki puta Bog bi dopustio da dječak ostane na otvorenom kako bi udovoljio njegovim željama da čini više pokore te je tako provodio cijele noći. Nekada bi ga i snijeg pokrio iako je njemu u srcu gorio takav plamen da bi se snijeg ponekad topio. Iako je bio jako raskajan, bio je nježan i osjećajan i Ivanu je sve izgledalo malo i uistinu je bilo u usporedbi sa željom koju je imao trpjeti te je često govorio svome Bogu:

«Kad ću, o moj Gospodine, puno trpjeti Tebi za ljubav?»

Činilo mu se da malo trpi. Neki puta se osjećao slabo, potišteno, te mu je izgledalo da ne može ostati na nogama, a Bog je to dopuštao da mu dade priliku da dobije više zasluga. Tada bi sveti dječak legao na zemlju neko vrijeme i to je bio odmor koji je on dopuštao svome nevinom tijelu. Zatim bi se podizao još gorljivije i sate provodio na koljenima moleći. Često dok ga je mučila glad jer je bio u krajnjoj potrebi, hranio se korijenjem trava i time zadovoljavao svoje potrebe. Iako mu je Bog odredio anđele da mu pomažu u toj još nježnoj dobi, ipak je dopuštao više puta da mu ne priskoče ni u kakvu

pomoć. Htio je da više trpi kako bi više zasluživao, a dječak Ivan je tada bio zadovoljan jer je više trpio. Usprkos toga što je trpio glad, žeđ, hladnoću, spavao na zemlji, ipak nikada nije mislio na udobnosti svoje kuće niti se zbog trpljenja žalio, nego mu je sve više rasla gorljiva želja i sva njegova radost je bila vidjeti se tako siromašnim i lišenim svega potrebnog. Često je sam sebi govorio:

«Moj Gospodin je ostavio slasti nebeske kako bi došao na zemlji trpjeti meni za ljubav. Što je, dakle, ovo što ja trpim Njemu za ljubav? To je tako malo da se ne može usporediti s onim što On trpi za mene!»

Tada je još više primjećivao u sebi želju da još gorljivije trpi. Vidjevši da je u sebi obnovljen i Božje čudo, vidio je u sebi da se događa ono Božje čudo koje je Bog učinio za Izraelce u pustinji tj. nije dopuštao da se istroše njihova odijela. Želio je da se njegovo istroši kako bi kušao još više patnji zbog hladnoće i godišnjih doba. Već tada se želio odijevati na grub način kao što će to činiti u odrasloj dobi. Ivan, taj prenevini dječak, nasitio se željama da trpi u pustinji te je bio kao ljiljan čistoće i nevinosti. Sveti dječak je nastavio tim stilom života kroz godine sa svim mirom u svom duhu i uza svu tvrdoću te pustinje Ivan je kušao manu nebeskih utjeha i što je više trpio u tijelu, to je više uživao u duhu. Često je bio obdaren posjetima anđela koji su mu pjevali nebeske pjesme. Neki puta su mu donosili hranu koju mu je davala preko njih Presveta Djevica Marija tj. kruh i vodu kojim se dječak rado hranio znajući od koga dolazi. Nije

prolazio niti jedan dan a da u duhu nije pošao pohoditi Spasitelja svijeta i ljubazno se zadržavao s Njime uz veliku utjehu koju bi samo on mogao ispripovijedati. Sveti dječak je nastavljao s takvim ponašanjem u pustinji sve do dvanaeste godine. Nakon toga Gospodin je htio da još više trpi jer je već izveo pobjede nad tijelom i svijetom. Priličilo je da izvojuje i pobjedu nad đavlom, naprotiv nad cijelim paklom, jer je Bog dopustio da se podigne protiv njega.

13. poglavlje: Bitke koje je Ivan Krstitelj vodio u pustinji s đavlom i pobjede nad njime, žalosti duha koje je kušao u samoći

Ivan je već ispunio dvanaest godina kada je Bog dopustio đavlu da ga napastuje i muči. Ali prije toga on je kušao velike suhoće i žalosti u duhu. I to je bilo upravo u trenutku kad je Spasitelj svijeta išao u Hram za Pashu i ostao u Hramu tri dana a da nije to kazao svojoj majci Mariji i poočimu Josipu. Upravo tada dječak Ivan je osjetio u sebi jednu veliku pustoš, Bog je želio da na takav način i on sudjeluje u Marijinim i Josipovim patnjama. Tako još uz nutarnju suhoću i pustoš koju je osjećao, naš svetac je bio ožalošćen i u muci. Imao je neko prosvjetljenje o žalosti u kojoj je bila Presveta Djevica Marija i sveti Josip zbog gubitka svoga sina Isusa, ali nije mogao sa svom jasnoćom znati jer je bio jako ožalošćen, nije mogao shvatiti ona prosvjetljenja koja mu je Bog davao. Bog je sve činio da iskuša svoga vjernoga slugu. Sveti Ivan je ostao tri dana kao i Presveta

Djevica Marija u velikoj žalosti, muci i suhoći, nutarnjoj pustinji, te je trpio sa dušom potpunom predanom i nikada se nije žalio Bogu zašto se tako ponaša prema njemu, nego je uvijek bio potpuno predan. Treći dan je osjetio kako mu se duša ispunja velikom utjehom koja je nadilazila svaku muku i žalost koju je trpio u suhoći te je jasno shvatio ono što je Spasitelj svijeta govorio ona tri dana dok je bio daleko od Majke Božje. Shvatio je sretni trenutak kada Ga je Djevica Marija našla te je bila jako utješena kao i Njegov poočim sv. Josip. Sveti dječak Ivan je zahvaljivao Bogu na onome što je činio i radovao se jer je Marija bila utješena zato što je našla svoga sina. Dok je sv. Ivan bio zadovoljan i zadržavao se u gorljivim molitvama i svetim razgovorima sa svojim Bogom, ponovno ga je mučio zli duh kojem je Bog dopustio da napastuje njegovog vjernog slugu. Đavao je bjesnio od srdžbe vidjevši kako se sveti dječak nalazi u pustinji i provodi jedan tako gorljivi život u tolikoj strogosti prema svome djevičanskom i nevinom tijelu. Ma koliko se đavao trudio, nije uspijevao da sveti Ivan padne u bilo koju manu i bjesnio je jer mu se nije mogao približiti i napadati ga. Kada je vidio da bez zapreke može napastovati svetog dječaka, to je činio sa svom mogućom snagom. Đavao je dobio dopuštenje od Boga da ga napastuje i muči u onome što želi, samo mu je bilo zabranjeno da ga na bilo koji način napastuje protiv čistoće. On se nije usuđivao na bilo koji način tu napastovati, pa niti predodžbama. Budući da je sv. dječak bio u rukama Prečiste Djevice Marije kada je ona

bila u kući njegovih roditelja, ona je izmolila od Boga za njega tu posebnu milost ne samo da je bio prečisti djevac, nego je bio slobodan od svake napasti i sugestije protiv čistoće. Naš veliki svetac nije imao napadaja na tu rijetku i lijepu krjepost čistoće te je naličio anđelima zbog sudbine koju je imao jer je bio u naručju Kraljice anđela. Ovo dopuštenje koje je Bog dao đavlu bilo je kao grom koji ga je mučio. Đavao je bjesnio od srdžbe, zbog toga se još više trudio da mu postavlja zamke druge vrste. U prvom redu ga je strašio užasnim likovima groznih životinja. Budući da je sveti Ivan običavao biti često blizu tih životinja, one su inače bile kao jaganjci. Sada naprotiv vidio je kako divlje zvijeri dolaze da ga rastrgaju. Ali sveti se dječak sa živom vjerom utjecao Bogu i svojom snagom duha prezirao je neprijatelja. Ova vrsta borbe je trajala dugo vremena, bilo danju, bilo noću. Đavolski neprijatelj pokazivao se Ivanu pod raznim likovima, nekada u samom činu kao da će ga rastrgati, a više puta ga je uhvatio za grlo i vukao po pustinji, a zatim bi ga ostavljao kao polumrtvog. Sveti mladić je jako dobro shvatio da je to bio pakleni neprijatelj. Zbog toga se nikada nije bojao, nego ga je sa svom jakošću prezirao i govorio je:

«Čini ono sve što možeš, ja te se ne bojim, Bog je moj pomoćnik.»

I sa srcem raspaljenim ljubavlju utjecao bi se Bogu i molio Ga da ga ne napusti u njegovim potrebama. Primao je snagu i pomoć odozgo, svom je jakošću prezirao đavolskog neprijatelja koji je bjesnio vidjevši da je

pobijeđen te je s još više prezira gledao na Ivana jer ga je on pobijedio i pobjeđivao u tako mladoj dobi. Anđeli koji su bili određeni čuvati dječaka u pustinji bili su gledatelji tih bitki te su ostajali zadivljeni velikodušnošću kojom je sve podnosio jer đavao ga je jako mučio, udarao, ponekada unosio u njegovu kolibu i borio se protiv njega na tako okrutan način. Đavao vidjevši da je poražen, zbunjen bi odlazio i čekao nekoliko dana, a zatim se vraćao sa uvijek novim načinima mučenja. Neki puta dok je svetac bio u molitvi, đavli su ga pod likom zmije okruživali tako da nije imao gdje staviti noge jer je svo tlo bilo pokriveno tim zmijama i sve su bile otvorenih usta u činu kao da će napasti Ivana. Dijete Ivan je gledalo okolo i vidjelo da je sa svih strana okruženo, podignulo bi oči prema nebu i molilo za pomoć i zapovijedalo im da odstupe od njega. Te životinje su se opirale, ali su na kraju morale odstupiti. Zatim bi se đavao vraćao pod likom drugih životinja. Nekada bi se prikazivao kao lav, nekada kao bik ili vuk i okruživali bi Ivana. Sveti dječak kada bi vidio da je među njima, podigao bi oči prema nebu i gorljivim uzdasima bi molio Božansku pomoć. Tada bi životinje strašno vrištale, škripale zubima i naizgled bi nastojale rastrgati ga. A svetac bi se počeo smijati, ismijavao bi njih i njihova nastojanja znajući dobro da mu ne mogu nanijeti nikakvo zlo ako to Bog ne dopusti. Zbog toga kad se utjecao Bogu, nije se ničega bojao. Đavli su ga nastojali držati budnim po cijelu noć kako se ne bi odmarao. Tad su međusobno govorili da ako bude premoren, predat će se, bit će uznemiren i bit

će nestrpljiv jer to su tako zamišljali zli duhovi ne bi li ga na koji način doveli do nestrpljenja. Ali sveti mladić ne samo da nije padao u nestrpljenje, nego je sve trpio jako velikodušno. Malo bi se odmarao i kada to nije mogao zbog uznemiravanja Sotone, provodio bi cijele noći u molitvi. Na takav način bi slabile snage njegovom neprijatelju te bi on odlazio postiđen i nekada se danima ne bi vraćao Ali on je uvijek iznova prikupljao snage i vraćao se bjesniji nego prije. Nakon što je prošlo neko vrijeme a da ga se nije vidjelo, iznenada bi mu se pokazivao kao bik sav bijesan i napadao bi ga na način kao da će Ivana smrviti. Iako su to gledali Bog i anđeli, često puta đavao je ostavljao Ivana gotovo polumrtva. Tada bi se anđeli vraćali, uzimali ga i dovodili u prijašnje stanje. Uistinu, naš svetac je bio jako mučen od bijesnih životinja, a to su u biti bili đavli i imao je tako prigodu da se silno obogati zaslugama mučeništva koja su kasnije trpjeli vjernici mučeni od tiranina. Budući da se svetac nalazio u tom vremenu koje je bilo kratko, kratkoga života, on je trpio sve muke kojima su tirani kasnije mučili kršćane. Trpio je od mnogih đavola. Kada će sv. Ivan biti mučenik braneći svetost braka, njegovo mučeništvo ne će biti dugo i mučno jer će mu u trenutku biti odrubljena glava, ali u pustinji je trpio puno teža mučeništva, puno više nego ljudski duh može i zamisliti jer je sav pakao bjesnio protiv njega i činio da trpi velike muke. Neki puta su ga bez samilosti tukli tako da je njegovo nevino tijelo dugo vremena imalo na sebi znakove tih udaraca. Zbog toga je svetac trpio velike patnje u svom tijelu iako

je bio potpuno nevin i bez ikakvog grijeha. Neprijatelj, nakon što se umorio mučeći ga, na način kao što sam kazala, našao je nove načine da ga napada, npr. da ga potakne da padne u oholost. Đavao se preobražavao u anđela svjetla, približavao svecu laskavim riječima, hvalio njegove krjeposti i jakost koju je pokazao u tolikim mukama i napadajima u tako mladoj dobi, da je pobijedio cijeli pakao, da se digao protiv njega. Đavolski neprijatelj bi mu govorio:

«Velika je tvoja krjepost koju si prakticirao. Zbog toga su ti velike zasluge. Jednog dana postat ćeš jako poznat u svijetu. Bit ćeš čudo ovoga svijeta, tebi će se davati hvale za tvoje propovijedi do kraja svijeta.»

Bog je dopuštao da otac laži govori te lijepe istine iako je đavao to činio kako bi Ivana gurnuo u ispraznost i oholost. A svetac je odgovarao neprijatelju i dobro je znao što mu je govorio:

«Slave se moraju davati Bogu i do kraja svijeta biti će On slavljen, hvaljen, čašćen za Njegovu dobrotu i Njegova savršenstva i zasluge i beskrajna dobra koja je učinio i koja će učiniti ljudskom rodu i pohvale Njemu bit će nastavljene kroz svu vječnost, a ti, oholi duše, bjesnit ćeš u svojoj srdžbi kroz svu vječnost.»

Pakleni neprijatelj se razotkrivao što je uistinu bio te je proklinjao svetoga dječaka i odlazio bi vičući i bjesneći tako da je pustinja izgledala kao pakao zbog sve zbrke. Toliki su bili krikovi i bijes paklenog neprijatelja da je on nastavljao s vikanjem i bukom da zagluši svetoga dječaka kako on ne bi mogao nastaviti sa

svojim molitvama. Svetac je puštao da đavli iskažu svoj bijes, a zatim bi zapovijedao uz Božju pomoć da ušute, a oni su slušali zapovijedi njegovog glasa i odlazili svi zbunjeni i posramljeni, bjesniji nego ikada prije. Đavli su se međusobno savjetovali kako bi ponovno napadali svetoga mladića. Sav njihov bijes je bio zbog toga što ga nisu mogli mučiti napastima protiv čistoće i zbog toga se ti zli duhovi nisu mogli primiriti te su se izgrizali od bijesa. Ponovno su se vraćali i napadali ga a kada bi se sveti dječak htio malo odmoriti šećući po pustinji, đavli bi ga okružili i govorili:

«Iskazujemo čast velikom proroku.»

A sveti dječak bi odgovarao:

«Samo Bogu pripada čast.»

A đavli bi ponovno odlazili svi zbunjeni. Svetac bi se zatim zaustavljao i divio se malim životinjama različitih vrsta koje su bile u pustinji. To je činio radi duhovne zabave jer je tako imao još više motiva i razloga da slavi Božansku mudrost koja je stvorila tolike različitosti u životinjskom svijetu. Đavao je to primijetio, htio je izigrati svetog mladića preobražavajući se u te male životinjice, ali na tako užasan način da su u njemu budile odbojnost. Svetac je to primijetio te je govorio:

«A kamo je otišla vaša ljepota, o oholi duhovi? Na što vas je svela vaša oholost? Nesretni li ste!»

Oholi duh bi se povlačio i bježao. Neki puta dok je sveti mladić molio, oko njega bi se ponovno okupili zli duhovi pod izgledom naoružanih osoba sve spremne ubiti ga. Iako je svetac vidio da je okružen, nije se

predavao i nije zbog toga bio potišten, nego je nastavljao sa svojim molitvama na još gorljiviji način nego prije. Tada bi ti zli duhovi vikali, vrijeđali jedno drugog, tukli bi svetog mladića, ismijavali njegove sposobnosti. On bi ih prezirao kao da se radi o mravima. Iako je nekada i osjetio neki strah vidjevši da je okružen s tolikim paklenim bijesom, ipak to nije nikada pokazivao, naprotiv, uvijek se pokazivao velikodušan da se ne boji nimalo njihovih napadaja. Sveti mladić je imao jedno jako oružje kojim bi pobijedio paklenog neprijatelja a to je bila molitva i vjera. Zbog toga naoružan molitvom i vjerom svetac je nadvladavao sva umijeća paklenog neprijatelja. Uz to i pokornički život te njegova anđeoska čistoća budili su strah kod đavla tako da mu je uzrokovalo veliku muku biti u prisutnosti svetoga mladića. Ipak đavao je usprkos toga često bio blizu Ivana zbog isprazne nade da će pobijediti svetog Ivana.

14. poglavlje: Druge borbe i napasti sv. Ivana koje je imao u pustinji i pohodi i olakšanja koja su mu donosili anđeli

Đavli su mučili našega Ivana dugi niz godina i on je sve trpio sa puno strpljenja i hrabro tako da je u toj samoći u pustinji imao priliku prakticirati herojske krjeposti kako se to samo može zamisliti. Posebno je trpio zbog uznemiravanja zlih duhova koji su se iživljavali na svetom mladiću. Ali i njima samima se ta njihova bitka i sva nastojanja činila neuspješna i uzrokovala su im još veću muku i zbunjenost vidjevši da ih mladić pobjeđuje.

To je bila velika muka za te ohole duhove. Mučili su ga sugestijama jer više nisu imali odvažnosti ići izravno protiv njega. Kao povod za to uzimali su oštrinu godišnjih doba. Kad je bila velika zima, kada nije mogao naći ništa da se prehrani, kad su se zelene biljke osušile zbog hladnoće, sveti mladić je postio više dana i nije se imao čime hraniti. Bog je dopuštao da mu u nekim trenutcima više ni anđeli ne donose potrebno kao što je to prije bilo. Tada su đavli bili oko njega i sugerirali mu kako u njegovoj rodnoj kući ima svega, a on ovdje umire od gladi i da se može vratiti svojoj kući ili barem dok ne prođe zima jer Bog nikada ne bi nalagao nekoj osobi da se izlaže opasnostima da umre. Još puno drugih razloga i sugestija đavli su nadahnjivali svetom mladiću, a sve pod isprikom ljubavi tj. da ne mora ubijati samoga sebe i da će zbog toga odgovarati Bogu. Sveti Ivan bi odgovarao:

«Bog me ovamo doveo po posebnoj providnosti, ja sam potpuno predan u Njegove ruke, siguran sam da mi nikada ne će uzmanjkati pomoć Božje providnosti.»

Neki puta đavli bi mu donosili voće da se hrani u svojoj velikoj potrebi te bi mu govorili:

«Budući da ti Bog ne proviđa, prihvati ovo što ti mi dajemo. To su plodovi koje zemlja daje.»

Svetoga Ivana su jako napastovali hranom i poticali u njemu veliku glad. Ali svetac je odgovarao:

«Oholi duše, nije ti bilo dosta što si činio da padne Eva sa svim svojim napastima, a sada želiš kušati i mene? Moja je hrana riječ Božja.»

Tada bi Ivan počeo čitati Sveto pismo i govorio:

«Ovo je hrana koja krijepi dušu i tijelo. To je moje najukusnije jelo, tj. činiti volju Božju u ovoj pustinji koja je za mene mjesto užitaka.»

Đavao je jako bjesnio kada je čuo odgovor svetog mladića. Ne mogavši se na drugi način iskaliti u svom bijesu, đavao bi urlao kao bik te bi po cijele sate to činio, a svetac ga nije tjerao po Božjoj zapovijedi. Neki puta đavao bi ga napastovao nestrpljenjem pokazujući kako ga je Bog napustio, napastovao ga je nepovjerenjem i sugerirao mu da ga je Bog ostavio te da mu ne misli više pomagati, da je Bog potpuno zaboravio na njega, te bi mu govorio:

«Eto toliko godina ti trpiš u ovoj pustinji, a za uzvrat tolikih tvojih muka, patnje, pokore i vjernosti Bog te ostavio.»

Sveti mladić se nije uznemiravao čuvši ove đavolske sugestije jer je znao da su bile od neprijatelja. On se više uznemiravao zbog drskosti đavla koji se okretao protiv njega te ga tjerao i odgovarao bi na te đavolske sugestije pjevajući pohvale Bogu, zahvaljujući Mu za tolika dobročinstva koja je od Njega primio. A đavao bi odstupao sav zbunjen i vraćao se ponovno potičući ga na psovku. Sveti mladić bi tada više nego ikada slavio Boga i blagoslivljao Ga. Bilo je još puno drugih napasti koje je sveti Ivan trpio od tih bijesnih životinja, posebno napasti na hranu. Budući da je činio veliku, pokoru neprijatelj mu je sugerirao da jede ukusnu hranu, meso dobro pripravljeno i da pije vino. Sveti mladić kada bi

osjetio da se događaju te sugestije i mašta, u početku bi bio začuđen jer je uvijek imao veliku odbojnost prema tome. Tada bi se prostro na zemlju, ustima ljubio zemlju te govorio:

«Evo ovdje moje najdraže hrane jer meni priliči jesti zemlju kada mi se javljaju te želje za ukusnim i finim jelima.»

Tako bi svetom Ivanu prolazila ta napast, a neprijatelj bi ponovno odlazio zbunjen. Na kraju, nakon što je đavao potrošio mnogo godina uzaludno sa svim mogućim napastima, povukao se i ostavio svetoga Ivana u miru. Budući da je vidio kako ni u čemu ne uspijeva, nego su njegove napasti samo bile prilika da sveti mladić zadobije prevelike zasluge, đavao je još više bio zbunjen i posramljen jer ga nije mogao ni u čemu pobijediti. Sveti mladić bi tada pobjedonosan nad svojim neprijateljima bio posluživan od anđela. Oni su mu donosili hranu, kruh i voće. Anđeli su u korovima pjevali svojim blagim melodijama, zahvaljivali Bogu koji je dao toliku snagu i milost svome slugi Ivanu da može pobijediti sve svoje neprijatelje. Kad se svetac odmorio i povratio u potpuni mir, kada ga više ništa nije moglo smetati niti ga uznemiravati njegovi neprijatelji, u njemu se javila duboka želja da još više trpi te je još više govorio:

«Evo sada nema više nikoga da me muči i uznemiruje i vježba u patnji. Zar da imam srca odmarati se? Neka to nikada ne bude tako. Ja moram provoditi pokornički život, moram se dobro pripraviti da ispunim poslanje koje mi je Bog odredio. Što je to što ja trpim? To je tako

malo.»

Tako je govorio sveti Ivan o tolikim patnjama koje je trpio u onoj samoći da mu je sve to skupa izgledalo jako malo. Zbog toga se htio lišiti i odjeće koju je nosio na sebi jer mu je izgledala previše udobna. Svo vrijeme odjeća koju je imao nije se istrošila po posebnoj Božjoj milosti te ju je rado nosio vidjevši Božje djelo koje je učinio. Ne samo da se njegova odjeća nije istrošila, nego mu se čak povećavala s razmjerom kako je on rastao i to po Božjem čudu. Pa ipak sv. Ivan se htio lišiti i te utjehe i htio je sebi pripraviti odjeću koja bi više odgovarala njegovom poslanju i bila mu neudobnija, a štitila ga od nedaća godišnjih doba. Budući da nikada nije ništa činio a da nije prije Boga molio za prosvjetljenje u molitvi, tako je i ovaj puta molio da shvati što je volja Božja. A Bog ne samo da je odobrio njegove želje, nego mu je providio u svemu onome što mu je potrebno da se obuče. To je bilo jednoga jutra nakon što je Ivan proveo cijelu noć u molitvi. Kad se podigao, mladić Ivan je vidio neku odjeću koju su mu napravili anđeli. Bila je sva od devine kože, pokornička i prikladna tako da mu je pokrivala cijelo tijelo i savršene mjere. Nije na njoj bilo ništa više od onoga što je zahtijevala potreba i čast osobe. Vidjele su se samo ruke i noge, a sve drugo na tijelu bilo je prekriveno tom grubom odjećom koja je bila prikladna za sve dijelove njegovog tijela. Budući da je svetac zbog svoje velike čednosti želio biti potpuno pokriven, Bog mu je htio to udovoljiti tako da su se vidjele samo njegove ruke i noge. Sv. mladić kada je vidio to odijelo pored

sebe, kliknuo je od radosti, odmah se skinuo i obukao novo pokorničko odijelo sa puno radosti svoga duha i utjehe u srcu jer je želio kušati nove pokore. Kada se sv. Ivan obukao, ponovno se prostro na zemlju i zahvaljivao Bogu, potpuno se prikazivao Bogu, molio da prihvati ovu njegovu pokoru kao zadovoljštinu za nedostatke i tolike grijehe Njegovih stvorenja. A to je mogao uistinu kazati, ali ne za sebe jer je bio nevin, ali sveci koliko su neviniji, toliko više sebe smatraju grješnicima, suprotno od grješnika koji kada su u grijehu, žele da ih se smatra nevinima i bez grijeha. Na ovo prikazanje samog sebe koje je Ivan učinio Bogu, Bog je kao znak da mu je to po volji poslao dva anđela da se raduju s njime zbog njegove nove pokorničke haljine. I anđeli su poticali Ivana da rado trpi svaku patnju jer je to bilo Bogu po volji, a njegova duša se obogaćivala s još više zasluga. Svetac je ne malo trpio na početku kad je obukao tu pokorničku haljinu jer je njegovo tijelo bilo osjetljivo iako je svo vrijeme bilo u pustinji. Ivanovo tijelo je bilo osjetljivo te je on trpio ubode i neudobnosti nove pokorničke haljine

Sv. Ivan je uživao trpeći za Boga. Za vrijeme zime ta haljina ga nije previše grijala, a ljeti mu je bila pretopla. Ipak nikada je nije skidao, nego je bio zadovoljan što je sve vrijeme nosi, dan i noć i nikada se nije olakšao. Tu haljinu je nosio kao dar koji je došao s neba tako da je ta haljina za njega bila i pokora i utjeha. Nakon nekoliko godina haljina je izgubila žar svojih boja, a koža sv. Ivana počela je tamnjeti, ali ne tako da bi se izgubio osjećaj plemenitosti koju je Ivan imao u krvi jer je bio

lijepog izgleda, uzvišenog i časnog lica i u toj haljini je izgledao kao osoba dostojna velikog poštovanja. Ivan je dosta porastao i usprkos mlade dobi, već je imao izgled zrele osobe. Iako se jako suzdržavao u svemu, ipak nije bio iscrpljen, nego je izgledao normalno. Izgledao je kao da jede kao i svi drugi ljudi. Ivanova redovita hrana bile su biljke i korijeni biljaka i još bi ponekada jeo male životinjice u pustinji kojih je bilo puno tj. skakavce. Uzimao bi divlji med, njime se služio kada su bile velike temperature koje su ga mučile za vrijeme ljeta. Svo vrijeme koje je boravio u pustinji Ivan nije imao druge okrjepe osim one koju su mu donosili anđeli tj. kruh i voće sve dok je bio dijete, a kad je poodrastao u dobi i to se nastavilo. Ivan je bio svime zadovoljan i nije se žalio usprkos tome što se nekada za vrijeme zime nije imao čime nahraniti. Tada bi tražio korijenje pod zemljom, hranio se njime i opet bio zadovoljan kao da je jeo najukusnija jela. Uistinu, Bog neki puta, kako bi ga odmorio i okrijepio, činio je da Ivan kuša ukus tih gorkih korijenja koje je jeo kao da jede najukusnija jela, a on je dobro shvaćao da mu to od Boga dolazi te bi zahvaljivao Božjoj milosti koja ga je tako ukusno hranila. Sv. mladić je tako provodio godine slaveći trajno i zahvaljujući Bogu na svemu što je Njegova providnost činila vezano uz njega i njegovu osobu.

15. poglavlje: Utjehe i prosvjetljenja koje je sveti Ivan imao u pustinji posebno prije nego što je počeo propovijedati

Sv. Ivan iako nije nikada kušao pobunu duha, ipak je trpio nutarnje muke i suhoće i neutješenosti kojima ga je Bog kušao. Ponekada bi bio cijele dane u molitvi a da nije kušao ni najmanje utjehe u svom duhu. Pogotovo kad ga je uznemirivao đavao, izgledalo je kao da ga je Bog u svemu napustio i prepustio njegovim okrutnim neprijateljima, ne samo za nekoliko dana, nego je to trajalo i dugi niz godina. Ipak sv. Ivan je sve trpio sa puno strpljenja i predanja slaveći i zahvaljujući Bogu za sve što je određivao za njega. Nakon duge kušnje Bog je Ivana obdario uzvišenim kontemplacijama tako da je provodio dane i noći a da gotovo to nije ni primjećivao. Tolike su bile utjehe koje je njegov duh kušao u motrenju Božjih savršenstava i Božjih svojstava te je izgledalo kao da Ivan više nije zemaljsko stvorenje, nego svo nebesko jer gotovo da nije bio sposoban uzimati hranu. Provodio je dane bez hrane trajno kao obuzet nekom vrstom ekstaze. Svaki puta je bio raspaljen u licu te je sav izgledao kao plamen, tolika je bila gorljivost koja je gorila u njegovom srcu do te mjere da kada bi na mjestu gdje je molio bilo hladno i bilo snijega, odmah bi se snijeg rastapao. Ponekad zbog jakosti tih utjeha prolazio bi pustinjom i kao u nekom bunilu govorio:

«Dosta, Gospodine, ne više, ne više.»

Nije mogao više podnositi toliki žar ljubavi koji je

raspaljivao njegovo srce i iz njegovih usta su izlazili raspaljeni uzdasi ljubavi koji su bili dovoljni da istope i najveće zimske hladnoće. Izgledao je kao jedan serafin ljubavi. Duh Sveti ga je poučavao u svemu onom što je trebao činiti. Obogatio ga je svojim darovima. Nakon Marije i sv. Josipa nije bilo sveca koji je bio tako ispunjen sa sedam darova Duha Svetoga kao sv. Ivan. Duh Sveti ga je jako prosvjetljivao, obogaćivao znanjem, mudrošću i svakim svojim drugim darom. Iako je svo vrijeme provodio u samoći, Ivan je motrio stvari koje su bile daleko od njega i prodirao je u Božanske tajne darom razuma, shvaćao skrivena otajstva. Uistinu, duša sv. Ivana je bila toliko obogaćena darovima da ga je Sin Božji uistinu mogao pohvaliti i uzvisiti u prisutnosti mnogih govoreći:

«Među rođenima od žene nitko nije veći od Ivana.»

Svetac, shvaćajući da je bio toliko obogaćen darovima, i nije učinio kao oholi Lucifer, nego se ponizivao i priznavao sve kao dar Božji. Sebe je smatrao najnedostojnijim kao što je to pokazao na rijeci Jordan, o čemu ćemo govoriti u svoje vrijeme. I u pustinji se sv. Ivan ponizivao tako što bi u uzvišenosti Božanskih darova često padao na zemlju i govorio:

«Otkuda meni sve ovo, Gospodine, otkuda meni sve ovo koji sam samo jedno slabo i krhko nedostojno stvorenje i samo da budem uzdržavan na zemlji?»

I koliko ga je Bog više obdarivao, toliko se on više ponizivao i usredotočio na ponor svoga ništavila te je tako sebe pripravljao i činio dostojnim za Božje darove i

još veće, izabranije milosti. Ivan je imao jasno shvaćanje Svetoga pisma i shvaćao je sve odlomke s tolikom jasnoćom da je izgledalo kao da sve ono što su proroci napisali da je sve bilo u njegovom duhu. Zbog toga mu je bilo jasno ne samo veliko otajstvo utjelovljenja Sina Božjega, nego je shvatio i Njegov cijeli život, muku, smrt, uskrsnuće i uzašašće. Sve je bilo zorno i jasno duhu ovog velikog sveca. Zbog toga je imao veliku želju trpjeti i umrijeti za svoga Otkupitelja. **Shvatio je veliku ljubav kojom ga je Bog ljubio, kojom je Bog ljubio ljudski rod, shvatio je što će učiniti utjelovljeni Sin Božji za spasenje ljudi, koliko će trpjeti, te su njemu njegova trpljenja izgledala ništa jer je znao koliko će trpjeti Otkupitelj svijeta kako bi otkupio svoja stvorenja. Razmišljajući o beskrajnoj ljubavi Otkupitelja i o želji koju je imao za spasenje duša zbog koje je prolio svoju predragocjenu krv i dao svoj život i Ivan je imao živu želju za spasenjem duša** koje će toliko stajati svoga Spasitelja. Iako je Ivanu bila tako draga njegova samoća, ipak je gorljivo želio brzo izaći iz pustinje kako bi išao propovijedati i pripravljati narod za dolazak Mesije te da spoznaju Mesiju. Gorljivo je želio biti prvi koji će proliti svoju krv i dati život iz ljubavi prema Spasitelju te je zato žarko molio Boga. Bio je prosvijetljen Duhom Svetim o onome što je trebao učiniti u svom poslanju prethodnika, pa mu je bilo objavljeno i vrijeme kada je trebao izaći iz pustinje kako bi išao propovijedati i krstiti. Zbog toga je čekao sa velikom željom dan kada će izaći iz pustinje za svoje poslanje. U

međuvremenu Duh Sveti ga je sve više poučavao. Svetac nije imao drugog učitelja. Zbog toga je njegova mudrost bila sva božanska jer ga je u svemu učio i podučavao Duh Sveti koji je boravio u duši našeg sveca i rado je tu boravio kao u svom hramu. Budući da je duša sv. Ivana bila čista kao i njegovo tijelo i u njemu nikada nije bila bilo koja mrlja protiv čistoće, tako su i Ivanove misli bile čiste te je svetac uživao u tako velikoj povlastici. Služili su ga anđeli koji su se divili njegovim krjepostima, čistoći i svakoj drugoj ljepoti kojom je njegova duša bila obogaćena tako da je Ivan bio predmet Božje naslade i tako je sebe činio dostojnim Božjih darova. Ivan je u sebi sjedinio pokoru i nevinost kao milosti koje se ne mogu odijeliti od Boga, koje Bog toliko ljubi te On ljubi one koji su čisti i nevini. Bog se raduje kada vidi sjedinjene te lijepe krjeposti skupa sa pokorom. Svetac se jako mrtvio. Iako je bio u samoći gdje nije mogao gledati stvari koje su bile prigodne za grijeh, ipak se često puta lišavao utjehe da se divi nebeskom prostranstvu, različitosti biljaka i stabala koji su bili u pustinji. To je činio kako bi prakticirao krjepost mrtvljenja. Između ostalog Ivan je imao živu želju vidjeti svojim očima tijelo Spasitelja svijeta i razgovarati s Njim jer samo Ga je vidio u duhu i s Njim se u duhu zadržavao. Ivan je mogao udovoljiti toj svojoj želji, ali nikada nije pošao potražiti Isusa kako bi Ga vidio jer se htio mrtviti i u tome. To je bilo jedno od najvećih Ivanovih mrtvljenja. Imao je i gorljivu ljubav prema majci Spasitelja, Presvetoj Djevici Mariji i svaki puta kada bi razmišljao o sreći koju je imao kad je bio u

njenom prečistom naručju, plakao bi od radosti, gorljivo je želio ponovno je vidjeti, govoriti s njom i čuti njene božanske riječi tj. riječi Božjim duhom nadahnute. Pa ipak Ivan se lišavao i toga te govorio sam sebi:

«O prevelika Djevice Marijo, koja bi sreća bila za mene da te mogu ponovno čuti, čuti tvoje svete riječi! Ako je samo na jedan tvoj pozdrav mojoj majci moje biće kliktalo od radosti u njenoj utrobi, što bi se sada dogodilo kada bih te ponovno mogao slušati?»

A Ivan je žrtvovao Bogu i ovu svoju želju te je govorio:

«Ako moj Bog hoće, ne će mi uskratiti način da mi udijeli takvu milost. Ja ne želim drugo nego što Bog želi. I radosna srca se lišavam tako velike utjehe.»

I uistinu, to je bilo jedno od najvećih mrtvljenja koje je svetac obdržavao. Ivan je bio prethodnik Mesije, najbliži prijatelj kojeg je Spasitelj imao poslije Marije i Josipa. Kada bi imao mogućnost s Njim razgovarati, to bi jako radovalo Ivana, a on se toga lišavao da svo vrijeme bude udaljen od Spasitelja. Ipak koliko je fizički bio više udaljen, toliko je bio više s Njim sjedinjen u duhu. Ta mrtvljenja koja je svetac prakticirao zaslužila su mu velike milosti i veliku nagradu u Raju. Sve vrijeme koje je Krstitelj provodio u pustinji provodio je u trajnoj molitvi i motrenju, u zadržavanju s Bogom jer su završile njegove borbe s paklenim neprijateljem. Bog je već nagovijestio po proroku Izaiji da će odvesti dušu u pustinju kako bi govorio njenom srcu. Svatko može samo zamisliti koliko se to ostvarilo u životu našega sv. Ivana

poglavito u zadnje vrijeme prije nego što će započeti svoje poslanje. Ne samo da je bio tijelom u pustinji, bio je još više njegov duh koji je bio slobodan od svake mašte, bio je sav sabran i usredotočen na motrenje Božjih otajstava i bio je osposobljen čuti nutarnji Božji glas koji je govorio njegovom srcu. Sa puno utjeha zadržavao se Ivan sa Bogom u svetim razgovorima. Ako je Bog dao slične milosti i drugim brojnim svecima, koliko više je to dao sv. Ivanu. Neki puta bi Ivan počeo izlijevati svoje osjećaje ljubavi prema Bogu koji su bili tako raspaljeni da su se i sami anđeli divili. Bog se udostojao dati mu tolike milosti da je to bilo čudesno kako se jedno stvorenje može tako ispuniti ljubavlju. Ivan je išao pustinjom i pjevao Bogu slave, himne i pohvale a Bog se svemu tome radovao. I anđeli su ga s radošću slušali, radovali se što jedno takvo stvorenje po Božjem ukusu slavi Boga s toliko gorljivosti. Same životinje, koje su bile u pustinji, kada bi čule pjesmu sv. Ivana Bogu, pošle bi njemu blizu, divile se i slušale ga. Kada bi Ivan završio himne koje je pjevao Bogu, životinje kao da su imale upotrebu razuma, naklonile bi svoju glavu prema svecu a zatim bi sve radosne odlazile. Svetac je bio zadivljen i govorio je sebi da ako ga nerazumne životinje slušaju, nadao se da će ga ljudi slušati još više kada bude propovijedao te da će zadobiti željene plodove za Boga. Neki puta bi dolazile ptice u jatima i one bi sudjelovale u pjesmama i kada bi svetac prestao pjevati Bogu, one bi podizale svoj glas u skladnu harmoniju pjesme a zatim bi se primirile kako bi dopustile Ivanu da nastavi. Tako su

nastavljale dok se svetac ne bi zaustavio i ptice bi odlazile pjevajući. Sveti Ivan je jako uživao u ovim rekreacijama koje su služile na slavu Božju. To bi činio nakon što bi završio svoje molitve iako se puno puta lišavao i ovoga radi mrtvljenja pa i u nekim nevinim stvarima. Pakleni neprijatelj više se nije usuđivao napadati sv. mladića jer je uvijek ostajao zbunjen i poražen u svim svojim bitkama protiv njega. Nakon što je vidio pokornički habit, đavao je još više bio zbunjen i osjećao je kako ga odbija neka veća sila. Krjeposti sv. Ivana su bile kao neka vrsta gromova koje su ga obarale i mačevi koji su mučili paklenog neprijatelja. Zbog toga je đavao bjesnio i sav je pažljivo motrio što će biti s ovim čovjekom koji je tako velik u pokori i svakoj krjeposti. Ipak nije mogao a da ne viče po pustinji iako izdaleka od mjesta gdje je boravio svetac. Pakleni neprijatelj se sjećao poraza u svojim napastima protiv sv. Ivana da izađe iz pustinje. Zbog toga je bio u strahu. Sveti mladić je čuo te krikove đavla i tada bi naglas pjevao Božje hvale i pohvale tako da bi se pakleni neprijatelj primirivao i povlačio zbunjen i bijesan te je govorio:

«Oh, kad bi mi uspjelo da padne, da ga ubijem. Ako izađe iz pustinje, naći ću načina da ga mrze i progone.»

Tome se nadao pakleni neprijatelj slijep kakav je bio. Nije shvaćao da će sve biti na slavu Božju, za dobro sveca i na njegovu veliku sramotu. Između ostalog sv. Ivan je imao milost da oslobađa životinje od zala koja su se događala u pustinji. Ove životinje kao da su imale razuma. Kada im se nešto loše događalo, dolazile bi sv.

Ivanu kako bi ih on oslobađao i pomagao im. Ivan bi im vadio trnje, liječio ih od svakog zla samo dodirom svojih ruku te je govorio:

«Tako se nadam da ću ozdravljati i ljude od njihovih duhovnih bolesti kada započne moje poslanje.»

Ivan je to činio s toliko ljubavi i samilosti da se vidjelo da ga je Bog odredio da donosi utjehu posvuda i svima onima koji će imati sreću upoznati ga i s njim razgovarati. Sveti Ivan je nastavio s tim načinom života kroz sve vrijeme koje mu je ostalo da provede u samoći i pustinji. I kako se više bližio dan kada je trebao izaći iz pustinje, Ivan se zadržavao po cijele dane u molitvi i strogom postu. Provodio je dane da nije ništa jeo pa niti biljke koje bi pronalazio. Htio se brižno pripravljati iako je i do tada u životu činio jednu trajnu pripravu za poslanje koje mu je Bog odredio da bude Mesijin prethodnik. Ipak neposredno prije toga Ivan se htio pripravljati još točnije, sa trajnim molitvama i strogim postovima i mrtvljenjem.

16. poglavlje: Sveti Ivan izlazi iz pustinje kako bi propovijedao, krstio i vršio svoje poslanje prethodnika

Naš svetac je već napunio dvadeset devet godina i ušao u tridesetu. Dvadeset devet godina je proveo u pustinji čineći jako stroge pokore. Kada je došlo vrijeme određeno od Božje providnosti, po Božjem nalogu počeo je propovijedati, krstiti i prosvjetljivati narod svojim naukom i pripravljati ga na pokoru kako bi prihvatili obećanog Mesiju te da Ga upoznaju i drugi narodi. Ivan

je izašao iz pustinje i sa divnom gorljivošću. Svetac je imao tako veliko srce da ga ni svi moćnici svijeta ne bi mogli oboriti u duhu. Imao je gorljivu želju da prolije svoju krv i dade život za istinu koju je trebao propovijedati. Imao je veliku gorljivost za Božju slavu i spasenje duša. Usprkos što mu je bila jako draga samoća i mir koji je u pustinji pronalazio, ipak je rado izašao kako bi ispunio poslanje Mesijinog prethodnika i tražio veću slavu Božju. Prije nego što je izašao iz pustinje prostro se na zemlju i gorljivo molio. Kazao je da izlazi iz pustinje kako bi ispunio volju Božju te da će tražiti samo slavu Božju. Zbog toga je svetac htio blagosloviti sve one riječi i djela koja će učiniti. Molio je Boga za blagoslov i trajnu pomoć i milost bez koje ne bi mogao ništa dobro učiniti. Kada je dobio Božji blagoslov koji mu je u nutrini govorio, uputio se sveti Ivan prema Jordanu i tamo je stigao u trenutku kada je tu bilo puno naroda koji se zabavljao. Kad su vidjeli tako časnog čovjeka obučenog u pokorničke haljine, svi su bili zadivljeni i nisu se usuđivali izustiti niti jedne riječi. Svetac je počeo propovijedati jednim jasnim glasom narodu koji je tu bio:

«Zašto se čudite što sam došao ovamo? Znajte da sam izašao iz pustinje kako bih došao k vama. Izašao sam kako bih vam propovijedao vječne istine iz gorljivosti za spasenje vaših duša po milosti moga Gospodina, kako bih vas potakao na pokoru. Ako je ne budete činili, ne ćete se spasiti.»

Sveti Ivan im je nastavljao propovijedati s toliko

učinkovitosti i gorljivosti da su svi bili začuđeni i raskajani jer su njegove riječi prodirale u njihova srca kao goruće strjelice. Nakon što je završio prvu propovijed, svetac ih je poslao kući i pozvao da se sutra vrate, a zatim se povukao u polje u samoću i proveo noć u molitvi. Narod koji je slušao sv. Ivana Krstitelja otišao je sav posramljen i začuđen s velikom željom da ga ponovno čuju. U međuvremenu pročuo se glas o tome da se pojavio čovjek u pokorničkim haljinama te da je propovijedao s toliko duha i gorljivosti da su svi ostajali potreseni. Svi su govorili:

«Što će biti od ovoga tako uglednog čovjeka?»

Dan poslije oni koji su ga slušali vratili su se sa puno drugih osoba koje su bile privučene glasom o njemu koji se već raširio posvuda. Svetac se vratio i propovijedao sa svom gorljivošću i ljubavlju da su svi bili začuđeni. Nastavljao je propovijedati više dana te je mnoštvo naroda svih staleža došlo slušati ga i svi su se čudili načinu kako je propovijedao i učinkovitosti njegovih riječi i veličini njegove nauke i rječitosti. Tako su odlazili srca spremna slušati i činiti pokoru te su povjerovali njegovim riječima. Svaki dan je rastao broj ljudi koji su ga došli slušati. Neki odlučniji su se htjeli više okoristiti, molili su ga da ih uzme sa sobom kako bi ih više poučio. Svetac je to radosno učinio i prihvatio ih te počeo dobivati učenike. Nakon što ih je poučio, Ivan ih je krstio. Puno je bilo onih koji su došli primiti poruku jer je svetac imao jedan poseban način da zadobije duše i privuče ih na put istine. Kad su primijetili kakav je pokornički život provodio,

da nije jeo osim biljaka gotovo ništa, bili su još više zadivljeni i porastao je ugled sv. Ivana te su se svi čudili i divili. Sv. Ivan je posvuda išao propovijedati i naviještati dolazak budućeg Mesije jer je bila došla punina vremena i Bog je poslao Spasitelja i Ivan je propovijedao o Njegovim divnim savršenstvima. Ponekad bi se svetac povlačio i zadržavao nasamo. Usprkos što su mu nudili razne udobnosti kako bi ga okrijepili, nikada nije to prihvaćao niti od svojih učenika. Htio je nastaviti život koji je započeo sve do smrti i nije sebi dopuštao udobnosti unatoč napora propovijedanja, a oni su bili veliki. Nakon što bi propovijedao zadržavao bi se i poučavao svoje učenike i sve one koji su dolazili k njemu. Duše su se raspaljivale u pustinji sa željom da vide Mesiju o kojem je Ivan govorio i pripravljali su se za to pokorom. Njegovi učenici su nastojali nasljedovati Ivana, a Ivan je imao utjehu jer je vidio velike plodove u malo vremena svoga propovijedanja te je zahvaljivao Bogu. Puno osoba je ostavljalo grijeh i grješne prigode, odbacivale su zlo, činile pokoru za već počinjene grijehe. Bilo je mnoštvo naroda koje je prakticiralo krjepost i bježalo od poroka. Tada je u tom okruženju zavladao jedan čestit način života. Svetac se jako trudio kako bi povratio narod na dobar put. Imao je utjehu vidjeti plodove svojih napora jer su njegove riječi prodirale u srce. Ivan bi zatim odredio neke dane kada bi krstio one koje je poučio. Puno naroda je dolazilo kako bi ga gledalo i slušalo i svi su odlazili potreseni i odlučni da promijene život. Nije lako izreći kako je cijeli pakao bjesnio zbog toga. Đavao, koji se

nije mogao približiti svecu zbog straha, išao se boriti protiv onih koji su bili na njegovoj strani tj. poticao je one koji su bili najperverzniji i otvrdnuti u grijehu, koji nikada nisu htjeli ići slušati svetog propovjednika. Ovi su prezirali njegovo krštenje i nauk i progonili su one koji su išli sv. Ivanu da ih pouči. Ali tu je pakleni neprijatelj ostao još više zbunjen jer nakon što su ovi ljudi govorili puno toga protiv sv. Ivana i njegovih učenika, na kraju su svi išli ponukani radoznalošću slušati ga. I čim bi vidjeli Ivana, bili bi potreseni a slušajući njegove riječi obratili bi se i ne odlazili dok se ne bi ponizili do nogu Mesijinog prethodnika moleći oproštenje i željeli su mu izraziti ljubav i moliti ga da ih pouči i pomogne u njihovim duhovnim potrebama. Svetac je prihvaćao te osobe sa puno ljubavi i radosti, poučavao ih, tješio i poticao na pokoru. Đavao je tako ostajao zbunjen i poražen jer se jako trudio protiv sv. Ivana i sve je činio da se bori protiv njega i činio sve da razori sve plodove Ivanova djelovanja u dušama. Glas o Mesijinom preteči proširio se po svom Jeruzalemu i po svim mjestima okolo. Puno je osoba dolazilo s nakanom da vide i slušaju sv. Ivana jer je već bio poznat po propovijedanju i pokori. Oni koji bi ga gledali, ostajali bi zadivljeni i potreseni i svi su govorili da je Ivan veliki prorok i da je možda iščekivani Mesija. Drugi su govorili da nije možda Ilija. Bila su tada razna mišljenja ljudi o njemu. Iako se u početku nisu usuđivali pitati ga tko je, ipak svetac je prodirao u njihove misli. Kako bi odagnao mnoge sumnje da li je on možda Mesija, počeo je propovijedati krjeposti i

uzvišenosti Mesije govoreći da on nije dostojan sagnuti se da Mu odriješi remenje na obući. To je govorio kako bi ih razuvjerio da on nije obećani Mesija. Naš svetac je nastojao neko vrijeme propovijedati i obraćati puno naroda i pripravljati ga na pokoru da prihvate obećanog Mesiju. Ivan je narodu propovijedao s toliko gorljivosti o dolasku i čudesnim osobinama Mesije da se u njemu raspalila goruća želja da Ga vidi. Narod je gorljivo želio da se Mesija objavi čim prije svijetu. Svetac je povećavao njihove želje pokazujući još više Njegove krjeposti i božanska savršenstva poglavito blagost, milosrđe, ljubav, poniznost, dobrohotnost te je govorio sa toliko gorljivosti i rječitosti da bi raspaljivao u srcima želju da Ga se vidi i to u najtvrđim srcima, tvrđim od kamena. Ivan je uživao slušati kako narod žarko želi vidjeti Mesiju kako bi Ga mogli slijediti. Svetac im je odgovarao da ne će još puno proći vremena prije nego se On objavi svijetu iako ga izabrani narod i od Njega posebno ljubljeni ne će prihvatiti ni priznati i prepoznati ono što On uistinu Jest. Ivan je razotkrivao mnoge tajne srdaca onih koji bi mu se približavali što je samo još više povećavalo vjerodostojnost njega i njegovih riječi. Sveti Ivan je imao dar proroka i spoznaje najvećih tajni srdaca i time se služio po potrebi kako bi zbunio one koji su bili tvrdokorni, kako bi neke potakao na povjerenje. Bog je obogatio Ivana svim krjepostima i darovima koji su mu priličili, njemu i njegovom poslanju koje je trebao izvršiti. Nikada nije ništa propovijedao a da nije sam tome davao primjer. Bilo je puno obraćenja grješnika

koja je Ivan zadobio učinkovitošću propovijedanja, svojim primjerom, glasom svoje svetosti koji se sve više širio. Ivan nije imao ljudskih obzira, nego je otvoreno i slobodno govorio. Poticao je i opominjao sa svom jasnoćom i otvorenošću, ali sa razboritošću i tako velikom blagošću da su njegove opomene bile takve da nisu nikome bile na žao. Sv. Ivan je svojom velikom gorljivošću govorio i kralju Herodu koji ga je rado slušao sa svim poštovanjem i činio puno toga uz poštovanje sveca jer je Ivan opominjao njegove propuste i sve one predrasude koje je imao u svojoj duši. Slušao ga je rado i uživao zadržavati se sa čovjekom koji je imao poštovanje svih. Sviđao mu se jako njegov način i stil ponašanja, a svetac ga je opominjao bez ikakvih obzira i nije ga ni u čemu štedio, kao što ćemo reći u svoje vrijeme. Naš veliki svetac je nastavljao zadobivati sve više duša i pripravljati ih na dolazak Mesije. Narod je razmišljao o mnogim stvarima poglavito starješine i pismoznanci. Razmišljali su o Ivanu i nisu odobravali njegova krštenja te su govorili:

«Tko ti je dao tu ovlast, tko ti je naredio da vršiš ovu ulogu?»

Pa ipak šutjeli su jer su vidjeli da sav narod pristaje uz Ivana koji je propovijedao s toliko mudrosti. Nisu se usuđivali pitati ga otvoreno vjerujući da je on neki prorok. Nisu puno govorili, ali kad su međusobno razgovarali, nisu odobravali ono što je svetac činio jer su bili zavidni i zlobni. Nisu mogli trpjeti da se dobro o nekome govori. Ipak su svojim riječima ponekad

laskali i hvalili Ivana iako bez iskrenosti srca. Budući da su znali da sveti Ivan čita tajne srdaca, to su znali zbog glasina koje su se o tome proširile, nisu se usuđivali poći i slušati ga iako su to željeli, samo kako bi bolje shvatili ono što se govorilo o njemu, a ne kako bi se osobno obratili njegovim propovijedanjem. Neki puta su potajno slali neke osobe da idu slušati svečeve propovijedi. Te osobe bi shvaćale ono što je bilo skrovito iako im je svetac dao naslutiti da zna što se događa i to su mogli razumjeti samo oni koji su bili poslani. Pa ipak ovi bi odlazili zbunjeni i ponavljali bi pismoznancima ono što se njima dogodilo. Oni su tada uistinu vjerovali da bi on mogao biti neki prorok kojeg je Bog poslao za dobro naroda. Kad su čuli o velikim pokorama koje je sv. Ivan činio, zbunjivali su se i nisu se usuđivali bilo što reći jer je to bio jedan veliki prijekor njima koji su udobno živjeli. I sve više su se zbunjivali slušajući kako ljudi hvale sveca zbog njegove nesebičnosti tj. da on nikada nije uzimao ništa za sebe od svojih učenika kako bi se uzdržavao, nego je nastavljao svoj pokornički život. U međuvremenu približavalo se vrijeme kada je Spasitelj svijeta trebao početi svoje propovijedanje. Prije nego što će se Isus zaputiti u pustinju htio je doći posjetiti Svoga prethodnika kako bi Ga on krstio. Sv. Ivan je to saznao jer mu je to objavio Sveti Duh te je počeo sve više i više govoriti o dolasku Mesije i raspaljivao sve više i više srdaca onih koji bi ga slušali. Rastao je broj naroda koji je dolazio slušati Ivana, a on se nije udaljavao od Jordana, nego se tu zadržavao, krstio i poučavao sa sve

više gorljivosti tako da bi oni koji su ga slušali ostajali zadivljeni. Kako to da čovjek tolike pokore, tolikog duha može podnijeti tolike napore a da se nikada ne umori propovijedati, poučavati i krstiti? Njegovi učenici su ga pitali kako to da zna tolike stvari o Mesiji. Vjerovali su da se sv. Ivan s Njim dugo zadržavao, a on im je govorio da Ga ne poznaje iz viđenja, da nikada s Njim nije razgovarao, ali da Ga je dobro poznavao te kada dođe da će Ga njima objaviti i ukazati na Njega prstom. Oni su se još više čudili kako je mogao tako otvoreno govoriti o Mesiji, a nikada Ga nije vidio ni s Njim razgovarao, te su zaključivali da je Ivan jedan veliki prorok, da njemu ništa nije skrovito te da mu je Bog sve objavljivao.

17. poglavlje: Dolazak Isusa na Jordan i Njegovo krštenje te ono što se dogodilo u toj prigodi

Jednoga dana sv. Ivan je bio na Jordanu kao obično, krstio i propovijedao kada je po Božjem nadahnuću shvatio da je blizu Mesija te da dolazi na Jordan. Svetac se raspalio gorućom željom da Ga vidi, klanja Mu se i pokaže Ga svijetu tj. da je došao. Puno je osoba došlo krstiti se. U međuvremenu dok je Ivan krstio, došao je Spasitelj divnoga izgleda da je plijenio srca onih koji su Ga gledali. Čim se pojavio izdaleka, sv. Ivan Ga ugleda i prepozna iako Ga prije nikada nije vidio. Prethodnik je prepoznao svoga Gospodina, prepoznao je Božanstvo koje je bilo u Njemu jer je to bilo objavljeno Ivanu koji se toliko trudio za Isusovu slavu. Čim Ga je vidio, Ivan ispruži ruku i prstom ukaza narodu govoreći:

«Evo Jaganjca Božjega, evo Onoga koji oduzima grijehe svijeta.»

Sv. prethodnik je kliktao zbog radosti više nego ikada prije. Svo njegovo lice se ražarivalo od ljubavi koju je osjetio u svom srcu prema Isusu. Kliktao je kada je bio u majčinskom krilu, a koliko više sada kada Ga je vidio licem u Lice. Ivanovo srce je snažno lupalo u grudima, njegove oči su gorjele zbog veličine utjehe i radosti. Punilo mu se biće poštovanjem i gorljivošću čim je vidio Isusa svojim očima. Spasitelj svijeta je došao i svi su Ga pažljivo motrili. Isus je stao među druge kako bi bio kršten. Sv. Ivan se prostro na zemlju i klanjao Mu se, ali Spasitelj mu nije dopuštao i htio je da Ga Ivan krsti. Među njima se događalo jedno plemenito razumijevanje. Ivan je odbacivao krstiti Isusa jer je smatrao da on treba biti kršten, a ne da on krsti svoga Spasitelja. Na kraju je sv. Ivan pristao na zahtjeve Gospodinove sa svim mogućim i neizrecivim poštovanjem i strahopoštovanjem zbog uzvišenosti Spasitelja i krstio Ga. U tom trenutku pojavio se nad Isusovom glavom Duh Sveti u obliku golubice. To su svi prisutni vidjeli sa velikim čuđenjem i divljenjem i čuli su glas vječnoga Oca koji je govorio:

«Evo mog ljubljenog Sina, u Njemu mi sva milina.»

Svi prisutni bili su začuđeni, divili su se i nisu mogli izustiti niti jedne riječi. Svi su bili ispunjeni neuobičajenom radošću i strahopoštovanjem. Nakon što je kršten, Mesija se zadržao jedno vrijeme sa svojim ljubljenim prethodnikom, uživali su međusobno

razgovarajući jer su se toliki niz godina lišavali te utjehe uzajamnog poznavanja i komunikacije. Sv. Ivan je tada bio jako posvećen, raspaljen ljubavlju u prisutnosti svoga Gospodina koji se malo nakon toga uputio u pustinju. Prije toga Isus se obratio prisutnima i iskazao neke pohvale na čast sv. Ivana. Svi su pažljivo slušali što je govorio Mesija i u svima se pojavilo poštovanje i uzvišeno poimanje o sv. Ivanu. Sv. Ivan je htio slijediti svoga Gospodina jer je toliko želio tako slatko druženje, ali je ostao na Jordanu kako bi vršio volju Božju i to nije bilo malo mrtvljenje za njega jer za Ivana lišiti se tako drage i željene prisutnosti bila je jako velika stvar. Ipak je ostajao zadovoljan vršiti volju Božju da ispunjava poslanje koje mu je Bog odredio. Kada je Spasitelj otišao, Ivanovi učenici i drugi su govorili o onome što se dogodilo i o onome što je Isus rekao o Ivanu, a on se ponizivao sve više govoreći da nije dostojan ni najmanje službe kod svoga Mesije tj. da Mu razriješi obuću na nogama. Ivan je osjećao jednu nježnost i ljubav prema Isusu. Izgledalo je kao da mu se srce razdire na pomisao o patnjama koje će Isus trpjeti u pustinji jer je On bio plemenito i osjetljivo biće. Koliko li je Ivan imao samilosti i trpio veliku muku što ne može biti s Isusom u pustinji! Odlučio je tada da će i on trpjeti glad i žeđ lišavajući se i ono malo hrane koju je običavao uzeti. Za svo vrijeme dok je Mesija bio u pustinji, sv. Ivan je nastavljao krstiti i čekao povratak Mesije koji je prije nego što je pošao rekao mu da će se nakon četrdeset dana vratiti i posjetiti ga. Tijekom tih četrdeset dana nije ništa drugo radio doli propovijedao o divnim krjepostima

Spasitelja, Njegovim zaslugama i to na takav način da su ga čak slušale i životinje i svi se raspaljivali željom da Ga čim prije vide. Svojim učenicima je govorio da se nada da će i oni jednoga dana istinski ljubiti Mesiju i postati Njegovi učenici. A ovi su govorili Ivanu:

«Ma kako to želiš da te mi ostavimo? Mi te želimo slijediti sve do smrti.»

A sveti Ivan im je govorio:

«On treba rasti, a ja se smanjivati. Ja ću nestajati, a vi ćete biti Mesijini učenici i blago vama što ćete imati tako lijepu sudbinu i sreću.»

Ovaj način govora nije se previše sviđao učenicima sv. Ivana jer su ga jako ljubili. Zbog toga im je bilo žao kad su ga trebali ostaviti i nisu vjerovali da će ih njihov učitelj Ivan napustiti, već su sumnjali da će ih možda ostaviti radi velikog i strogog pokorničkog života koji je provodio. Zbog toga su mu savjetovali da ne čini toliko pokore, a sveti Ivan se osmjehivao na te njihove prijedloge i imao samilosti jer nisu znali ono što su o njemu govorili. Ivan im nije odgovarao ništa drugo osim da mora činiti pokoru. Tada su se Ivanovi učenici raspaljivali željom da trpe i uistinu, njegovi učenici su činili velike pokore u hrani i piću iako u diskreciji. Puno su činili kako bi nasljedovali svoga učitelja Ivana, ali im on nije dopuštao više od onoga što je znao da mogu činiti. Širio se svuda glas o krštenju koje je sveti Ivan učinio Jednome za koga se vjerovalo da je Mesija. Puno je ljudi čekalo da bi čulo od sveca istinu o tome, a Ivan je to tvrdio i govorio da su oni koji su to čuli i vidjeli bili vjerodostojni svjedoci

čuda koje se dogodilo kod Isusovog krštenja. Neki su vjerovali, drugi sumnjali. Nisu mogli vjerovati da je Mesija došao da bude kršen. Najučeniji učitelji zakona smatrali su da je to laž. Nisu se usuđivali ništa govoriti sv. Ivanu, ali su odlazili u svojoj nevjeri i htjeli su znati kuda je otišao Mesija i kamo se povukao. Sv. Ivan im je ukratko odgovarao da će ga čuti propovijedati te da će Njegove riječi biti život, te im dodavao:

«Ako mene tako cijenite koji sam samo glas, koliko više biste trebali Onoga koji je obećani Mesija! Zbog toga vam kažem da se pripravljate s pokorom da Ga primite, Njega i Njegovo propovijedanje, Njegov nauk, kako biste bili dostojni čuti Ga i slijediti Njegovu poruku.»

Oni bi odlazili dijelom zbunjeni, neki puta i sa dobrim raspoloženjem da prihvate Mesiju i ono što će ih poučavati. Svi su bili u velikoj želji da Ga vide i čuju, ali su se bojali što bi moglo biti od svega. Javno se govorilo o dolasku Mesije po svim mjestima te je nastalo jedno opće komešanje zbog onoga što je Ivan propovijedao, dijelom zbog toga što su imali veliko poštovanje prema njemu, a s druge strane bojali su se da će ih Mesija propovijedajući uznemiriti i donijeti novosti u narod. Đavao je nastojao uznemirivati duše, poglavito slabe i poticao u njima protivne osjećaje. Ipak kada bi se vratili sv. Ivanu, on bi ih smirivao i pripovijedao bi o divnim krjepostima Mesije, blagosti Njegovih riječi, svetosti, nauka, mudrosti Božanskoj. Tako je Ivan pripravljao duše naroda i oslobađao ih đavolskih sugestija koje je đavao budio protiv Isusa u dušama poglavito onima koji

su imali premalo dobre volje i bili tvrdi vjerovati. Sv. Ivan se puno trudio smiriti one koje je pakleni neprijatelj uznemirivao svojim sugestijama. U međuvremenu farizeji su htjeli znati tko je Ivan, da li je prorok Ilija ili obećani Mesija. A Ivan im odgovori da nije ni prorok Ilija ni obećani Mesija, nego samo glas koji viče u pustinji da se priprave srca kako bi prihvatili Mesiju koji je već došao i koji je bio među njima, a oni ga nisu poznavali. Poslanici farizeja bi odlazili i izlagali im što je Ivan govorio.

18. poglavlje: Isus se vraća iz pustinje te posjećuje sv. Ivana

Nakon što je završio post, Isus se uputio iz pustinje kako bi započeo svoje propovijedanje. Prvo je došao pozdraviti po zadnji puta svog ljubljenog prethodnika kao što mu je i obećao. Jednoga dana naš svetac je bio na istom mjestu gdje je krstio Isusa kada dođe Isus dok je on propovijedao. Kad Ga Ivan vidje, ponovno uskliknu:

«Evo Jaganjca Božjeg, evo Onoga koji oduzima grijehe svijeta.»

I prostro se na zemlju i klanjao Mu se, prikazao Mu se da čini Njegovu Božansku volju znajući po proročkom duhu da ne će više imati sreće vidjeti Isusa i s Njim razgovarati. Kada je Ivan to kazao i preporučio se svome Gospodinu, zamolio Ga je da mu pomogne u svemu ubuduće. Isus je pomilovao Ivana i uvjerio ga da je bio Njemu i Njegovom Božanskom Ocu jako po volji u onom što je činio. Isus je uvjerio Ivana i o snazi i pomoći

koju će u svemu imati za svog preostalog života. Sv. Ivan je ostao jako zadovoljan i zamolio Isusa da se udostoji preporučiti ga Svojoj presvetoj Majci jer on ne će imati sreću vidjeti je i s njom razgovarati. Isus je obećao i to i potaknuo Ivana na strpljenje u mukama koje su mu bile pripravljene. Potakao ga je da nastavi propovijedati i da se ne boji progonstva stvorenja, nego da misli na nagradu koja mu je pripravljena u kući Nebeskoga Oca. Dugo su razgovarali, a tu nije bilo nikoga jer su ostavili Ivana da se može zadržavati s Onim kojega je toliko uznosio u propovijedima kao istinskoga Mesiju. Svi su bili zadivljeni milošću i ljepotom Spasitelja i svi su gorljivo željeli s Njim razgovarati. Uistinu, Isus je prisutnima kazao neke lijepe stvari o svom prethodniku i potakao ih da vjeruju ono što im on propovijeda. A zatim se oprostio od Ivana i otišao. Sv. Ivan je ostao sa svojim učenicima te im je izrekao jedan uzvišeni govor o osobi Mesije kojega su vidjeli, zatim se povukao sam u polje kako bi se zadržavao s Bogom u molitvi. Pakleni neprijatelj je bjesnio zbog ovih jasnih znakova dolaska Mesije, ali nije se mogao uvjeriti da je uistinu došao na svijet tako nepoznat i u takvom siromaštvu. Đavao je bjesnio protiv prethodnika, čekao priliku da ga muči i progoni po stvorenjima. Radi toga je sijao razdore i napasti i nije bio zadovoljan time, nego je mnoge osobe napastovao da čine velike grijehe kako bi to bio još veći razlog sv. Ivanu za muku i žalost. I u tome je i uspio. U to vrijeme kralj Herod je uzeo za priležnicu ženu svoga brata Filipa. To je bio jedan veliki skandal, ali nitko se

nije usuđivao reći ništa kralju bojeći se da će izgubiti njegovu milost i osjetiti njegov bijes. Đavao je raspalio u srcu Herodijade plamen tjelesne požude i nije imala nikakvog straha u srcu, niti poštovanja prema mužu te se sva dala kralju Herodu i on se raspalio ljubavlju prema njoj, tako da nikoga nije bilo tko bi mogao zaustaviti ovaj skandal. U tome se pakao jako trudio te su đavli međusobno govorili:

«O da, ovdje nitko ne će moći uspjeti uskratiti nam naše pobjede.»

Prethodnik je znao da je Herod živio skandalozno i ni na šta se nije obazirao te je prekoravao Heroda sa puno učinkovitosti. Ivan je pozivao Heroda da shvati skandal koji se širio u narodu, uvrjede Bogu i veliko zlo koje je činio svojoj duši. Govorio mu je da mu nije dopušteno držati ženu svoga brata. Herod ga je rado slušao, ali se nije htio riješiti Herodijade s kojom se povezao paklenim slastima. Zbog toga je govorio svecu da će je ostaviti i da čeka prigodu za to da je ne povrijedi. Herod je obećavao Ivanu na njegovo inzistiranje i uistinu odlučio da će je poslati njenom mužu. Kada je svetac otišao, đavao se vraćao i napastovao Heroda te je on slušao te sugestije i strasti koje su ga držale te je odlučio da ne otpusti Herodijadu. Ivan se vraćao više puta i opominjao kralja uvijek dobrim riječima, ali on se nikada nije odlučio učiniti to što je Ivan tražio. Kako je Herodijada saznala da Ivan dolazi u kraljevski dvor i opominje kralja o njegovom grijehu, sva je pobjesnila. Jako se žalila kralju što sluša tako bijednog i siromašnog čovjeka, a kralj je

pak hvalio Ivana Herodijadi i govorio da je on svetac. Ona je još više bjesnila i dodavala da ako je svet, ne bi se usuđivao doći i opominjati kralja. Laskala je kralju, davala mu komplimente te sve više raspaljivala paklenu vatru u njemu. Njene slatke riječi bile su zatrovane tako da je vodila dušu kralja Heroda prema smrti. Herodijada vidjevši da Ivan ne odustaje opominjati kralja, bjesnila je te je govorila kralju:

«Budući da ovaj ne odustaje mučiti nas i uznemirivati, želim da propadne.»

Kralj se pobojao Herodijade da će ga dati potajno ubiti i ne želeći se njoj zamjeriti govorio je da Ivana ostavi na miru te je mislio da bi trebao staviti ga u zatvor dok se Herodijada ne smiri i ne zaboravi na sve. Mislio je da će ga tako sačuvati od smrti koju mu je Herodijada namijenila. U međuvremenu sv. Ivan vraćao se kralju, opominjao ga da se odluči ostaviti ženu brata svojega s kojom je živio. Herod je iznosio Ivanu tisuću isprika a ovaj mu je otvoreno govorio i ništa nije skrivao. Ivan je opominjao Heroda o njegovom zlom životu i prijetio mu teškim Božjim kaznama koje će mu On poslati zbog grješnog života. Kralj je neko vrijeme rado slušao, a zatim je dopuštao da ga pobijede Herodijadine riječi i otpuštao bi sveca bez milosti. U to vrijeme su opomenuli Ivana da ne bude tako slobodan s kraljem jer će ga ovaj na kraju kazniti. Govorili su mu da Herodijada bjesni protiv njega i da ga želi ubiti. Ivan se nije nikada obazirao na te riječi jer je u srcu imao samo Božju slavu i spasenje duša. Nije se brinuo za svoj život za koji je

govorio da će rado žrtvovati za obranu Božjeg zakona i svetosti braka. Uistinu Ivan je jako želio proliti svoju krv za jednu tako veliku stvar, tako milu Bogu, da se brani čistoća i da se iskorijene poroci u svijetu. Učenici sv. Ivana su bili u muci vidjevši opasnost u kojoj se nalazio njihov učitelj. Ali Ivan nije nikoga slušao i samo je tražio način kako da proslavi Boga. Bio je spreman tisuću puta izložiti svoj život kako bi spriječio i najmanje vrijeđanje Boga. Zar mislite da je on mogao odustati i smiriti se u tako velikom skandalu a da ne opominje kralja? Svetac se nakratko povlačio i onda ponovo vraćao i razgovarao s kraljem, pitao ga da li je odlučio ostaviti ženu svoga brata, ali kako se skandal nastavljao sve većim uvrjedama Bogu, svetac se još više utvrdio u uvjerenju i sa svom gorljivošću za slavu Božju ponovno došao kralju i sa prijetnjama o velikim kaznama ga opominjao da ako ne bude činio pokoru, bijedno će propasti njegova duša u najdublje dubine pakla. Kralj se jako uznemirio i otpustio sveca. Nakon njega dolazila bi Herodijada sva raspaljena i Herod joj je obećao da će zatvoriti Ivana, ali budući da ga je poštovao, nije se mogao odlučiti da to učini. Tim više jer je sam narod vjerovao da je to jedan veliki prorok. Ali se sve više bojao da će ga Herodijada potajno ubiti. Herod se jako borio u svojoj nutrini jer ga je grizla savjest. Zbog opomena sv. Ivana bile su mu jasne stvari i mučile ga, ali ga je ljubav držala vezanim i nije se mogao odlučiti da ostavi nepravednu Herodijadu. Uistinu, Ivan nije pronalazio mira a đavao se jako trudio da Heroda potakne da stavi Ivana u zatvor. Nesretni kralj je neko

vrijeme bio u sumnji i sav uznemiren te nije mogao odlučiti što činiti. U međuvremenu Ivan je nastavljao svoje propovijedanje na veliku korist duša. Isus je i sam počeo propovijedati i činiti velika čudesa na odobravanje naroda koji ga je slušao. Pismoznanci i farizeji bili su jako uznemireni zbog Isusovog propovijedanja kad su čuli da čini čudesa. Htjeli su to Isusu zabraniti, ali nisu mogli jer je narod bio uz njega i imao je veliki ugled u narodu te su farizeji bili zbunjeni još više nego prije. Nisu mogli prihvatiti da je Isus obećani Mesija jer su bili puni zavisti te su bjesnili srdžbom i protiv sv. Ivana. Sv. Ivan vidjevši da Herod nastavlja svoj grješni život i ne mogavši to podnositi ponovo se vratio da ga opomene, a kralj je bio jako uznemiren. Herodijada ga je jako poticala da ne sluša Ivana, nego da ga otpusti govoreći da se više ne vraća i neka odluči da ga zatvori.

19. poglavlje: Kralj Herod stavlja sv. Ivana u zatvor

Nakon što su kraljeve sluge otpustile Ivana Herod je naredio da ga odmah uhvate i stave u zatvor. To je učinio kako bi primirio nepravednu Herodijadu, da joj ne dopusti da ga više uznemirava te da se liši i Ivanovih nagovora. U protivnom ona će ga ubiti. Kralj je osjetio veliku odbojnost u trenutku svoje odluke, ali kako bi primirio sav taj nemir u kući, učinio je to. Ivan se rado predao i išao u zatvor kako bi branio Božju stvar. Herod je stražarima koji su zatvorili Ivana naredio da mu dopuste razgovarati sa svima onima koji žele s njim razgovarati. Da nikome ne brane da ga sluša. Tako je

Ivan mogao i iz zatvora poučavati svoje učenike i bilo koga tko je dolazio, a mnogi nisu išli zbog straha da ne bi pali u kraljevu nemilost. Ivanovi učenici su neprestano odlazili k njemu. Nije lako izreći koliko je svetac uživao kada bi ih vidio i razgovarao s njima o ljubavi prema svome Gospodinu. S njihovih lica se pokazivala radost kad su shvaćali kako je njegovo srce zadovoljno iako je bio u zatvoru. Bio je sam sa svojim Gospodinom jer je trpio Njemu za čast. Nepravedna Herodijada slala je svoje glasnike čuvaru zatvora i željela da se loše ponašaju prema Ivanu jer je jako željela da umre od trpljenja i patnji kako bi ona uživala u svojim slastima. Ivan je sve to znao i jako molio za nju i nije nikada kazao niti jednu riječ žaleći se protiv nje ni protiv kralja koji ju je slušao, nego je ustrajno molio Boga da se obrate i dođu k sebi i nije čak htio slušati svoje učenike koji su se žalili zbog takvog postupanja prema njemu. Ivan je sve poticao na trpljenje u toj muci i molio Boga da kralj promijeni mišljenje te je govorio:

«Već Isus propovijeda na veliku korist onih koji Ga slušaju. Moje propovijedanje više nije neophodno.»

Ivan je poticao narod da idu slušati Isusa koji je propovijedao po mjestima okolo. I uistinu, mnogi su odlazili a zatim bi se vraćali Ivanu i govorili mu o velikim stvarima koje su slušali. Vidjeli su kako bolesni ozdravljaju, vidjeli su milost koja se događa kod Isusovog propovijedanja, da ona zahvaća srca onih koji Ga slušaju te da su Njegove riječi prodirale do najdubljih dubina duše. Kada je Ivan slušao sve te divne stvari koje

su se govorile o Gospodinu, u njemu je gorjela želja da ga opet vidi i sluša, ali se mrtvio u tome i prikazivao je Bogu tu svoju želju koja je bila jako gorljiva. Utišavao bi svoju ljubav i svoje raspaljene uzdahe govoreći da nije dostojan slušati riječi i nauk svoga Gospodina, ali je zamišljao kako bi to bilo divno jer je On sama Božja mudrost i Njegova milost je bila iznad svih ljudi, te je Ivan govorio:

«Samo Isusov izgled očarava srca. Što će se tek događati slušajući Njegovo propovijedanje s toliko mudrosti i milosti? A što će se tek događati kada Ga budu motrili raspaljeni ljubavlju prema Nebeskom Ocu i ljudima koje je došao spasiti? Blažen onaj koji je dostojan slušati Isusa i gledati Ga jer samo Njegov lik radovati će i tješiti duše, raspaljivati srca ljubavlju prema Bogu.»

Tako je Ivan sam sebi govorio i izražavao svoje želje ljubavi koju je imao prema Isusu. U međuvremenu nepravedni kralj Herod je nastavio živjeti svojim zlim životom. Živio je u «miru», nije ga imao više tko opominjati usprkos zle savjesti koja ga je mučila sa velikom grižnjom, tim više što je svetac jako molio da shvati i promijeni svoje ponašanje. Gospodin nije propuštao da zbog Ivanovih molitava potiče kraljevo srce. Ali on je bio tako zaslijepljen da to na njega nije ostavilo gotovo nikakav dojam i usprkos što se sav narod žalio što je zatvorio Ivana, nije ih slušao i nitko se nije usuđivao ništa govoriti kralju koji je počivao u svom grijehu i bijedi. Pismoznanci i farizeji ponovno su poslali svoje glasnike Ivanu da ga pitaju tko je on, da li je prorok

ili obećani Mesija. Ivan im je odgovorio kao i prije, tj. da je on samo jedan glas koji viče u pustinji i naviješta dolazak Mesije da bi se njihova srca pripravljala da Ga prime te da je Mesija već među njima. Oni su bili zaslijepljeni u svome neznanju i zlobi. Poslanici su se vraćali pismoznancima i farizejima i izlagali im što je odgovorio Ivan, a oni bi ostajali još više zbunjeni. Htjeli su da sv. Ivan jasno kaže da je veliki prorok koji odbacuje djela Isusovog propovijedanja kako bi oni mogli ići protiv Njega i progoniti Ga s autoritetom čovjeka kakav je bio Ivan kojem je narod toliko vjerovao. Ali sv. Ivan im je sve suprotno govorio od onoga što su oni željeli te im je davao do znanja da je Isus uistinu obećani Mesija. Nisu se više usuđivali slati poslanike da ispituju Ivana, nego su samo tražili načina kako da ušutkaju Isusa. Pa ipak nisu nikako mogli u tome uspjeti. Sv. Ivan slušajući o glasu koji se širio o Isusovom propovijedanju i o velikim djelima koje je činio poslao je neke svoje učenike da budu svjedoci svega što se govorilo te su se oni vraćali i govorili bi sve što su čuli i vidjeli o Isusu iz Nazareta tj. da je bio istinski Mesija iščekivan od naroda. Učenici sv. Ivana išli su s velikom željom vidjeti i čuti Isusa. Sv. Ivan je to činio da se njegovi učenici oduševe za u Isusa, da Ga slijede jer je vidio u duhu da će za kratko vrijeme umrijeti pod utjecajem nepravedne Herodijade koja nije imala mira, nego je neprestano slala potajno poslanike da se sveca muči i okonča njegov život. Herodijada se bojala da će kralj na kraju osloboditi Ivana zbog glasa koji se pronio u narodu da je u zatvoru tako

jedan veliki čovjek. Sv. Ivan je po višem prosvjetljenju znao da će za kratko vrijeme biti mučen na što je bio spreman. Smatrao se nedostojnim umrijeti u obranu časti našega Gospodina i sva njegova muka bila je u tome što će kralj Herod i Herodijada umrijeti neraskajani, a on je jako želio njihovo vječno spasenje. Osjećao je veliku muku zbog njihovog odbijanja da čuju prijekore savjesti. Ivanovi učenici bi se vraćali nakon što su išli slušati Isusa kako propovijeda i kojemu suiznijeli ona pitanja koja je Ivan uputio Isusu tj. da potvrdi da je On onaj koga čekaju, da je On obećani Mesija. Spasitelj je poručio da se vrate Ivanu i ispripovijedaju mu sve što su vidjeli i čuli: da slijepi vide, hromi hodaju, nijemi govore, gluhi čuju. Jednostavnima se naviješta Kraljevstvo da Ga oni ispovijedaju kao Mesiju. Kada je sv. Ivan čuo svoje učenike da su svi Isusom zadivljeni, kada su mu prepričavali ono što su vidjeli sa puno čuđenja, Ivan je vidio da su oni oduševljeni Isusom raspaljeni željom da Ga slijede. To je bila jako velika utjeha za Ivana te je govorio:

«Ja više nisam potreban i neophodan. Vrijeme je da odem iz ovoga života i progonstva i odem u limb kako bih navijestio patrijarsima dolazak Mesije koji je već objavljen svijetu, da će ih za kratko vrijeme osloboditi i uvesti u Raj. Budući da sam naviještao svijetu dolazak Mesije, sada trebam poći naviještati Ga onima koji Ga toliko žele i čekaju i mole s tolikim gorljivim molitvama i prošnjama za Njegov dolazak.»

Ivan se raspalio gorućom željom da umre i pođe u limb

kako bi navijestio radosnu vijest svima onima koji su tamo boravili. Ivan je u svemu bio suglasan s voljom Božjom i rado je trpio zatvor a to nije bila Ivanu mala muka jer je uvijek bio na otvorenom u životu. U svojoj ljudskosti je osjećao veliku muku biti zatvoren u malo prostora gdje je trpio glad i žeđ. Ivan je ipak nastavio propovijedati onima koji su ga dolazili pohoditi i poticao je sve da idu slušati Mesiju. I uistinu, mnogi bi išli, zatim bi se vraćali svecu i pričali o divnim čudesima koja su vidjeli i čuli i divnoj privlačnosti koju je imao Isus iz Nazareta. Ivan je sve to slušao rado, sve pohvale na čast Gospodina, a neki kako bi ga utješili, išli su često slušati Ga, zatim bi se vraćali Ivanu i pričali mu o Isusu i što je Isus rekao u svom propovijedanju. Govorili su Ivanu kako Ga mnogi pažljivo i radosno slušaju, kako Ga slijede privučeni Njegovom osobom, riječima i milošću Njegovog izgleda, a najviše Njegovom božanskom mudrošću. Mnoge nepokretne su Mu dovodili i preporučivali te su bili čudesno ozdravljeni. Ivanovo srce se jako radovalo kad je čuo što se govori o Isusu te je govorio svojim učenicima da Ga slijede i da Ga nikada ne ostave jer je znao da će za kratko vrijeme umrijeti. Zbog toga je svoje učenike ostavljao Isusu Učitelju koji će ih poučiti puno bolje nego on. Ivan je osjetio jednu veliku gorčinu čuvši da narodni glavari i svećenici, naučitelji i farizeji preziru Mesijino propovijedanje i ne prihvaćaju čuda koja je činio, te da Ga ne žele prihvatiti za Onoga koji uistinu Jest. Iako je Ivan već sve shvatio od špijuna, naučitelja i farizeja koje su njemu slali, ipak se nadao da odgovor koji

im je poslao pomaže da promijene mišljenje i povjeruju njegovim riječima da je Isus Mesija. Ali čuvši upravo suprotno, Ivan je proživljavao neizrecivu bol i patnju i gorko plakao zbog tvrdoće njihovog srca i njihove zlobe. Ivan je žarko molio za njih kako bi se obratili i prihvatili propovijedanje da je Isus uistinu obećani Mesija, ali oni su bili zaslijepljeni u svojoj zlobi i nisu se predavali, nisu slušali Božja nadahnuća ni Isusove riječi koje bi obratile i njihova najtvrđa srca, tvrđa od kamena. Ivan je osjećao veliku žalost zbog mnogih uvreda prema Bogu te je govorio da mu je previše teško živjeti na zemlji gdje se tako vrijeđa Boga, gdje ljudi tako preziru Boga. U vrijeme tolike bijede koja je bila na svijetu Onaj koji ih je htio otkupiti iz ropstva je došao, a umjesto da prihvate milost i prepoznaju dobročinstva, činili su sve suprotno, vrijeđali su još više Onoga koji im je činio toliko dobro. Ta razmišljanja uzrokovala su veliku muku kod našega sveca pa je ponekada izgledalo da će Ivan umrijeti od patnje koju je proživljavao. Govorio je Bogu da Mu prikazuje svoj život ako bi to bilo dovoljno za obraćenje grješnika i za milost da prepoznaju tolika velika dobročinstva koja im je Bog udijelio po poslanju obećanog Mesije. Uistinu, iako je Ivan bio u zatvoru, ipak je činio puno kod Boga svojim molitvama, činio je puno dobra svima po svojim gorućim molitvama. Boga je posebno molio za tvrdoglavog Heroda i nepravednu Herodijadu. Svima onima koji bi dolazili i žalili se zbog skandaloznog života koji je Herod provodio govorio je da mole za njih dvoje da se poprave i pokaju. Nije htio

slušati žaljenja zašto ga drže u zatvoru, svima je govorio da je to njemu drago kako bi spasio Herodovu dušu od grijeha i kazne. Zadovoljio bi se da ovdje bude sve do Posljednjeg suda. Tolika je bila velika gorljivost našeg sveca za spasenje duša i da Bog ne bude vrijeđan da je za to bio spreman podnijeti bilo kakvu muku. Nakon nekog vremena narod se počeo povlačiti i nije više dolazio sv. Ivanu. Samo su ga njegovi učenici dolazili pohoditi jer ga neki nisu htjeli ostaviti nadajući se da će izaći iz zatvora u svoje vrijeme kad se kralj smiri i ublaži svoju srdžbu, a bezbožna Herodijada kad se posveti svojim obavezama. Nisu vjerovali da će ga ubiti, a naš svetac budući da se oslobodio priljeva naroda, bio je u zatvoru u trajnoj molitvi i klanjanju. Bog mu je objavio da će za kratko vrijeme biti ubijen i zbog toga se pripravljao dati svoj život i proliti svoju krv za čast i obranu krjeposti čistoće. Kad je Ivan spoznao tu vijest, to je za njega bila velika radost jer je svetac zahvaljivao dragom Bogu za to i bio je spreman trpjeti svaku vrstu mučeništva i smatrao se nedostojnim za tako veliku milost te je govorio:

«Budući da si me toliko počastio, Bože moj, evo me spreman sam, pripravno je srce moje.»

Ove riječi Svetoga pisma Ivan je trajno ponavljao, sabirao se u svojoj nutrini kako bi se zadržavao sa Bogom, sjedinjavao se s Njegovom Božanskom voljom, budio vjeru, nadu, ljubavi i želju da prolije svoju krv za istinu. Bog je htio da njegov svetac prije smrti sazna razlog zbog kojeg će ga nepravedni Herod dati ubiti, odrubiti mu glavu, a Ivan je svojim proročkim duhom

sve to shvaćao. Sa svom jasnoćom je shvatio da će mu biti odrubljena glava kao nagrada za ples koji će plesati Herodijadina kći koja će se svidjeti kralju i da će Herod biti tako oduševljen tim plesom da će joj ponuditi sve što poželi pa bilo to i polovica njegovog kraljevstva. Ta spoznaja našeg sveca o ovome, iako je bila tako strašna i mučna, nije mu uzrokovala nikakvu gorčinu, naprotiv, sveti Ivan se ponizio i rado se podložio da dade svoju glavu koju je tražila djevojka na nagovor svoje grješne majke. Između ostalog Ivan je sve to u duhu promatrao i shvatio veliku nepravdu da mu za jednu takvu bizarnu stvar bude odrubljena glava, njemu koji je samo tražio dobro duša. A sve to je samo služilo da potpuno u svom srcu pristane uz volju Božju. Bilo mu je žao što je Bog vrijeđan, ali je znao da će jednoga dana to sve biti na veću Božju čast i slavu. Herodu, bezbožnoj Herodijadi i njenoj besramnoj kćeri bit će to na veliku sramotu i na vječnu muku i kaznu. Zbog toga je naš svetac dobro shvaćao kako je i Sin Božji došao na svijet da bi spasio ljude, a kao odgovor na toliku ljubav oni će Ga ubiti na križu izvrijeđanog, izudaranog i umrijet će u velikim mukama. Zbog toga je Ivan govorio sam sebi:

«Ako će moj Gospodin dati život za bijedne zemaljske crve, za nezahvalni narod koji Ga toliko vrijeđa, zašto ja da ne dam svoj život na čast svome Gospodinu za obranu čistoće i neka mi bude odrubljena glava kao nagrada jednoj besramnoj djevojčici za njen ples. Da, da, moj Bože, budi Ti slavljen, proslavljen, a ja sam samo stvorenje i neka se moja glava dade kao nagrada

za jednu takvu bizarnu stvar.»

Tako se svetac poticao i radovao onome što mu je bilo pripravljeno, zahvaljivao je Bogu koji mu je pripravio slične stvari kao i kod Božanskog Otkupitelja.

20. poglavlje: Kralj Herod nalaže da se sv. Ivanu Krstitelju odrubi glava

Budući da je došlo vrijeme kad je naš sv. Ivan trebao proliti svoju krv i dati život za čast svoga Gospodina i u obranu čistoće, nepravedni Herod je imao gozbu i pozvao je sve velikane svoga kraljevstva na dan svoga rođendana. Kad je došao dan gozbe, svetac je to znao i zbog toga se pripravljao na smrt te je govorio Bogu:

«Spreman sam, moj Bože, na dan kad je toliko slavlje za Heroda i njegove prijatelje, da podnesem mučeništvo i smrt. Ljudi svijeta plešu, uživaju u bijedi ovog slavlja a ja sam u radostima, utjehama. Oni uronjeni u stvari ovoga svijeta, a ja u velikoj duhovnoj utjehi. Oni svi od svijeta, ja sav Tvoj, sav za Tebe, raspaljen Tvojom ljubavlju, željom da dadem brzo svoj život Tebi na čast, moj Gospodine.»

Ivan se zadržavao u svetim razgovorima sa svojim Bogom. U međuvremenu bezbožni Herod se sa nesretnom Herodijadom zabavljao na proslavi. Kada je završila gozba, izašla je Herodijadina kći dobro poučena od svoje zlobne majke. Kako bi što bolje zabavila pozvane goste, počela je plesati. Bezobraznim plesom svidjela se svima, poglavito Herodu koji kad je čuo da je svi hvale, smatrao je svojom čašću dati joj dostojnu premiju. Zbog

toga je da zadovolji nju, zakleo se da će joj dati bilo koju stvar koju bude poželjela pa makar to bila i polovica njegovog kraljevstva. Budući da mu je bila jako po volji i taj njen ples mu se svidio, htio je udovoljiti njenom zahtjevu. Majka prišapne svojoj kćeri da traži na pladnju glavu Ivana Krstitelja i da drugo ništa ne želi. Kći tako i učini. Kralj se ražalostio na to, ali zbog svoje zakletve i uzvanika morao je ispuniti njenu želju. Iako je smatrao da je to nedostojna stvar odrubiti glavu tako uglednom čovjeku, ipak je to učinio. Razmišljao je što bi se govorilo u narodu ako to učini, ali kako bi održao riječ, kako ne bi opet išao protiv bezbožne Herodijade, jer je ona bila ta koja je dala tu zapovijed, kralj pristade. On odmah naloži jednome od svojih slugu da ode odrubiti Ivanovu glavu i donese je na pladnju djevojci. Tako je bilo i učinjeno po nesretnoj zapovijedi, a bezbožna Herodijada se jako radovala i govorila sluzi da to odmah učini jer se bojala da bi došao narod i molio kralja za milost njegovog života. Kraljev sluga je pošao i vratio se odmah s glavom Ivana Krstitelja i dao je nesretnoj djevojci, a ona predala majci. Nepravedna Herodijada je bila umirena, ali u tom trenutku u srce kralja zabio se mač koji ga je mučio sve do smrti tako da su njihova srca ostatak života bila nemirna u svemu, a njihove naslade postale su im gorčina. Počeli su kušati u životu muke koje će im biti pripravljene za svu vječnost. Ostatak njihovog života bio je kao jedna vrst predokusa pakla jer zbog svoje grješne savjesti nisu nikada više mogli naći mira i bili su trajno uznemiravani u svom bijednom

životu. A Ivan je bio sav zadovoljan u trenutku smrti. U zadnjem trenutku je častio na poseban način Boga. Bio je sav uzdignut, uronjen u Boga i veliki broj anđela je slatko pjevao i pozivao ga da ide s njima u limb svetim ocima kako bi i njima donio radosnu vijest blizine otkupljenja. Između ostalog imao je sretnu sudbinu da je vidio u času smrti Spasitelja svijeta i Njegovu svetu Majku koji su htjeli biti prisutni smrti onoga koji je bio toliko obdaren njihovom prisutnošću i prije rođenja. Kada je svetac blizu sebe vidio Spasitelja i Njegovu Majku, bio je jako utješen. Njegova radost je bila velika tako da je izdahnuo u radosti, klanjao se Spasitelju i Njegovoj Djevičanskoj Majci i u svemu se prepustio u njihove ruke. Govorio je:

«Evo predajem u vaše svete ruke svoju dušu, svoje tijelo, samoga sebe. Uzvraćam vam sve milosti koje mogu. Molim vas da primite moj duh u miru i dadete mi sveti blagoslov.»

Nije lako objasniti što su međusobno govorili u tom kratkom trenutku kad su tješili sv. Ivana. Mariju i Isusa je vidio samo sv. Ivan, oni su na nevidljiv, duhovan način prisustvovali. To nije bilo teško za Spasitelja i Njegovu presvetu Majku jer im je to Bog dopustio po posebnoj milosti kao što je to učinio u životu nekih drugih svetaca poslije. Zbog toga kada je krvnik odrubio glavu sv. Ivanu, presveta Djevica je držala sveca svojim svetim rukama, dok mu je Spasitelj držao lijevu ruku ispod glave, a desnom ga zagrlio, tako da je naš svetac mogao reći:

«Neka mi odrube glavu, Bog je sa mnom.»

Spasitelj je primio dušu sv. Ivana čim je izdahnuo skupa sa Presvetom Djevicom Marijom i blagoslovio je i predao anđelima koji su je s pjesmama otpratili u limb. Isus je nestao skupa sa Marijom nakon što je blagoslovio tijelo svoga prethodnika, a mnogo anđela ga je ostalo čuvati pjevajući pjesme sve dok ne bude zakopano njegovo tijelo. Odmah se pronio glas da je sv. Ivanu Krstitelju odrubljena glava od bezbožnog Heroda kao nagrada za ples koji je otplesala bezobrazna Herodijadina kći i sav narod se zgrozio ali nitko se nije usuđivao javno podići glas zbog straha od kralja. Svi su ga jako mrzili zbog njegovog skandaloznog života koji je provodio i još više jer je odrubio glavu Ivanu Krstitelju. Svatko je tražio Božju osvetu protiv Heroda i Herodijade. Ivanovi učenici, svi ožalošćeni, odmah su pošli vidjeti tijelo svoga učitelja. Našli su ga na zemlji i jako su plakali. Nakon što su iskalili svoju bol, podigli su sveto tijelo i sahranili ga sa velikom pobožnošću i čašćenjem. Anđeli su ih pratili svojim pjesmama. Herodijada je zakopala glavu sveca na jedno neprikladno i nedostojno mjesto kako bi se nastavila osvećivati u svome bijesu a zatim je to mjesto prekrila stijenama i zemljom kako ga nitko ne bi pronašao. Ali sami anđeli su prisustvovali ukapanju svete glave i nakon malo vremena Bog je to objavio jer je htio da bude čašćena onako kao što to Ivan i zaslužuje. Ivanovi učenici pošli su do Mesije i slijedili Ga jer je tako naložio njihov učitelj prije smrti. Žalost u narodu zbog ovoga dugo će potrajati, a zatim se sve smirilo

kao što se obično događa u svim nesretnim događajima. U međuvremenu se širio glas o propovijedanju Isusa Nazarećanina i mnogi su Ga smatrali Mesijom i svi su išli slušati Ga kao velikog proroka. Mnogi su vjerovali da je On uistinu obećani Mesija tako da je sjećanje na smrt Ivana Krstitelja gotovo potpuno prestalo ali nije bilo izbrisano iz Božje pameti i Božjeg sjećanja koji će u svoje vrijeme i na svoj način kazniti njegove ubojice, one koji su bili uzrokom tako velike sramote.

Završna riječ službenice Božje Marije Cecilije Baij

Napisala sam što sam razumjela i molim oproštenje za ono što nisam dobro napisala. U tome nema ništa moga osim pogrešaka kojih ne će biti malo jer nisam imala udobnost da mogu s mirom pisati, nego uvijek usput. Molim zbog toga iz ljubavi one koji budu čitali da bi imali samilosti prema mojim pogreškama i nedostatcima. Još više molim svoga velikog sveca Ivana da mu budu dragi ovi moji mali napori, da bude moj zagovornik kod Boga, u životu i u smrti, kao što se nadam od njegove dobrote.

Završeno pisanje 29. listopada 1742. na slavu Božju.

DODATAK:

Sv. Ivan Krstitelj u biblijskoj tradiciji i povijesti Crkve

Ivan Krstitelj bio je, kako o njemu prorokova veliki prorok Izaija, Glas jednoga koji viče u pustinji: Pripravite

put Gospodnji, poravnajte mu staze. Ime mu u prijevodu na hrvatski znači Gospodin je milostiv. Roditelji su mu bili: otac Zaharija, svećenik, i majka Elizabeta, rodica Isusove majke Marije. Bili su u poodmakloj dobi, već starci, kad im se smilovao Bog i dobili su sina kojemu će prema naputku arkanđela Gabrijela dati ime Ivan. O životu se i djelovanju Ivanovu znade iz Biblijskog izvješća četiriju Evanđelja. U evanđeljima ćemo također pronaći izvješće o završetku Krstiteljeva života, o njegovu umorstvu. O tome također piše i židovski povjesničar iz 1. stoljeća Josip Flavije. On svjedoči da je Ivan Krstitelj umoren u utvrdi Makerontu. Ta se utvrda nalazi na istočnoj strani Mrtvoga mora, a i arheološke iskopine tu tvrdnju potkrepljuju.

Katolička crkva ga naziva Krstiteljem jer je u rijeci Jordanu krstio samog Gospodina kad je Duh Sveti sišao na Nj. U istočnoj se pak Pravoslavnoj crkvi Ivan naziva Pretečom jer je on onaj koji je svojom pojavom i djelovanjem prethodio Jaganjcu Božjem, kako Krista i sam naziva. Njega u povijesti Biblije nazivaju posljednjom starozavjetnom proročkom osobom. Istovremeno je i prvi novozavjetni svetački lik. On je spona između dva Saveza, Staroga i Novoga.

Od svog je začeća Ivan Krstitelj bio čudom zasjenjen, milošću Boga Velikoga. Zahariji, koji se opirao vjeri, Bog je oduzeo govor sve dok nije trebao nadjenuti ime svom djetetu. Ivan je od začeća bio u stalnoj vezi s rođakom Isusom iz Nazareta. Kad je Bogorodica Marija pohodila svoju rođakinju svetu Elizabetu, čuvši da je

trudna, dok ju je pozdravljala, zaigra Elizabeti od radosti čedo Ivan u utrobi.

U svojoj ranoj mladosti odlazi u judejsku pustinju. U Bibliji piše da se hranio skakavcima i divljim medom. Oblačio se u odjeću načinjenu od devinih dlaka. Bio je opasan pojasom. Živio je, dakle, pustinjskim, isposničkim životom. Propovijedao je obraćenje, unutarnji zaokret, krsteći ljude u vodama rijeke Jordana. Imao je svoje učenike koji su ga slijedili. Na koncu je krstio i samog Učitelja za kojeg je rekao da Mu nije dostojan odvezati ni sveze na obući. Britak je bio na jeziku.

Oštro se okomio na ondašnje učitelje zakona, na farizeje, nazivajući ih zmijskim porodima. Čitav je svoj proročki i propovjednički život podredio Isusu Kristu. O Njemu je govorio, Njega najavljivao pripominjući da Ga trebamo dočekati pripravni, obraćeni, u potpuno novom životnom ruhu.

Svetog Ivana Krstitelja dao je uhititi židovski kralj Herod. Budući da je Herod uzeo ženu svoga brata Filipa, Ivan ga je javno za to osudio. Na gozbi, na kojoj je Herodijadina kći Saloma izazovno plesala te time očarala i samoga Heroda, kralj joj obeća dati što god od njega zatraži. Ona, na Herodijadin nagovor, zatraži glavu Ivana Krstitelja. Potom Herod zapovjedi da Ivanu odrube glavu i pokloni je na pladnju Salomi.

Osim u Isusovo doba i u prvim koracima širenja kršćanstva spominju se Ivanovi učenici. Oni su se širili istovremeno kad se i kršćanstvo počelo širiti, a poznavali su samo Ivanovo krštenje. O njima možemo saznati

iz Djela apostolskih koja je napisao sv. Luka. Tu se spominje da sv. Pavao susreće Ivanove učenike daleko u Maloj Aziji, te da su oni samo primili Ivanovo krštenje, a nisu bili upoznali Duha Svetoga.

Ivanu Krstitelju se proširilo štovanje zarana. Tako je najstarije mjesto štovanja ovog sveca povezano s njegovim grobom u Sebasti, u današnjoj Palestini. Također u Damasku je bila posvećena ogromna bazilika sv. Ivanu. Danas je u njoj džamija. Papa Ivan Pavao II. za svog posjeta Damasku u toj je Krstiteljevoj džamiji održao međureligijski susret i molitvu. Lateranska bazilika u Rimu je posvećena sv. Ivanu Krstitelju. U Crkvi u Hrvata najveće svetište posvećeno ovom velikom Svecu je ono u Podmilačju kod Jajca. Mnoga su mjesta u nas dobila ime po ovom svecu.

Pod zaštitom su svetog Ivana Krstitelja glazbenici i pjevači, krojači i kožari, krznari i vunari, remenari i gostioničari. Mole mu se nožari i brusači, zatvorenici i oni koji su osuđeni na smrt. Zaštitnik je uzgajivača ptica, padavičara i krštenika. Neke su države pod njegovom zaštitom. Svi ga zazivaju u različitim životnim potrebama i nedaćama.

Moći ovoga sveca se nalaze u crkvi svetog Silvestra u Rimu i drugi dio u Amiensu u Francuskoj. Sveti Ivan Krstitelj, uz Blaženu Djevicu Mariju, jedini je svetac kojemu je Crkva dala slaviti dan rođenja ili zemaljski rođendan 24. VI. Osim toga ima i dan mučeništva ili rođendan za Nebo koji se slavi 29. VIII. i nazvan je Glavosjek sv. Ivana Krstitelja.

Trodnevnica sv. Ivanu Krstitelju

Trodnevnicu možemo moliti tražeći zagovor sveca za naše potrebe u bilo kojem trenutku ili kao pripravu za proslavu svetkovine njegova rođenja 24. lipnja ili spomendana mučeništva sv. Ivana Krstitelja 29. kolovoza. Možemo svaki dan moliti jedan od zaziva i uz to još litanije sv. Ivana Krstitelja ili ako imao više vremena, moliti sva tri zaziva svaki dan.

1. O slavni Ivane Krstitelju, koji si se još kao dijete povukao u pustinju i tamo živio isposničkim životom, izmoli nam, molimo te, milost da uvijek živimo odijeljeni od ovoga svijeta, barem srcem kad već nismo tijelom, da se trajno žrtvujemo i obraćamo. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

2. O slavni Ivane Krstitelju, koji si prvi prepoznao i proglasio Isusa Krista pravim Jaganjcem Božjim koji oduzima grijehe svijeta, izmoli nam, molimo te, da uvijek najprije nastojimo proslaviti našega Otkupitelja Isusa Krista i da vjerno slijedimo sve ono što nas se On udostojao poučiti. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

3. O slavni Ivane Krstitelju, koji si imao čast biti prvim mučenikom Novog Saveza prignuvši s velikom radošću svoju glavu pod smrtni mač, izmoli nam, molimo te, da uvijek poput tebe budemo spremni žrtvovati i vlastiti život za obranu istine i za slavu Isusa Krista kako bismo, završivši smrću ovaj krhki i nesretni život, u rajskoj slavi

osigurali vječni i blaženi život u zajedništvu s tobom, o blaženi Pretečo Mesijin, kao i s anđelima i svim Svetima. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

Devetnica sv. Ivanu Krstitelju

Devetnicu možemo moliti tražeći zagovor sveca za naše potrebe u bilo kojem trenutku ili kao pripravu za proslavu svetkovine njegova rođenja 24. lipnja ili spomendana mučeništva sv. Ivana Krstitelja 29. kolovoza. Možemo svaki dan moliti jedan od zaziva i uz to još litanije sv. Ivana Krstitelja ili ako imao više vremena, moliti sve zazive svaki dan.

1. O slavni Ivane Krstitelju koji si među rođenima od žene najveći! Iako si bio posvećen od majčine utrobe, htio si se povući u pustinju na molitvu i pokoru. Isprosi nam od Boga slobodu od navezanosti na zemaljska dobra kako bismo se usredotočili na sabranost u Bogu i na mrtvljenje svojih strasti. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

2. O slavni Ivane Krstitelju, koji si spremno poslušao glas Gospodnji i izišao iz pustinje kako bi krstio i pripravljao narod za dolazak obećanog Mesije, isprosi nam milost da uvijek vjerno slušamo Boga i tako zaslužimo jednog dana ući u kraljevstvo nebesko. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

3. O gorljivi prethodniče Isusa Krista koji si bez činjenja ikakva čuda privukao mase naroda da se priprave za dolazak Mesije i slušanje Njegovih riječi vječnoga života, isprosi nam posluh Gospodinovim

nadahnućima tako da svjedočanstvom svoga života možemo potaći duše na traženje Boga poglavito one koje su najpotrebnije Njegova milosrđa. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

4. O slavni Ivane Krstitelju, koji si prvi prepoznao i navijestio Isusa kao Jaganjca Božjega koji oduzima grijehe svijeta, isprosi nam milost da svima svjedočimo za Isusa kako bi Ga drugi prihvatili za svoga Spasitelja. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

5. O slavni Ivane Krstitelju, koji si se ponizio pred Isusom nazivajući se nedostojnim da Mu odriješiš veze na obući, isprosi nam milost poniznosti da u životu uvijek tražimo Božju slavu. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

6. O slavni Ivane Krstitelju, koji si narodu neumorno naviještao istine vjere, isprosi nam milost da sve dublje shvaćamo svoju vjeru te da drugima budemo na poticaj riječju i primjerom. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

7. O slavni Ivane Krstitelju, koji se nisi ustručavao prozvati velikane svoga vremena kao i samoga kralja Heroda kada nisu živjeli po Božjem zakonu, isprosi nam milost odvažnosti da nas ništa na zemlji ne prestraši u življenju i svjedočenju vjere. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

8. O slavni Ivane Krstitelju, koji si i iz zatvora nastavio svjedočiti i naviještati Božju riječ, isprosi nam da usprkos svega uvijek ostanemo vjerni Gospodinu. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

9. O slavni Ivane Krstitelju, kojemu je odrubljena glava zbog ustrajnosti u vršenju svoga poslanja, isprosi nam ustrajnost u milosti do kraja našeg života da sveto umremo i tako svojom smrću proslavimo Boga. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

Molitva za spomendan mučeništva sv. Ivana Krstitelja 29. kolovoza

O slavni Ivane Krstitelju, koji si imao čast da budeš prvi mučenik Novog Saveza jer si velikodušno pristao da ti bude odrubljena glava za svjedočanstvo Istine, isprosi nam milost da budemo spremni svjedočiti svoju vjeru usprkos svim poteškoćama i prijetnji te da umremo u Božjoj milosti i tako zaslužimo uživati u nebeskom zajedništvu svetih. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

Litanije sv. Ivana Krstitelja

Gospodine, smiluj se!
Gospodine, smiluj se!
Kriste, smiluj se!
Kriste, smiluj se!
Gospodine, smiluj se!
Gospodine, smiluj se!

Sveta Marijo, moli za nas!
Sveta Bogorodice, moli za nas!
Sveta Djevo djevica, moli za nas!

Svi sveti anđeli i arkanđeli, molite za nas
Svi sveti patrijarsi i proroci, molite za nas!
Svi sveti apostoli i učenici Gospodnji, molite za nas!
Svi sveti mučenici, molite za nas!
Svi sveci i svetice Božje, molite za nas!

Sveti Ivane Krstitelju, moli za nas
Sveti Ivane, proroštvom Izaije objavljeni, moli za nas!
Sveti Ivane, od arkanđela Gabrijela naviješteni, moli za nas!
Sveti Ivane, od Boga poslani, moli za nas!
Sveti Ivane, davno prorečeni vijesniče pred licem Gospodnjim, moli za nas!
Sveti Ivane, u utrobi matere svoje Duhom Svetim ispunjeni, moli za nas!
Sveti Ivane, prije rođenja svog za veliku službu posvećeni, moli za nas!
Sveti Ivane, izdanče kćeri Aronove, moli za nas!
Sveti Ivane, bogomdarovani plode molitve, moli za nas!
Sveti Ivane, velika utjeho onih koji te rodiše, moli za nas!
Sveti Ivane, radosti majke svoje, moli za nas!
Sveti Ivane, pretečo Kristov, moli za nas!
Sveti Ivane, krstitelju Kristov, moli za nas!
Sveti Ivane, prethodniče Božanske Premudrosti, moli za nas!
Sveti Ivane, divni cvijete neplodne utrobe, moli za nas!
Sveti Ivane, svijetli glase Riječi, moli za nas!
Sveti Ivane, od začeća svog blagodatnim znamenjima ispunjeni, moli za nas!

Sveti Ivane, srodniče po tijelu utjelovljenog Boga, moli za nas!
Sveti Ivane, zoro koja si Svjetlost svijetu najavila, moli za nas!
Sveti Ivane, zvijezdo koja si obasjala put što Kristu vodi, moli za nas!
Sveti Ivane, zornice Sunca Nezalaznog, moli za nas!
Sveti Ivane, buktinjo Svjetlosti Neugasive, moli za nas!
Sveti Ivane, strahu kralja Heroda, moli za nas!
Sveti Ivane, Božji ugodniče, moli za nas!
Sveti Ivane, veliki isposniče, moli za nas!
Sveti Ivane, miomirisna ruko pustinje, moli za nas!
Sveti Ivane, vatro Božje ljubavi, moli za nas!
Sveti Ivane, radosti neba i zemlje, moli za nas!
Sveti Ivane, putokaze vječnog života, moli za nas!
Sveti Ivane, uzore svetosti, moli za nas!
Sveti Ivane, predivni čuvaru čistoće i mudrosti, moli za nas!
Sveti Ivane, savršeni obrascu evanđeoskog samoodricanja, moli za nas!
Sveti Ivane, zaštitniče i uzore pustinjaka i monaha, moli za nas!
Sveti Ivane, putova Gospodnjih pripravitelju, moli za nas!
Sveti Ivane, Stare i Nove blagodati posredniče, moli za nas!
Sveti Ivane, završetku proroka i početku apostola, moli za nas!
Sveti Ivane, znameniti glase Riječi, moli za nas!

Sveti Ivane, gromoglasni propovjedniče pokajanja, moli za nas!
Sveti Ivane, Trojstvenog Bogojavljenja prvi propovjedniče, moli za nas!
Sveti Ivane, jednog Boga u Tri Lica istinski pokloniče, moli za nas!
Sveti Ivane, Duha Svetoga u obliku goluba očevidče, moli za nas!
Sveti Ivane, silaska Duha Svetoga od Oca na Sina svjedoče, moli za nas!
Sveti Ivane, glasa s neba od Boga Oca slušaoče, moli za nas!
Sveti Ivane, izlivanja ljubavi Očeve prema Sinu gledaoče, moli za nas!
Sveti Ivane, Sina Božjeg izabrani krstitelju, moli za nas!
Sveti Ivane, svete volje Njegove ispunitelju, moli za nas!
Sveti Ivane, slavnog služenja spasenju roda ljudskog revnosni ljubitelju, moli za nas!
Sveti Ivane, velike tajne krštenja prvi izvršitelju, moli za nas!
Sveti Ivane, božanske radosti glasniče, moli za nas!
Sveti Ivane, Novog Zavjeta prvi učitelju, moli za nas!
Sveti Ivane, zasaditelju Zakona i zapovijedi Gospodnjih, moli za nas!
Sveti Ivane, čija je glava za istinu odsječena , moli za nas!
Sveti Ivane, čija je glava po promislu Božjem sačuvana netruležnom, moli za nas!

Sveti Ivane, čija glava bi dana krišćanima za utjehu, posvećenje i iscjeljenje, moli za nas!
Sveti Ivane, čijoj se desnici, kojom si Gospoda krstio, vjerni pobožno klanjaju, moli za nas!
Sveti Ivane, izbavitelju od sramnih strasti, moli za nas!
Sveti Ivane, buditelju na pokajanje, moli za nas!
Sveti Ivane, moćni zaštitniče naš i vjerni čuvaru od opasnosti, moli za nas!
Sveti Ivane, brzi pomoćniče i izbavitelju onih koji pate od duhova zla, moli za nas!
Sveti Ivane, izbavitelju od bure strasti onih što ti sa vjerom pribjegavaju, moli za nas!
Sveti Ivane, brzi izmiritelju onih što su u neprijateljstvu, moli za nas!
Sveti Ivane, brzi pomoćniče u bilo kakvoj nevolji i tuzi, moli za nas!
Sveti Ivane, zaštito sirotih udovica i siročadi, moli za nas!
Sveti Ivane, po Bogu i Bogorodici pribježište i utjeho kršćanima, moli za nas!
Sveti Ivane, očevidče Svjetlosti koja te ozari odozgor, moli za nas!
Sveti Ivane, objavitelju velelijepe slave Presvete Trojice, moli za nas!
Sveti Ivane, bliski prijatelju Gospoda Krista Boga, moli za nas!
Sveti Ivane, roda kršćanskog proslavljenje, moli za nas!
Sveti Ivane, odluke Božje izvršenje, moli za nas!
Sveti Ivane slavni od istoka do zapada, moli za nas!

Sveti Ivane, veliko blago naše na nebu, moli za nas!
Sveti Ivane, ljubitelju naših duša, moli za nas!
Sveti Ivane, utjeho naših srdaca, moli za nas!
Sveti Ivane, ljubavi naša, moli za nas!
Sveti Ivane, nadanje naše, moli za nas!
Sveti Ivane, okrjepo i jakosti naša, moli za nas!
Sveti Ivane, pomoćniče u našoj slabosti, moli za nas!
Sveti Ivane, utjeho u našoj nemoći, moli za nas!
Sveti Ivane, moćni zagovorniče kod Boga, moli za nas
Sveti Ivane, budni zastupniče onih koji ištu tvoje posredovanje!

Kriste, čuj nas!
Kriste, čuj nas!
Kriste, usliši nas!
Kriste, usliši nas!

Pomolimo se!
Gospodine, ojačaj u nama vjeru kojom je sveti Ivan iskreno svjedočio za Krista. Njegovim zagovorom podaj da dostojno živimo Kristovo Evanđelje i surađujemo na širenju evanđeoske vjere. Po Kristu, Gospodinu našemu. Amen.

SADRŽAJ

Uvod
1. poglavlje: Odlike roditelja sv. Ivana Krstitelja i sve ono što je prethodilo njegovom začeću.....6

*2. **poglavlje:** Ponašanje sv. Zaharije i sv. Elizabete nakon začeća Ivana Krstitelja i pohod Blažene Djevice Marije njihovoj obitelji.....9*
*3. **poglavlje:** Život u kući sv. Elizabete za vrijeme dok je Marija kod nje boravila i milosti koje su primili sv. Zaharije, sv. Elizabeta i prethodnik sv. Ivan Krstitelj.....14*
*4. **poglavlje:** Rođenje sv. Ivana Krstitelja i ono što se dogodilo nakon odlaska Majke Božje.....17*
*5. **poglavlje:** Marijin odlazak iz Zaharijine kuće.....29*
*6. **poglavlje:** Ponašanje svetoga Ivana prema svojim roditeljima u vrijeme djetinjstva i ljubav koju je imao prema pokori i drugim krjepostima.....35*
*7. **poglavlje:** Što je sveti Ivan učinio u noći kada se rodio Sin Božji i kako se ponašao nakon njegovog rođenja.....40*
*8. **poglavlje:** Ljubav i poniznost svetoga Ivana u njegovoj mladenačkoj dobi.....48*
*9. **poglavlje:** Elizabeta i Zaharija su saznali da Herod progoni Mesiju i da je pogubio nevinu dječicu te smrt Zaharije, oca Ivana prethodnika.....51*
*10. **poglavlje:** Sveta Elizabeta odlazi iz svoje kuće u pustinju i sa sobom vodi sina Ivana kako bi ga spasila od smrtne opasnosti.....54*
*11. **poglavlje:** Kad je prestalo Herodovo progonstvo, Elizabeta se vratila svojoj kući a sveti Ivan je ostao u pustinji 58*
*12. **poglavlje:** Što se događalo nakon što je Ivan ostao sam u pustinji i ono što je trpio u samoći te kako se ponašao s Bogom još u svojoj dječačkoj dobi.....63*

*13. **poglavlje:** Bitke koje je Ivan Krstitelj vodio u pustinji s đavlom i pobjede nad njime, žalosti duha koje je kušao u samoći.....70*
*14. **poglavlje:** Druge borbe i napasti sv. Ivana koje je imao u pustinji i pohodi i olakšanja koje su mu donosili anđeli.....77*
*15. **poglavlje:** Utjehe i prosvjetljenja koje je sveti Ivan imao u pustinji posebno prije nego što je počeo propovijedati.....84*
*16. **poglavlje:** Sveti Ivan izlazi iz pustinje kako bi propovijedao, krstio i vršio svoje poslanje prethodnika.....91*
*17. **poglavlje:** Dolazak Isusa na Jordan i Njegovo krštenje te ono što se dogodilo u toj prigodi.....99*
*18. **poglavlje:** Isus se vraća iz pustinje te posjećuje sv. Ivana.....104*
*19. **poglavlje:** Kralj Herod stavlja sv. Ivana u zatvor.....109*
*20. **poglavlje:** Kralj Herod nalaže da se sv. Ivanu Krstitelju odrubi glava.....118*

DODATAK

Sv. Ivan Krstitelj u biblijskoj tradiciji i povijesti Crkve 122
Trodnevnica sv. Ivanu Krstitelju.....126
Devetnica sv. Ivanu Krstitelju.....127
Litanije sv. Ivana Krstitelja.....129